Isaac Asimov

Isaac Asimov

Lucky Starr şi inelele lui Saturn

Invadatorii.

Soarele era un diamant strălucitor pe cer, destul de mare doar cât să vezi cu ochiul liber că e mai mare decât o stea oarecare. Se vedea sub forma unui minuscul disc fierbinte până la alb, de mărimea unei alune.

Acolo, în vastitatea spaţiului, lângă cea de-a doua planetă ca mărime din Sistemul Solar, Soarele nu oferea decât un procent din lumina şi căldura trimise pe Terra, planeta de origine a omenirii. Totuşi, el rămânea cel mai strălucitor obiect de pe cer, de patru mii de ori mai strălucitor decât o Lună plină.

Lucky Starr se uita gânditor la ecranul în centrul căruia trona imaginea depărtatului Soare. John Bigman Jones se uita împreună cu el. Din punct de vedere fizic Bigman era antiteza totală a lui Lucky Starr, bărbat înalt, cu alură de sportiv. John Bigman Jones nu măsura mai mult de 1,55 m, oricât s-ar fi întins. Dar omuleţul nu accepta măsurile în centimetri şi permitea celorlalţi să-l apeleze numai pe cel de-al doilea nume al lui: Bigman – Om Mare.

— Ştii, Lucky, e la aproape un miliard şi jumătate de kilometri distanţă. Soarele, adică. În viaţa mea n-am fost atât de departe de Soare.

A treia persoană din cabină, consilierul Ben Wessilewsky, aflat la comenzi, se uită peste umăr şi zâmbi. Şi el era un tip solid, deşi nu la fel de înalt ca Lucky, iar deasupra feţei

bronzate de atâtea misiuni spaţiale pentru Consiliul Ştiinţelor, avea o chică de păr galben.

— Care-i problema, Bigman? Spuse el. Te sperie gândul că ai ajuns pe aici?

Bigman sări repede, ţâfnos:

— Pe nisipurile de pe Marte, Wess, ia-ţi tu mâinile de pe comenzile alea şi mai zi o dată ce-ai zis.

Îl ocolise deja pe Lucky şi se îndrepta deja spre consilierul Wessilewsky, dar Lucky întinse mâna şi-l luă de umeri, ridicându-l în aer. Picioarele lui Bigman încă pedalau prin aer, în ideea unei şarje împotriva lui Wess, dar Lucky îl puse pe prietenul lui marţian înapoi la locul iniţial.

— Bigman, stai la locul tău.

— Lucky, doar l-ai auzit. Lunganul ăsta crede că dacă e cât prăjina, gata, e şi ăl mai tare… Are unu optzeci, dar dacă e să scădem capul, care stă oricum degeaba pe umeri…

— Gata, Bigman, spuse Lucky. Iar tu, Wess, păstrează-ţi umorul pentru indivizii de pe Sirius.

Le vorbea amândurora foarte calm, dar nici o clipă nu s-a pus problema că n-ar avea autoritate asupra lor.

Bigman îşi drese glasul şi schimbă subiectul:

— Unde e Marte, dom’le?

— Acum e de cealaltă parte a Soarelui faţă de noi.

— Ca să vezi… Spuse dezgustat micul marţian. Dar ia stai, Lucky, se învioră el pe loc. Suntem aici la o sută de milioane de kilometri sub planul eclipticii. Ar trebui să fim în stare să-l vedem pe Marte pe undeva sub Soare, foarte aproape de discul solar.

— Da, acolo ar trebui să fie. Dar e cam la un grad depărtare de Soare şi e acoperit de strălucirea discului. Dar în compensaţie, dacă vrei, poţi să vezi Pământul.

Faţa lui Bigman fu cuprinsă de un dezgust autentic.

— Cine are nevoie să vadă Pământul? Nu vezi acolo nimic. Doar oameni. Majoritatea sunt nişte hârciogi, care n-au urcat în viaţa lor nici la o sută de kilometri de la scoarţa lor.

Nu m-aş uita la Pământ nici să ştiu că e singur pe cer. Să se uite Wess, că asta ştie.

Şi se depărtă de ecran, vizibil supărat.

— Lucky, spuse Wess, ce-ai zice dacă l-am ocoli pe Saturn, ca să ne uităm din unghiul acesta? Hai, te rog. Promit că o să fie un spectacol unic.

— Nu ştiu, zise Lucky, dar nu cred că priveliştea lui Saturn poate să fie în zilele astea prea spectaculoasă.

O spusese în şoaptă, dar după ce termină de vorbit, în cabina strâmtă a lui Shooting Starr se lăsă o tăcere nefirească.

Toţi trei au simţit schimbarea din atmosferă. Saturn însemna pericol. Saturn reprezenta pentru cetăţenii Federaţiei Terestre noul concept de tărâm al Infernului. Pentru cei şase miliarde de pământeni, plus milioanele de oameni de pe Marte, Lună şi Venus, de pe staţiile ştiinţifice de pe Mercur, Ceres şi lunile exterioare ale lui Jupiter, Saturn devenise pe neaşteptate un loc al morţii.

Lucky a fost primul care s-a scuturat de gândurile negre de moment. Supunându-se atingerii degetelor lui, sensibilele scanere electronice de pe coca lui Shooting Starr se rotiră lin în articulaţiile lor universale. În aceeaşi măsură, câmpul de vedere de pe ecran se deplasa şi el.

Stelele se mutau pe ecran într-o procesiune uniformă, iar Bigman spuse, cu o urmă de ură în glas:

— Din toate astea, e vreuna Sirius, Lucky?

— Nu, răspunse Lucky. Noi ne aflăm acum în Emisfera Celestă Sudică, în vreme ce Sirius este în Emisfera Nordică. Vrei să o vezi pe Canopus?

— Nu, spuse Lucky. De ce s-o văd?

— Credeam că o să te intereseze. E cea de-a doua stea ca strălucire pe cer, după Sirius, aşa că poţi să zici că e Sirius.

Lucky zâmbi discret. Întotdeauna îl amuza faptul că Bigman, patriotul solarian, era supărat că Sirius, steaua marilor inamici ai Sistemului Solar (deşi ei înşişi erau

descendenţi ai pământenilor) era cea mai strălucitoare stea de pe cerul Pământului.

— Da, ce să zic… Spuse Bigman. Hai, Lucky, haide să ne uităm la Saturn şi apoi, când mergem înapoi pe Pământ poţi să apari pe scenă şi să sperii spectatorii.

Stelele îşi continuară mişcarea constantă pe ecran, apoi încetiniră şi în cele din urmă se opriră.

— Iată-l, spuse Lucky. Imaginea nu este mărită.

Wess blocă toate comenzile şi întoarse scaunul de pilotaj ca să vadă şi el.

Semăna cu o jumătate de Lună, ceva mai mult de jumătate, şi avea chiar mărimea aparentă a Lunii, de un galben strălucitor, mai pronunţat la margini şi mai estompat în centru.

— Cât de departe ne aflăm? Întrebă Bigman, tare mirat de ce vede.

— Cam la o sută cincizeci de milioane de kilometri, cred, răspunse Lucky.

— Ceva nu e în regulă, insistă Bigman. Unde sunt inelele? Speram să avem o privelişte adevărată.

Shooting Starr se afla mult deasupra polului sudic saturnian. Din poziţia aceea, inelele ar fi trebuit să fie foarte vizibile.

— Inelele sunt cuprinse în globul planetar, explică Lucky, din cauza distanţei mari la care ne aflăm. Să mărim imaginea şi să ne uităm mai îndeaproape.

Mica pată de lumină care-l reprezenta pe Saturn se lăţi în toate direcţiile. Iar jumătatea de lună dinainte se rupse în trei segmente distincte.

Primul consta în globul central, sub formă de lună în al doilea pătrar. În jurul lui se afla o panglică de lumină circulară, împărţită în două părţi inegale de o bandă întunecată. Panglica se curba în jurul lui Saturn şi intra în umbra acestuia.

— Da, domnule, spuse Wess, citind dintr-un material. Planeta Saturn are un diametru de doar 125 de mii de

kilometri. De la distanţa de o sută cincizeci de milioane de kilometri, s-ar vedea doar ca un punct luminos, dar dacă se iau în consideraţie şi inelele, are aproape un diametru de trei sute de mii de kilometri, o suprafaţă reflectantă uriaşă.

— Ce, credeai că nu ştiu? Sări supărat Bigman.

— Mai mult, continuă Wess fără să-l ia în seamă, de la o sută cincizeci de milioane de kilometri, distanţa de 12.000 kilometri dintre Saturn şi porţiunea inferioară a inelelor nu poate fi văzută, iar intervalul de 4000 de kilometri dintre cele două inele, cu atât mai puţin. Linia aceea neagră se numeşte Diviziunea Cassini, Bigman.

— Ţi-am zis o dată că ştiu, mârâi Bigman. Ascultă, Lucky, individul încearcă să insinueze că eu n-am dat pe la şcoală. Poate că nu sunt eu prea şcolit, dar ăsta n-are ce să mă înveţe în materie de spaţiu cosmic. Lucky, spune-mi doar un cuvânt şi nu-l mai lăsa să se ascundă în spatele tău. O să-l zdrobesc ca pe un gândac.

— Uite, se vede Titan, spuse Lucky.

— Unde? Întrebară în cor Bigman şi Wess.

— Acolo.

Titan se vedea sub forma unei luni în primul pătrar, cam de mărimea aparentă pe care o avusese înainte, fără mărire, Saturn cu sistemul lui de inele. Se afla aproape de marginea ecranului.

Titan este singurul satelit de mărime apreciabilă din sistemul saturnian. Dar nu mărimea lui îl făcea pe Wess să se uite la el cu curiozitate şi pe Bigman cu ură.

Nu mărimea, ci faptul că toţi trei erau aproape siguri că Titan era singura lume din Sistemul Solar populată de oameni care nu recunoşteau supremaţia Pământului. Dintr-o dată, absolut pe neaşteptate, se dovedise că este o lume a inamicului.

Iar această… Rebeliune adusese pericolul mult mai aproape de Pământ.

— Lucky, când intrăm în sistemul saturnian?

— Bigman, nimeni nu poate să spună unde începe sistemul saturnian. Cei mai mulţi consideră că sistemul unei planete include tot spaţiul până la cel mai îndepărtat corp care gravitează în jurul corpului principal al sistemului respectiv. După această definiţie, ne aflăm încă în afara sistemului saturnian.

— Da, dar siriusienii spun că… Începu Wess.

— Să se ducă în centrul Soarelui, siriusienii ăia! Izbucni Bigman, lovindu-şi cizmele mânios. Cui îi pasă de ce zic ei?

Şi îşi mai pocni o dată călcâiele cizmelor, de parcă ar fi vrut să-i facă praf pe toţi siriusienii aflaţi în Sistem. Cizmele astea erau cel mai marţian lucru pe care-l purta asupra lui. Culorile lor ţipătoare, portocaliu cu negru, într-un design pepit, erau o proclamaţie spusă în gura mare că posesorul lor se născuse şi crescuse între fermele şi oraşele de sub cupolele marţiene.

Lucky stinse ecranul. Detectorii din coca navei s-au retras, lăsând metalul neted, strălucitor şi neîntrerupt de nimic altceva decât proeminenţa care susţinea dispozitivul Agrav şi mecanismul de derivă.

— Nu ne putem permite luxul lui „cui-îi-pasă-de-ce-zic-ei”, Bigman, spuse Lucky. În momentul acesta, siriusienii sunt în avantaj. Poate că în cele din urmă îi vom goni din Sistemul Solar, dar în clipa asta nu putem decât să jucăm jocul lor.

Bigman murmura revoltat:

— Suntem în sistemul nostru!

— Normal că suntem, dar Sirius a ocupat o parte din el şi, cu excepţia unei conferinţe interstelare, Pământul nu poate face nimic în problema asta. Doar să declanşeze un război.

Nu mai rămânea nimic de adăugat. Wess se întoarse la comenzile lui, iar Shooting Starr, ajutându-se de un impuls iniţial minim şi folosindu-se la maxim de gravitaţia lui Saturn continuă să plonjeze rapid către regiunile polare ale planetei.

Jos, adânc în lumea saturniană, în ceea ce acum se numea o lume siriusiană, spaţiul colcăia de nave siriusiene, aflate la

cam optzeci de trilioane de kilometri de planeta natală şi la doar un miliard şi ceva de kilometri de Pământ. Într-un singur pas gigantic, Sirius acoperise 99,999 la sută din distanţa faţă de Pământ şi înfiinţase o bază militară chiar în pragul Pământului.

Dacă li se permitea siriusienilor să rămână acolo, atunci Pământul ar fi coborât la statutul de putere de mâna a doua, aflată la bunul plac al lui Sirius. Iar situaţia politică interstelară era de aşa natură, încât pentru moment gigantica putere militară terestră, toate marile nave de luptă şi toate armele nu puteau ajuta cu nimic la rezolvarea situaţiei.

— Doar trei oameni, într-o navă mică, la propria lor iniţiativă şi fără a avea autorizaţia Pământului, încercau, prin îndemânarea şi inteligenţa lor, să răstoarne situaţia, ştiind că dacă erau prinşi urmau a fi executaţi pe loc ca spioni – în propriul lor Sistem Solar, de către invadatorii acelui Sistem Solar – şi că Pământul nu va face nici cel mai mic gest spre a-i ajuta.

Urmărire.

Cu abia o lună în urmă, situaţia nu prezentase nici un pericol, nimeni nu bănuia absolut nimic. Şi dintr-o dată, problema a explodat în faţa guvernului terestru. Încet, metodic, Consiliul Ştiinţelor a curăţat spaţiul de cuibul de roboţi-spion care pusese atâtea probleme Pământului şi posesiunilor lui. Mare parte din această misiune constase în acţiunea lui Lucky Starr de distrugere a bazei dintre zăpezile de pe Io.

Fusese o misiune foarte dificilă, în unele privinţe îngrozitoare, pentru că spionajul fusese atât de complet şi de eficient, încât aproape că reuşise să compromită definitiv eforturile defensive disperate ale Pământului.

Apoi, în momentul în care situaţia părea să se fi rezolvat, în structura terestră încă în curs de vindecare apăruse o fisură. Hector Conway, Consilier-şef, îl trezise pe Lucky în

plină noapte. Ţinuta lui arăta clar că se îmbrăcase în mare grabă, iar părul îi era în neorânduială.

Lucky, mort de somn şi căscând, i-a oferit o cafea şi i-a spus foarte surprins:

— Mare Galaxie! Unchiule Hector! (Lucky îi spunea aşa încă din primele lui clipe de orfan, când Conway şi Augustus Henree îi deveniseră tutori). S-a întâmplat ceva cu circuitul videofonic?

— Nu îndrăznesc să mă las în seama videofoanelor, băiete. Suntem în toiul unui balamuc îngrozitor.

— Cum aşa?

Lucky pusese întrebarea pe şoptite, dar deja se dezbrăcase până la brâu şi începuse să se spele.

În cameră intră şi Bigman, căscând şi întinzându-se:

— Hei, ce e cu zgomotul ăsta? N-a văzut Marte neam de neamul lui aşa balamuc.

Dar, recunoscându-l pe Consilierul-şef, bătu călcâiele regulamentar.

— Avem necazuri, domnule?

— Am lăsat să ne scape printre degete Agentul X.

— Agentul X? Misteriosul siriusian? Lucky făcu ochii mici, suspicios. Ultima oară când am auzit de el, Consiliul a decis că nu a existat niciodată.

— Asta a fost înainte de afacerea cu roboţii-spion. A fost foarte şiret, Lucky, al naibii de şiret. Un spion care a reuşit să convingă Consiliul că nu există nu poate fi decât foarte şiret. Ar fi trebuit să te pun pe urmele lui, dar se pare că există ceva şi mai urgent. Oricum…

— Da?

— Îţi închipui că toată afacerea cu roboţii spioni înseamnă că trebuie să existe o agenţie centrală de colectare a informaţiilor şi că agenţia respectivă nu-şi poate avea sediul decât pe Pământ. Asta ne-a adus din nou pe urmele Agentului X, iar o posibilitate foarte probabilă este ca rolul respectiv să fi fost jucat de un anume Jack Dorrance de la

Acme Air Products, firmă aflată chiar aici, în International City.

— Nu ştiam asta.

— Au mai existat şi alţi candidaţi la „post”. Dar Dorrance a luat o navă particulară şi a părăsit Pământul în mare grabă, printr-una din porţile de urgenţe. Doar norocul chior a făcut să avem un consilier la Astroport, care a făcut ceea ce trebuia şi l-a urmărit. Îndată ce raportul despre plecarea grăbită a rachetei a ajuns la noi, ne-au trebuit doar câteva minute ca să ne dăm seama că Dorrance s-a sustras tuturor controalelor. A trecut printre noi ca prin brânză. Mai sunt câteva detalii care se potrivesc şi… În sfârşit, acesta este Agentul X. Suntem siguri, acum.

— Foarte bine, unchiule Hector. Ce rău mai poate face? A fugit, oricum.

— Acum mai ştim un lucru. A luat cu el o capsulă personală, în care ştim fără urmă de îndoială că există informaţii pe care a reuşit să le colecteze de la reţeaua de spionaj din Federaţie. Şi mai ştim şi că foarte probabil nu a apucat să o livreze şefilor lui de pe Sirius. Spaţiul ştie ce informaţii are, dar probabil că are informaţii care ne vor face praf şi pulbere întreaga securitate dacă vor ajunge pe Sirius.

— Ai spus că a fost urmărit. Nu a fost prins şi adus înapoi?

— Nu. Consilierul-şef arăta distrus. Crezi că m-aş mai afla aici dacă ar fi fost prins?

Lucky întrebă brusc:

— Nava pe care a luat-o este echipată pentru salturi?

— Nu, strigă Consilierul-şef, cu faţa tumefiată, netezindu-şi o fâşie rebelă de păr argintiu, care parcă se ridicase de groază la auzul ideii de navă echipată pentru saltul hiperspaţial.

Lucky răsuflă şi el uşurat. Evident, saltul se referă la hiperspaţiu şi este o deplasare care transportă o navă din spaţiul obişnuit, aducând-o într-un punct diferit, aflat la ani-lumină distanţă, într-o singură clipă.

Evident, cu o asemenea navă, Agentul X ar fi scăpat de tot.

Conway a continuat cu expunerea situaţiei:

— A lucrat solo; şi evadarea lui tot solo a fost. De asta ne-a şi scăpat printre degete. Iar nava pe care a luat-o e una de croazieră interplanetară, proiectată să fie pilotată de un singur om.

— Iar navele echipate cu dispozitiv hiperspaţial nu sunt proiectate să fie operate de un singur om. Dar se pot şi ele moderniza. Dar, unchiule Hector, nici nu avea nevoie de mai mult decât o navă de croazieră interplanetară.

Lucky terminase spălatul şi acum se îmbrăca cu mişcări rapide. Se întoarse brusc spre Bigman.

— De ce mai caşti ochii, Bigman? Trage-ţi hainele pe tine.

Bigman, aflat pe marginea canapelei, sări în sus, folosindu-se şi de elasticitatea acesteia.

— Probabil că-l aşteaptă pe undeva prin spaţiu o navă siriusiană echipată cu dispozitive hiperspaţiale, spuse Lucky.

— Corect. Iar nava lui este una rapidă. Adăugând la viteză şi avansul iniţial, este foarte probabil să nu-l ajungem şi nici să nu mai intre în raza de acţiune a armelor noastre. Aşa că nu ne mai rămâne decât…

— Shooting Starr. Unchiule Hector, într-o oră am să fiu pe Shooting Starr, iar Bigman va fi cu mine, presupunând că va reuşi să-şi pună hainele pe el până atunci. Dă-mi localizarea prezentă şi cursul navelor de urmărire şi datele de identificare ale navei Agentului X şi plecăm imediat.

— Foarte bine. Figura lui Conway se mai liniştise. Şi nu uita, David – a folosit numele adevărat al lui Lucky, aşa cum făcea întotdeauna când era emoţionat – promite-mi că o să fii prudent…

— Aşa ai vorbit şi cu personalul de pe celelalte zece nave de urmărire, unchiule Hector? Întrebă Lucky, dar cu o voce moale şi afectuoasă.

Bigman tocmai îşi trăgea una din cizme pe picior, iar pe cealaltă o purta în mână.

— Gata, Lucky? Am pornit?

În ochi avea strălucirea binecunoscută când era rost de vreo acţiune, iar mica lui faţă neastâmpărată era strâmbată de un rânjet fioros.

— Gata, plecăm, spuse Lucky, ciufulind şi mai rău decât era părul ca nisipul al lui Bigman. De cât timp stăm să ruginim de pomană aici, pe Pământ? De şase săptămâni, nu? Ei bine, ce-i prea mult, strică.

— Şi-ncă cum! Aprobă Bigman vesel, trăgându-şi şi cealaltă cizmă.

Abia după trecerea de orbita lui Marte au reuşit să obţină un contact subeteric acceptabil cu navele de urmărire, iar asta numai folosind cea mai bună tehnică de acord.

Cel care le-a răspuns a fost consilierul Ben Wessilewsky, aflat la bordul T. S. S. Harpoon.

Acesta strigă entuziasmat:

— Lucky! Vii cu noi? Ca lumea!

Faţa zâmbitoare îi ocupa întregul ecran, aşa că s-a văzut limpede când a făcut cu ochiul.

— Ai ceva spaţiu să-l strecori şi pe Bigman într-un colţ de ecran? Sau nu-l mai iei cu tine?

— Normal că m-a luat, se repezi Bigman, plonjând între Lucky şi transmiţător. Crezi că l-ar fi lăsat consilierul Conway pe lunganul ăsta să plece de capul lui, fără mine? Păi cine să aibă grijă de el ca să nu se împiedice în picioarele astea mari?

Lucky îl culese pe Bigman şi-l trase la subsuoară, făcându-l pe micuţul marţian să zbiere ca din gaură de şarpe.

Lucky spuse calm:

— Wess, se pare că avem o legătură cu paraziţi. Ia spune-mi care e poziţia navei.

Trezindu-se la viaţă, Wess i-o dădu, adăugând:

— Se numeşte Reţeaua Spaţiului şi e proprietate particulară, cu toate seriile de la vânzare şi de producţie în perfectă regulă. Probabil că Agentul X a cumpărat-o sub un nume fals şi a pregătit-o cu mult timp în urmă pentru o fugă

precipitată. E o navă al naibii de fainã şi probabil că nu s-a oprit din accelerare de atunci şi până acum. Rămânem tot mai mult în urma lui.

— Cum stă cu energia?

— Ne-am gândit la asta. Ne-am uitat pe specificaţiile producătorului motorului. La viteza cu care îşi consumă combustibilul, nu poate continua drumul decât dacă opreşte motoarele şi merge inerţial, sau dacă sacrifică manevrabilitatea o dată ajuns la destinaţie. Pe asta ne bazăm ca să-l prindem.

— Dar nu s-ar putea să fi avut prudenţa de a mări puterea şi capacitatea de stocare a navei?

— E foarte posibil, răspunse Wess, dar nici aşa nu poate s-o ţină la nesfârşit într-o acceleraţie. Ce mă îngrijorează cel mai mult pe mine este că s-ar putea să se sustragă detectoarelor noastre de masă, folosindu-se de asteroizi. Dacă scapă în centura de asteroizi, l-am pierdut.

Lucky cunoştea trucul. Dacă plasezi între tine şi urmăritori un asteroid, detectorul de masă al urmăritorilor va descoperi asteroidul, nu nava ta. Dacă apare un al doilea asteroid, nava se ascunde şi după acesta, în vreme ce instrumentele urmăritorului încă încearcă să vadă ce e cu primul bolovan.

— Se mişcă prea repede ca să poată face manevra, spuse Lucky. Ar trebui să decelereze cam o jumătate de zi.

— Ar fi nevoie de un miracol, recunoscu Wess, cinstit. Dar să nu uităm că tot un miracol ne-a pus pe urmele lui. Eu mă aştept, sincer, la un miracol compensator care să anuleze avantajul nostru.

— Păi care a fost primul miracol? Şeful a spus ceva de o blocare de urgenţă.

— Corect.

Nu i-a luat mult lui Wess să istorisească tot. Dorrance, sau Agentul X (Wess folosea ambele apelative) reuşise să se sustragă supravegherii, folosind un instrument care a distorsionat undele-spion şi le-a făcut inutilizabile.

(Instrumentul fusese descoperit, dar carbonizat, şi nu se putea spune despre el nici măcar dacă a fost produs pe Sirius sau nu.) Reuşise să ajungă fără probleme la nava lui pregătită pentru evadare, Reţeaua spaţiului. Era gata să decoleze, avea micro-reactorul protonic pornit, motorul şi comenzile verificate, spaţiu liber deasupra capului, totul era perfect. Apoi, dintr-o dată, o navă de transport avariată, lovită de un meteorit, incapabilă de contacte radio bilaterale, apare din senin în atmosferă şi cere pistă de urgenţă.

A fost iniţiată o procedură de urgenţă, iar toate navele din astroport au fost obligate să rămână la sol. În asemenea situaţii, orice navă care intenţionează să decoleze şi nu a început deja deplasarea trebuie să abandoneze secvenţa de decolare.

Reţeaua spaţiului ar fi trebuit să abandoneze decolarea, dar nu a abandonat-o. Lucky Starr înţelegea perfect ce sentimente l-au încercat pe Agentul X. Avea în mâinile lui cea mai vitală informaţie din Sistemul Solar şi fiecare secundă conta imens. Acum chiar făcuse primii paşi spre deconspirare şi nu mai avea mult până să-i apară Consiliul pe urme. Dacă abandona decolarea, asta însemna să aştepte un timp nedeterminat până ce transportorul ajungea la pistă, până aceasta era inundată şi apoi eliberată încet-încet de ambulanţe. Apoi, când spaţiul era din nou liber, trebuia să încălzească din nou microreactorul şi să treacă din nou prin secvenţa de verificare. Nu-şi putea permite o asemenea întârziere.

Aşa că a pornit jeturile de propulsie şi dus a fost.

Chiar şi aşa, Agentul X ar fi putut scăpa. A sunat alarma, iar poliţia Astroportului s-a pus cu mesaje de avertisment pe Reţeaua spaţiului, dar cel care a luat primele măsuri concrete a fost consilierul Wessilewsky, care se afla la Centrul Spaţial într-o misiune de rutină. El cunoştea amănunte despre cazul Agentului X, iar o navă pornită ca din puşcă, cu motoarele la maxim, i-a sunat a acţiune

disperată şi s-a gândit imediat la spion. A fost cea mai riscată presupunere din viaţa lui, dar a intrat în acţiune.

Susţinut de autoritatea Consiliului Ştiinţelor (care depăşea orice autoritate oficială, cu excepţia unui ordin direct din partea preşedintelui Federaţiei Terestre), el a ordonat navelor din Garda Spaţială să decoleze, a contactat sediul Consiliului şi apoi a urcat la bordul lui T. S. S. Harpoon, pentru a coordona urmărirea. Deja se afla în spaţiu de mai multe ore când Consiliul a reuşit să înţeleagă global faptele. Iar lui Wess i-a venit confirmarea că într-adevăr îl urmăreşte pe Agentul X şi că în curând alte nave i se vor alătura.

Lucky ascultă cu seriozitate maximă şi spuse:

— Ai avut o şansă şi ai reuşit s-o fructifici. Ai făcut exact ce trebuia să faci, Wess. Bine lucrat.

Wess zâmbi fericit. În mod tradiţional, consilierii evită publicitatea şi capcanele celebrităţii, dar aprobarea unuia dintre colegii din Consiliu este un lucru foarte dorit.

Lucky continuă.

— Merg mai departe. Ordonă uneia dintre navele tale să păstreze contactul masic cu mine.

Întrerupse contactul vizual, iar mâinile lui puternice şi frumos formate acoperiră ca într-o mângâiere comenzile navei lui, Shooting Starr, care era, din multe puncte de vedere, cea mai bună navă din spaţiul interplanetar.

Shooting Starr avea cele mai puternice microreactoare protonice din câte puteau fi introduse într-o navă de mărimea ei; erau reactoare suficient de puternice pentru a accelera un crucişător de luptă până la viteza de croazieră. Erau reactoare aproape suficient de puternice ca să producă şi saltul în hiperspaţiu. Nava avea un propulsor ionic, care anihila aproape toate efectele acceleraţiei, acţionând simultan asupra tuturor atomilor de la bordul navei, inclusiv a acelora din corpurile lui Lucky şi Bigman. Avea chiar şi un Agrav, un dispozitiv foarte nou, încă

experimental, care-i permitea să manevreze liber în câmpurile gravitaţionale intense ale planetelor mari.

Iar acum motoarele puternice ale lui Shooting Starr torceau la o frecvenţă mare, abia auzite, iar Lucky simţea o uşoară presiune dată de acceleraţia inerţială pe care propulsorul ionic nu o putea anihila în întregime. Nava se îndrepta spre imensitatea Sistemului Solar exterior, mai repede şi mai repede…

Agentul X îşi menţinea avansul. Shooting Starr recupera mult prea încet decalajul. Iar cu grosul centurii de asteroizi aflat mult în spatele lor, Lucky era îngrijorat:

— Bigman, mie nu-mi miroase deloc a bine.

Bigman părea surprins de pesimismul lui.

— Lucky, îl prindem noi.

— Mă refeream la destinaţia lui. Eram sigur că îl aşteaptă o navă-mamă, ca să-l culeagă şi să facă cu el saltul. Dar o asemenea navă sau este foarte depărtată de planul eclipticii, sau este ascunsă în centura de asteroizi. Doar în unul din aceste două cazuri nu poate fi detectată. Şi totuşi, Agentul X rămâne în planul eclipticii şi depăşeşte centura de asteroizi.

— Poate că vrea să ne fenteze, înainte să o cotească spre nava-mamă.

— Poate, spuse Lucky, gânditor. Sau poate siriusienii au o bază în zona planetelor exterioare.

— Haide-hai, Lucky, rânji aproape batjocoritor micul marţian. Cum, domnule, chiar sub nasul nostru?

— Uneori e greu să vezi sub propriul nas. Iar cursul lui este direct spre Saturn.

Bigman a verificat şi el calculele computerelor, care urmăreau constant zborul celuilalt.

— Ascultă, Lucky, după câte văd, individul este pe o traiectorie balistică. Nu s-a mai atins de motoare în ultimele treizeci de milioane de kilometri. Poate că nu mai are combustibil.

— Sau poate că face economie pentru manevre în sistemul lui Saturn. Acolo e o gravitaţie cu năbădăi, după cum ştii. Cel puţin, sper că face economie pentru manevre. Galaxie mare, cât sper…!

Figura subţirică, frumoasă a lui Lucky era serioasă, iar buzele strânse.

Bigman se uita la el surprins:

— Lucky, ce nisipurile marţiene vrei să zici?

— Vreau să zic că dacă există o bază siriusiană în sistemul de sateliţi al lui Saturn, avem nevoie de Agentul X ca să ne conducă până acolo. Saturn are un satelit uriaş şi opt mari, plus câteva zeci de sateliţi mici. Ne-ar fi de mare ajutor s-o găsim precis.

Bigman se încruntă.

— Păi tipul n-o să fie atât de nebun să ne ducă direct acolo…

— Şi nici să ne lase să-l prindem. Bigman, calculează-i cursul până la punctul de intersecţie cu orbita lui Saturn.

Bigman se conformă, punând calculatorul la muncă preţ de câteva secunde.

— Acum, te rog să-mi spui care e poziţia lui Saturn la momentul intersecţiei. Cât de departe va fi Saturn de nava Agentului X?

Urmă o scurtă pauză, necesară pentru obţinerea elementelor orbitei lui Saturn din efemeride, apoi Bigman introduse în calculator toţi parametrii. După câteva secunde de calcule, Bigman se ridică în picioare, alarmat.

— Lucky! Nisipuri marţiene!

Lucky nu mai avea nevoie de detalii.

— Presupun că Agentul X s-ar putea să se fi decis asupra unei căi de evitare a deconspirării bazei siriusiene. Dacă va continua exact cursul balistic actual, se va ciocni cu Saturn însuşi. Asta va însemna moarte sigură.

Moarte printre inele.

În orele care au urmat, nu a mai încăput nici o îndoială. Chiar şi navele Gărzii Spaţiale, aflate mult în urma lui

Shooting Starr, prea depărtate ca să obţină o traiectorie foarte precisă cu detectoarele lor masice, înţeleseseră adevărul.

Consilierul Wessilewsky l-a contactat pe Lucky Starr.

— Pe Spaţiu, Lucky! Unde merge omul?

— Se pare că spre Saturn, îi răspunse Lucky.

— Crezi că-l aşteaptă o navă chiar pe Saturn? Ştiu că are mii de kilometri de atmosferă, la presiuni de milioane de tone, iar fără motoare Agrav n-ar putea… Lucky! Crezi că ar putea să aibă motoare Agrav şi incinte cu câmpuri de forţă?

— Cred că s-ar putea să vrea pur şi simplu să se prăbuşească pe Saturn, ca să ne împiedice să-l prindem.

— Dacă e aşa doritor să moară, spuse Wess încăpăţânat, de ce nu se întoarce să lupte, de ce nu ne forţează să-l distrugem, poate ia cu el şi vreo doi dintre noi?

— Da, spuse Lucky, sau de ce nu-şi scurtcircuitează motoarele, depăşind pe Saturn cu sute de milioane de kilometri? La urma urmei, ceea ce mă îngrijorează pe mine este că vrea cu tot dinadinsul să ne atragă atenţia asupra lui Saturn.

Lucky căzu într-o lungă tăcere meditativă, întreruptă de intervenţia lui Wess:

— Lucky, poţi să-l opreşti? Noi suntem mult prea departe.

Din locul lui de la panoul de comandă, Bigman strigă:

— Nisipuri marţiene, Wess, dacă dăm drumul la propulsorul ionic, ca să-l prindem, o să avem o viteză prea mare ca să mai putem manevra în câmpul lui Saturn.

— Atunci faceţi ceva!

— Spaţiule, asta da, comandă inteligentă, izbucni Bigman. Nu ştiu ce ne făceam fără tine. Faceţi ceva!

— Am să fac ceva, Wess. Păstrează cursul.

Întrerupse contactul şi se întoarse spre Bigman.

— Ne-a răspuns la semnale până acum, Bigman?

— Nici un cuvinţel.

— Lasă asta acum şi concentrează-te asupra fasciculelor lui de comunicaţii.

— Nu cred să folosească vreunul, Lucky.

— S-ar putea să-l folosească în ultima clipă. S-ar putea să se decidă să rişte, dacă are ceva de spus. Între timp, dăm peste el.

— Cum?

— Cu o rachetă. O rachetuţă cât o aluniţă.

— Era rândul lui să se aplece asupra computerului. Câtă vreme Reţeaua spaţiului se deplasa gravitaţional, nu era nevoie de prea multe calcule ca să direcţionezi o sferă, să-i dai impulsul iniţial necesar pentru a lovi o navă în zbor.

Lucky pregăti micul proiectil. Acesta nu era proiectat să explodeze. Nu avea nevoie. Avea un diametru de o jumătate de centimetru, dar energia dată de micropila protonică îi putea imprima o viteză de aproape o mie de kilometri pe secundă. Nimic în spaţiu nu putea diminua prea tare o asemenea viteză, iar proiectilul ar fi trecut prin coca Reţelei spaţiului ca prin brânză.

Dar nu asta urmărea Lucky. Proiectilul era suficient de mare pentru a fi detectat gravific. Reţeaua spaţiului ar fi corectat automat cursul pentru a evita coliziunea şi ar fi ieşit de pe traiectoria directă spre Saturn. Timpul pierdut de Agentul X pentru a reveni la vechiul curs îi va permite lui Shooting Starr să se folosească de ghearele magnetice.

Şansele de reuşită păreau mici, chiar infime, dar nu puteau face altceva.

Lucky atinse un contact. Proiectilul ieşi ca din puşcă, ca un fulger în tăcere, iar acele detectorului de masă al navei săriră, liniştindu-se foarte repede, pe măsură ce proiectilul se depărta.

Lucky se lăsă pe spate. Proiectilului îi erau necesare aproape două ore pentru contact (sau aproape-contact). Îi trecu prin cap că de fapt Agentul X a rămas complet fără propulsie, că reacţia automată a navei de schimbare a cursului nu va putea intra în funcţiune, iar proiectilul va

penetra prin carcasă, va distruge probabil nava şi, oricum, cursul gravitaţional va rămâne neschimbat, direct spre Saturn.

Respinse ideea aproape pe loc. Ar fi incredibil ca Agentul X să rămână fără urmă de propulsie într-un moment în care nava lui se află pe un curs de coliziune. Era mult mai probabil să-i fi rămas suficient combustibil.

Orele de aşteptare îl omorau. Până şi Hector Conway, aflat departe, pe Pământ, devenise tot mai neliniştit cu fiecare buletin informativ, aşa că s-a decis să iniţieze un contact subeteric direct.

— Unde crezi că ar putea fi baza siriusiană în sistemul lui Saturn? Întrebă el îngrijorat.

— Dacă există una, începu Lucky prudent, dacă Agentul X nu comite un efort uriaş de a ne duce pe o pistă greşită, aş zice că cea mai evidentă alegere este Titan. Este satelitul cu adevărat uriaş al lui Saturn, are o masă de trei ori mai mare decât Luna noastră şi o suprafaţă de două ori mai mare. Dacă siriusienii au săpat solul, încercând să facă o bază puternică, ar însemna că fac asta de mult timp.

— E greu de crezut că au făcut aşa ceva. Ar fi practic o acţiune de război.

— Poate, unchiule Hector, dar nu uita că nu a trecut mult de când au încercat să înfiinţeze o bază pe Ganymede.

Bigman întrerupse convorbirea:

— Lucky, a mişcat!

— Cine a mişcat? Întrebă surprins Lucky.

— Reţeaua spaţiului. Tipul, siriusianul.

— Unchiule Hector, te contactez mai târziu, spuse Lucky, grăbit, şi întrerupse contactul. Apoi, spre Bigman: Dar cum de s-a mişcat, Bigman? Nu avea cum să detecteze încă proiectilul nostru.

— Uită-te şi convinge-te cu ochii tăi, Lucky. Eu îţi zic că a luat-o pe altă traiectorie.

Dintr-o mişcare, Lucky ajunse la detectoarele de masă ale lui Shooting Starr. Acestea erau fixate pe traiectoria navei

urmărite. Punctul care reprezenta masa detectată închipuia o mică stea pe ecran.

Dar steluţa aceea chiar se deplasa. Devenise un segment.

Vocea lui Lucky căpătă intensitate:

— Galaxie mare, normal! Acum înţeleg totul. Cum am putut să cred că datoria lui principală e să scape de capturare? Bigman…

— Sigur, Lucky, sunt aici. Dar ce s-a întâmplat?

Micul marţian era pregătit pentru orice.

— Scapă de noi prin manevre. Acum trebuie să-l distrugem, chiar dacă asta înseamnă să ne prăbuşim noi înşine pe Saturn.

Pentru prima oară de la schimbarea propulsiei ionice, cu un an înainte, Lucky a adăugat şi impulsul de urgenţă la propulsia principală. În vreme ce şi ultima fărâmă de putere se scurgea în motoare, erau presaţi în scaune, iar nava vibra.

Bigman se lupta să respire.

— Explică-mi totuşi, Lucky.

— Nu Saturn îl interesează, Bigman. S-a folosit de adaosul energetic al câmpului gravitaţional ca să păstreze avansul faţă de noi. Acum ocoleşte planeta şi încearcă să intre pe o orbită. Ceea ce îl interesează sunt inelele. Inelele lui Saturn.

Figura tânărului consilier era marcată de tensiune.

— Urmăreşte-i comunicaţiile, Bigman. Va fi nevoit să vorbească. Acum sau niciodată.

Bigman se aplecă asupra analizatorului lui de undă, în vreme ce inima i-o luase razna. Dar nimic pe lumea asta nu-l putea face să înţeleagă de ce inelele lui Saturn îl tulburau atât de rău pe Lucky.

Proiectilul lui Shooting Starr trecu foarte departe de ţintă, la câteva zeci de mii de kilometri. Dar de acum proiectilul era Shooting Starr însăşi, intrată pe o traiectorie de coliziune. Dar şi ea avea să rateze rata ţinta.

Lucky gemu, resemnat:

— N-o să reuşim niciodată. Nu avem destul loc de manevră.

Saturn se profila gigantic pe cer deja, cu inelele ca o tăietură subţire pe faţa planetei. Globul galben al lui Saturn era aproape plin. Shooting Starr plonja spre el direct dinspre Soare.

Brusc, Bigman răbufni:

— Al dracului tip! Lucky, vrea să se piardă în inele. Acum înţeleg ce te-a apucat cu inelele astea.

A început să lucreze furios la detectorul de masă, dar nu avea nici o şansă. Îndată ce se focaliza asupra unei porţiuni din inele, fiecare dintre nenumăratele mase solide care le compuneau forma propria sa steluţă pe ecran. Ecranul detectorului se înălbise cu totul, iar Reţeaua spaţiului dispăruse.

Lucky clătină din cap:

— Problema se poate rezolva. Acum suntem destul de aproape pentru contactul vizual. Altceva mă nelinişteşte şi sunt sigur că va apărea.

Palid şi concentrat, Lucky mărise la maxim grosismentul telescopului optic. Reţeaua spaţiului se vedea ca un cilindru mititel din metal, atenuat dar nu ascuns de materialul inelelor. Particulele individuale din inele nu erau mai mari decât nişte grăunţi de nisip şi se vedeau ca nişte mici scântei, pentru că reflectau lumina îndepărtatului Soare.

— Lucky, spuse Bigman, am fascicul de comunicaţii! Nu… Stai! Ba da, am!

În cabina de control se auzea o voce ezitantă, tremurătoare, acoperită de zgomote, distorsionată. Degetele agile ale lui Bigman lucrau febril la decodificatoare şi filtre, încercând să prindă cât mai multe din caracteristicile necunoscutului sistem de codificare siriusian.

Cuvintele mureau şi apoi reveneau. În cabină era o linişte de mormânt, tulburată doar de fâşâitul slab al înregistratorului care prindea absolut orice semnal venea.

— Nici. Aici (pauză, în care Bigman s-a luptat eroic cu detectorii lui…). În urmărire şi… N-am putut… Trebuie transm… Lele lui Saturn… Ită normală… ja lansată… Urmăriţi… Coordonatele sunt…

În acel moment, totul s-a întrerupt: şi vocea, şi paraziţii, tot.

— Pe nisipurile din Marte, a explodat ceva! A strigat Bigman.

— Nu la noi, spuse calm Lucky. Este Reţeaua spaţiului.

Văzuse totul, la două secunde după întreruperea transmisiunii. Transmisiunile subeterice sunt practic instantanee, în timp ce viteza cu care lumina îi adusese imaginea dezastrului nu putea depăşi trei sute de mii de kilometri pe secundă.

Luminii i-au trebuit două secunde ca să ajungă la ecranul lui Lucky. El a văzut partea din spate a Reţelei spaţiului devenind roşie-incandescentă şi apoi desfăcându-se precum petalele unei flori metalice.

Bigman prinse ultima parte a dezastrului, după care el şi Lucky aşteptară ca radiaţia să răcească întregul spectacol.

Lucky clătină din cap.

— Atât de aproape de inele, chiar dacă nu te afli în corpul lor principal, ai destulă materie împrăştiată. Poate că nu a mai avut suficientă energie ca să devieze nava de la ciocnirea cu unul din aceste fragmente. Sau poate că au venit spre el două fragmente în acelaşi timp, din două direcţii diferite. În orice caz, a fost un om viteaz şi un inamic iscusit.

— Nu m-am prins, Lucky. Ce voia să facă?

— Nu înţelegi nici acum? Pentru el era important să nu cadă în mâinile noastre, dar nu era suficient să moară. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai dinainte. Cel mai important pentru el era ca informaţiile furate să ajungă pe Sirius. Nu a îndrăznit să trimită un mesaj subeteric cu mii de cuvinte de informaţie, pentru că ştia că este urmărit şi că navele urmăritoare pot să bruieze transmisia. A fost nevoit să se

mulţumească să transmită informaţiile esenţiale şi să aibă grijă să plaseze ca capsula undeva la îndemâna siriusienilor.

— Şi cum putea face asta?

— Ce am prins din transmisia lui conţine şi cuvintele„…Ită normală”, probabil „orbită normală” şi „…ja lansată”, adică „deja lansată”.

Bigman îl prinse zdravăn pe Lucky de încheieturile mâinilor.

— A lansat capsula în inele, aşa-i, Lucky? O să fie ca o pietricică între cvadrilioane de alte pietricele, sau ca un fir de nisip pe Lună, sau ca o picătură de apă într-un ocean.

— Sau, mai rău, ca una din pietricelele inelelor lui Saturn, ceea ce e cel mai rău. Evident, a fost distrus înainte să poată da coordonatele orbitei alese pentru capsulă, aşa că noi şi siriusienii pornim de pe poziţii egale în căutarea ei. Aşa că sugerez să începem pe loc căutarea, fără întârziere.

— Să începem să căutăm? Acum?

— Chiar acum! Dacă era gata să transmită coordonatele, înseamnă că ştia că siriusienii sunt aproape… Ia legătura cu navele, Bigman, şi dă-le ultimele informaţii.

Bigman se întoarse către transmiţător, dar nu apucă să-l atingă. Butonul de recepţie strălucea: unde receptate. Radio! Comunicaţii eterice obişnuite! Era clar că în apropiere se află cineva, în mod sigur în sistemul lui Saturn. Mai mult, era cineva care nu avea nici cea mai mică intenţie să păstreze anonimatul, pentru că undele radio, spre deosebire de transmisia subeterică, sunt extrem de simplu de goniometrat.

Lucky se încruntă:

— Treci pe recepţie, Bigman.

Vocea care se auzea avea un accent uşor, cu lărgirea vocalelor şi ascuţirea consoanelor. Era o voce siriusiană.

Aceasta spunea:

— Identificaţi înainte de a fi obligaţi să vă remorcăm şi să vă arestăm. Aveţi paisprezece minute ca să confirmaţi recepţia.

Urmă o pauză de un minut:

— Prin autoritatea Corpului Central, vi se ordonă să vă identificaţi înainte de a fi obligaţi să vă remorcăm şi să vă arestăm. Aveţi treisprezece minute ca să confirmaţi recepţia.

Lucky răspunse cu răceală:

— Recepţie confirmată. Aici este Shooting Starr, din Federaţia Terestră, care orbitează paşnic în volumul spaţial al Federaţiei Terestre. Nici o autoritate nu există în acest spaţiu, în afara celei a Federaţiei.

Urmă o secundă sau două de linişte (undele radio călătoresc doar cu viteza luminii), după care vocea reveni:

— Autoritatea Federaţiei Terestre nu este recunoscută într-o planetă colonizată de popoarele lui Sirius.

— Şi care ar fi planeta aceasta? Întrebă Lucky.

— Sistemul nelocuit al lui Saturn a fost luat în posesiune în numele guvernului nostru, în virtutea legii interstelare, care oferă orice planetă nelocuită celor care o colonizează.

— Nu se referă la planete nelocuite, ci la sisteme stelare nelocuite.

Nici un răspuns. Apoi vocea continuă placid:

— Vă aflaţi în limitele sistemului lui Saturn şi vi se cere să plecaţi imediat. Orice întârziere în accelerare va duce la arestarea voastră. Orice alte nave ale Federaţiei Terestre care vor intra în teritoriul nostru vor fi capturate fără avertismente suplimentare. Acceleraţia voastră de ieşire din sistemul lui Saturn trebuie să înceapă în cel mult opt minute. În caz contrar, vom lua măsuri.

Bigman, cu faţa luminată de ceva ce numai pioşenie nu se putea numi, şopti:

— Hai să le-o tragem, Lucky. Să le arătăm că Shooter poate să lupte cu alde ăştia.

Dar Lucky nu-i răspunse nimic. Vorbi în transmiţător:

— Declaraţia voastră a fost înregistrată. Nu acceptăm autoritatea siriusiană, dar alegem, prin propria voinţă, să plecăm, ceea ce vom şi face fără întârziere.

Şi întrerupse legătura.

Bigman era alb de furie.

— Pe nisipurile marţiene, Lucky! Ai de gând să dai bir cu fugiţii în faţa unei mâini de siriusieni? Lăsăm capsula aia în inelele lui Saturn, ca s-o poată culege siriusienii?

— În clipa asta, Bigman, suntem nevoiţi să plecăm, răspunse Lucky.

Avea capul plecat şi figura albă şi tensionată, dar în ochii lui era ceva care nu se prea potrivea cu un om care se retrage. Orice, numai asta nu…

Între Jupiter şi Saturn.

Ofiţerul cel mai înalt în grad din formaţia de urmărire (evident, cu excepţia consilierului Wessilewsky) era căpitanul Myron Bernold. Acesta avea patru trese, deşi nu trecuse de cincizeci de ani, şi prezenta fizicul unui bărbat mai tânăr cu zece ani. Părul începuse să ia culoarea argintului, dar sprâncenele posedau încă părul negru iniţial, iar bărbia rasă la sânge avea luciri albăstrui.

El se uita la mult mai tânărul Lucky Starr cu un nedisimulat dispreţ.

— Şi aţi dat înapoi?

Shooting Starr, în drumul spre Soare, se întâlnise cu navele escadrilei aproximativ la distanţa dintre orbitele lui Jupiter şi Saturn. Lucky „urcase” la bordul navei principale.

Acum îi vorbea calm şefului:

— Am făcut ceea ce era necesar să fac.

— Când inamicul îţi invadează sistemul, casa ta, retragerea nu este niciodată necesară. Poate că vă ştergeau din volumul spaţiului, dar aţi fi avut timp să ne avertizaţi şi am fi venit să lămurim situaţia.

— Şi cam câtă energie mai aveţi în micropile, domnule căpitan?

Căpitanul roşi.

— Nici dispariţia noastră din spaţiu n-ar fi însemnat nimic. Am fi avut şi noi timp, la rândul nostru, să transmitem un avertisment la bază.

— Şi să începeţi un război!

— Ei au început războiul. Siriusienii… Intenţia mea este să mă deplasez spre Saturn şi să pornesc un atac.

Figura lunguiaţă a lui Lucky căpătă aspecte dure. Era mai înalt decât căpitanul, iar privirea lui rece nu-l slăbea o clipă.

— În calitate de consilier cu drepturi depline în Consiliul Ştiinţelor am un rang superior dumneavoastră, domnule căpitan, şi ştiţi asta. Nu dau ordine de atac. Ordinele mele sunt să vă întoarceţi pe Pământ.

— Mai degrabă aş…

Căpitanul era în vădită luptă cu propriul temperament. Strângea pumnii ca să nu izbucnească.

— Pot să întreb asupra motivului ordinului, domnule? Vorbi el, cu voce gâtuită, accentuând ironic „domnule”. Sunteţi bun să explicaţi excelentul motiv pe care nu mă îndoiesc că îl aveţi? Raţionamentul meu se bazează pe mica tradiţie pe care se întâmplă să o aibă Flota. Este, domnule, o tradiţie: flota nu se retrage.

— Dacă doriţi motivele mele, domnule căpitan, luaţi loc şi vi le voi expune. Şi să nu-mi spuneţi că flota nu se retrage. Retragerea face parte din manevrele de luptă pe timp de război, iar un ofiţer comandant care ar prefera să-şi vadă navele distruse mai degrabă decât să se retragă nu are ce căuta la comandă. Cred că vorbiţi sub imperiul furiei. Deci, domnule căpitan, sunteţi pregătit să porniţi un război?

— Iar eu vă spun că războiul a început deja. Au invadat Federaţia Terestră.

— Nu tocmai. Au ocupat o planetă neocupată. Problema este, domnule căpitan, că saltul prin hiperspaţiu a făcut călătoria interstelară foarte simplă, astfel încât pământenii au putut coloniza planetele altor stele chiar înainte de a coloniza părţile mai îndepărtate ale propriului nostru Sistem Solar.

— Tereştrii au pus primii piciorul pe Titan. Asta a fost în anul…

— Ştiu şi eu ce a făcut James Francis Hogg. A pus piciorul şi pe Oberon, satelitul lui Uranus. Dar ceea ce a făcut el se numeşte explorare, nu colonizare. Sistemul lui Saturn a fost lăsat nelocuit, iar o lume neocupată aparţine primului grup care o colonizează.

— Dacă, spuse căpitanul, apăsând cuvintele, acea planetă sau sistem planetar aparţine unui sistem stelar neocupat. Nu este cazul lui Saturn, trebuie să recunoaşteţi asta. Face parte din Sistemul Solar, care, fir-ar al dracului de spaţiu, e locuit, din câte ştiu.

— Este adevărat, dar nu cred că există vreun acord oficial în privinţa asta. Se poate considera, din unele puncte de vedere, că Sirius are tot dreptul să ocupe Saturn.

Căpitanul lovi cu pumnul în genunchi.

— Nu-mi pasă ce spun avocaţii spaţiului. Saturn e al nostru şi orice pământean căruia îi curge sânge în vine va fi de acord cu mine. Îi zburăm de nu se văd. Legea or s-o facă armele noastre.

— Exact asta aşteaptă siriusienii să facem!

— Atunci să le dăm ce vor să primească!

— Şi vom fi acuzaţi de agresiune. Domnule căpitan, între stele se găsesc cincizeci de lumi, care nu au uitat nici o clipă că au fost coloniile noastre. Le-am oferit libertatea fără războaie, dar asta au uitat. Ceea ce nu au uitat este că încă suntem cea mai populată şi mai avansată dintre lumi. Dacă Sirius strigă ca din gură de şarpe că am comis o agresiune neprovocată, lumile exterioare se vor uni împotriva noastră. Exact de asta încearcă ei, să ne provoace să atacăm, şi exact de asta am refuzat eu invitaţia şi am plecat.

Căpitanul îşi muşcă buza. Se pregătea să răspundă, dar Lucky continuă:

— Pe de altă parte, dacă nu facem nimic, putem să-i acuzăm pe siriusieni de agresiune şi vom împărţi opinia publică din celelalte lumi exterioare. Putem exploata momentul pentru a le aduce de partea noastră.

— Lumile exterioare de partea noastră?

— De ce nu? Toate sistemele stelare existente au sute de lumi neocupate de toate mărimile. În mod sigur, nimeni nu vrea un precedent care să permită unui sistem să înfiinţeze baze militare în oricare alt sistem. Singurul pericol este ca noi să le obligăm să se grăbească să se coalizeze împotriva noastră. Nu trebuie în nici un caz să pară că bătrânul Pământ îşi aruncă forţele împotriva fostelor lui colonii.

Căpitanul se ridică din scaunul lui şi luă poziţie de drepţi.

— Vă rog să repetaţi ordinele, spuse el.

— Aţi înţeles motivele pentru care am ales retragerea? Întrebă Lucky.

— Da. Vă rog să-mi daţi ordinele.

— Foarte bine. Vă ordon să predaţi capsula pe care v-o înmânez acum direct Consilierului-şef Hector Conway. Nu veţi discuta ceea ce s-a întâmplat în timpul acestei urmăriri cu nimeni altcineva, nici prin transmisiuni subeterice, nici prin alte metode de comunicaţii. Nu veţi întreprinde nici o acţiune ostilă, repet, niciuna, la adresa forţelor siriusiene, cu excepţia situaţiei în care veţi fi atacaţi direct. Dacă nu vă veţi supune şi veţi căuta întâlnirea cu aceste forţe, voi avea grijă să fiţi trimis în faţa Curţii Marţiale. M-am făcut înţeles?

Căpitanul rămânea în faţa lui, înlemnit. Buzele i se mişcau de parcă ar fi fost sculptate din lemn şi prost articulate.

— Domnule, cu tot respectul datorat, n-ar fi posibil ca domnul consilier să preia comanda navelor mele şi să predea mesajul în persoană?

Lucky Starr ridică din umeri şi spuse:

— Domnule căpitan, sunteţi foarte încăpăţânat şi chiar vă admir pentru asta. Există momente ale bătăliei în care acest tip de încăpăţânare este de mare folos… Dar mie îmi este imposibil să predau personal mesajul, pentru că intenţia mea este să mă întorc la Shooting Starr şi să pornesc din nou spre Saturn.

Rigiditatea militară a căpitanului se topi pe loc:

— Poftim? Pe spaţiu, ce aţi spus?

— Credeam că am fost foarte limpede, domnule căpitan. Am lăsat acolo o treabă neterminată. Prima mea grijă a fost să mă asigur că Pământul este avertizat asupra teribilei ameninţări care planează asupra lui. Dacă dumneavoastră veţi avea grijă ca acest avertisment să ajungă unde trebuie, eu pot să mă întorc unde îmi e locul: în sistemul lui Saturn.

Căpitanul zâmbea cu gura până la urechi:

— Ei, asta e altceva. Mi-ar face plăcere să vă însoţesc.

— Sunt convins, domnule căpitan. Cred că cel mai greu lucru este pentru dumneavoastră să nu luaţi parte la o misiune grea, pentru că sunt convins că sunteţi obişnuit cu misiunile grele. Acum, însă, doresc ca fiecare dintre navele dumneavoastră să transfere o parte din energie în micropilele lui Shooting Starr. Mai există şi alte provizii de care am nevoie de la dumneavoastră.

— Tot ce aveţi de făcut e să cereţi.

— Foarte bine. Mă voi întoarce la navă. Îi voi cere consilierului Wessilewsky să mă însoţească în misiune.

Dădu mâna scurt cu căpitanul, care acum devenise pe deplin prietenos, apoi consilierul Wessilewsky i se alătură. Porniră prin tubul inter-nave care şerpuia între nava-comandant şi Shooting Starr.

Tubul inter-nave era întins aproape de lungimea lui maximă. Le luă câteva minute să-l parcurgă cu totul. Tubul era lipsit de aer, dar cei doi consilieri puteau să păstreze cu uşurinţă contactul, deşi erau în costume spaţiale, pentru că undele sonore călătoreau prin metal, ajungând la urechi cu scârţâituri, dar şi destul de distincte. La urma urmei, nici o formă de comunicaţie nu e mai discretă decât undele sonore pe o distanţă mică. De aceea, Lucky se simţi foarte sigur şi începu discuţia cu celălalt consilier.

Spre sfârşit, Wess, schimbând uşor subiectul, spuse:

— Ascultă, Lucky, dacă siriusienii vor să ne facă necazuri, de ce te-au lăsat să pleci? De ce nu te-au hărţuit, de ce nu te-au făcut să te întorci şi să lupţi?

— În chestiunea asta, Wess, ascultă înregistrarea cu ce a avut de spus nava siriusiană. Cuvintele au o anume duritate; nu au amenințat cu forța, doar cu remorcarea magnetică. Sunt convins că era o navă condusă de roboți.

— Roboți!

Ochii lui Wess s-au mărit de să-i iasă din orbite.

— Da. Gândește-te și tu ce ar fi pe Pământ dacă speculația asta se află mai departe. Pământenilor le e absurd de frică de roboți. Dar adevărul este că aceste nave pilotate de roboți nu ar fi făcut nici un rău unei nave pilotate de un om. Prima Lege a Roboticii – aceea că nici un robot nu are voie să facă rău unei ființe umane – ar fi împiedicat acest atac. Exact asta ar fi amplificat pericolul. Dacă aș fi atacat, așa cum s-ar fi așteptat, siriusienii ar fi declarat că am declanșat un atac criminal, neprovocat, asupra unor nave lipsite de apărare. Iar lumile exterioare apreciază realizările roboticii, spre deosebire de Pământ. Nu, Wess, singurul mod în care îi puteam păcăli a fost să plec și exact asta am făcut.

O dată terminate aceste cuvinte, se aflau la ecluza spațială a lui Shooting Starr.

Acolo îi aștepta Bigman, cu obișnuitul lui zâmbet de ușurare după întoarcerea lui Lucky, chiar și după cele mai scurte despărțiri.

— Hei, spuse el. Ia te uită! Cum, domnule, n-ai căzut din tubul inter-nave? Dar… Ce caută Wess aici?

— Vine cu noi, Bigman.

Micul marțian părea neliniștit.

— Pentru ce? Nava asta e de două persoane.

— O să ne descurcăm cu un oaspete temporar. Acum ar trebui să punem la punct transferul de energie de la celelalte nave și să primim echipamente prin tub. După aceea, plecăm imediat.

Vocea lui Lucky era fermă, iar schimbarea de subiect nu mai lăsa loc de replică. Bigman cunoștea prea bine toate acestea ca să mai argumenteze ceva.

Dar nu s-a abţinut să murmure: „Normal”. Trecu spre puntea motoarelor, după ce se strâmbă în direcţia consilierului Wessilewsky.

— Ce-l roade, domnule? A vorbit Wess. N-am zis nici un cuvinţel despre înălţimea lui.

— Trebuie să-l înţelegi pe individul ăsta mic, îi răspunse Lucky. Oficial, nu e consilier, deşi practic are toate atributele unuia. Dar el e singurul care nu înţelege lucrul ăsta. Oricum, crede că o să formăm o bisericuţă şi o să-l izolăm, noi fiind consilieri, iar el nu. Crede că o să avem micile noastre secrete faţă de el.

Wess înclină din cap.

— Înţeleg. Şi propui deci să-i spunem…

— Nu. Sublinierea era evidentă, deşi nu stridentă, în cuvintele lui Lucky. Am să-i spun eu ceea ce trebuie să-i spun. Tu nu spui nimic.

În acel moment, Bigman se întoarse în cabina de pilotaj şi spuse:

— Gata, tragem energie.

Apoi se uită mai întâi la unul, apoi la celălalt şi mormăi:

— Iertaţi-mă că v-am întrerupt. Să părăsesc nava, domnilor?

— Bigman, ca să părăseşti nava mai întâi trebuie să mă laşi pe mine lat, îi răspunse Lucky.

Bigman se apucă să execute mişcări de sparring partner.

— Vai, vai, grea misiune. Oare o să mă ajute nişte zeci de centimetri de grăsime în plus?

Cu o viteză orbitoare, evită braţul aruncat de Lucky spre el şi îi plasă acestuia un un-doi în joacă, în piept.

— Te simţi mai bine acum? Îl întrebă Lucky.

Bigman se retrase, dansând în continuare.

— Nu am dat deloc tare, căci nu vreau să mă dea afară consilierul Conway pentru că te-am rănit.

Lucky izbucni în râs.

— Mulţumesc. Acum, ascultă, aş vrea să-mi calculezi o orbită şi să i-o trimiţi căpitanului Bernold.

— Normal.

Bigman părea acum foarte în largul lui. Orice urmă de ranchiună dispăruse.

— Lucky, n-aş vrea să fac pe prăpăstiosul, dar nu suntem prea departe de sistemul lui Saturn. Mie mi se pare că siriusienii au deja poziţia noastră şi că ştiu precis unde suntem, când plecăm şi încotro o luăm.

— Şi eu cred asta, Wess.

— Atunci, în numele Spaţiului, Lucky, cum să lăsăm escadra şi să ne întoarcem la Saturn, fără ca ei să ştie cu precizie unde mergem şi ce scopuri avem?

— Bună întrebare. Mă întrebam dacă o să ghiceşti. Dacă nu ai ghicit tu, nici siriusienii nu vor ghici, mai ales că ei nu cunosc nici pe departe la fel de bine ca tine detalii despre sistemului nostru.

Wess se lăsă pe spătarul scaunului pilotului.

— Lucky, hai să nu avem taine.

— E foarte simplu. Toate navele, cu noi cu tot, pleacă într-o formaţie strânsă, pe care siriusienii, dată fiind distanţa dintre noi şi ei, o vor vedea pe detectoarele de masă ca pe o singură pată. Menţinem formaţia, zburând pe orbita de minimă distanţă spre Pământ, doar puţin deviată, suficient ca să ne apropiem de asteroidul Hidalgo, care se află acum aproape de afeliu.

— Hidalgo?

— Haide, Wess, nu-mi spune că nu ştii. E un asteroid cât se poate de autentic. E cunoscut încă dinainte de călătoriile spaţiale. Interesant la el e că nu rămâne în centura de asteroizi. Cel mai apropiat punct de Soare este aproape de orbita lui Marte, dar cel mai îndepărtat se apropie de cea a lui Saturn. Când vom trece pe lângă el, detectoarele de masă ale siriusienilor îl vor prinde, iar din mărimea semnalului ei vor şti că este vorba de un asteroid. Apoi vor detecta navele noastre care vor depăşi asteroidul, dar nu vor detecta variaţia de masă de zece la sută care va rezulta după ce Shooting Starr se va întoarce şi se va ascunde în

umbra lui Hidalgo. Hidalgo nu se îndreaptă la ora aceasta spre Saturn, dar, după două zile petrecute în umbra lui putem să ieşim din planul eclipticii şi să ne îndreptăm spre Saturn, cu speranţa că nu vom fi detectaţi.

Wess ridică din sprâncene, mirat.

— Să sperăm că merge, Lucky.

Vedea strategia urmată de Lucky. Toate planetele şi zborurile spaţiale se află într-un singur plan. Practic, nimeni nu se uită după obiecte care să vină sub un unghi mare de deasupra sau de sub acest plan. Era destul de plauzibil să consideri că o navă care se deplasează pe o orbită ca cea plănuită de Lucky se va sustrage instrumentelor siriusiene. Dar pe faţa lui Wess se citea nesiguranţa.

— Crezi că vom reuşi, Wess?

— Poate că vom reuşi, răspunse Wess. Dar chiar dacă ne întoarcem nevătămaţi… Lucky, am intrat în jocul ăsta şi-l joc până la capăt, dar vreau să-ţi spun doar o dată şi altă dată nu o să repet: după părerea mea, suntem practic morţi!

Cum îi iei caimacul lui Saturn.

Şi astfel Shooting Starr merse împreună cu Hidalgo o bucată de orbită, apoi îşi continuă zborul mult sub ecliptică, ridicându-se apoi spre regiunile Polului Sud al celei de-a doua planete, ca mărime, din Sistemul Solar.

În niciuna din misiunile lor spaţiale nu mai stătuseră Lucky şi Bigman atât de mult în spaţiu, fără întrerupere. Plecaseră de pe Pământ cu o lună în urmă. Totuşi, mica bulă de aer şi căldură constituită de Shooting Starr putea fi considerată ca o bucăţică de Pământ care se putea susţine singură o perioadă de timp aproape infinită.

Energia lor, aflată la maxim după transferurile de la navele flotilei, le ajungea pentru un an, chiar şi în cazul manevrelor dintr-o bătălie pe scară largă. Aerul şi apa, recirculate prin rezervoarele cu alge, le ajungeau pentru o viaţă. Algele furnizau şi o rezervă de hrană, pentru cazul că li s-ar fi terminat hrana mai ortodoxă, care consta în concentrate.

Singurul motiv real al unei senzaţii de disconfort era prezenţa unui al treilea om la bord. După cum a arătat în mod repetat Bigman, Shooting Starr era construită pentru două persoane. Concentraţia ei neobişnuită de energie, viteză şi putere de foc era posibilă în parte datorită unei economii neobişnuite în spaţiul de locuit. Aşa că au fost nevoiţi să doarmă pe rând pe o saltea întinsă în camera de pilotaj.

Lucky a arătat că această lipsă de confort este necesară pentru a putea să respecte carturi de patru ore la comenzile navei, în locul celor obişnuite de şase ore.

La aceasta, Bigman replică supărat:

— Da, sigur, dar atunci când încerc să adorm şi eu pe nenorocitul ăsta de preş de câine, vine iar la comenzi Wess, Grăsimea Sa, şi face el ce face să-mi clipească în ochi toate semnalele luminoase.

— La fiecare cart verific de două ori diversele semnale de avarie, ca să mă asigur că merg. E procedura standard, îi răspunse Wess cu răbdare.

— Plus că, continuă Bigman, fluieră printre dinţi. Ascultă, Lucky, dacă-mi mai cântă o dată o arie din „Dulcea mea Aphrodite de pe Venus” – o singură dată!

— Mă scol şi-i rup braţele la jumătate între umăr şi cot şi-i trag o mamă de bătaie soră cu moartea cu propriile lui mâini.

Lucky spuse serios:

— Wess, te rog să te abţii să mai şuieri refrene. Dacă Bigman o să-ţi facă ce a zis, o să fie neplăcut cu atâta sânge în cabina de comandă.

Bigman nu mai spuse, dar data viitoare când ajunse la comenzi, când Wess dormea pe salteluţa de pe podea şi sforăia pe mai multe octave, reuşi să calce pe degetele uneia din mâinile lui Wess, în timp ce se îndrepta spre scaunul pilotului.

— Vai, nisipuri marţiene, spuse el, punând mâinile la piept şi dându-şi ochii peste cap, la urletul subit, ca de tigru, al

celuilalt. Mi s-a părut mie că simt ceva sub cizmele mele marţiene grele. Vai, vai, Wess, să fi fost degeţelele tale?

— De acum încolo, va trebui să rămâi treaz tot timpul, îi strigă Wess, furios. Pentru că dacă te apuci să dormi în camera de pilotaj cât sunt eu la comenzi o să te zdrobesc ca pe un gândac.

— Vai, ce frică mi-e, îi răspunse Bigman, începând să plângă fals, paroxistic şi astfel ridicându-l şi pe Lucky din patul lui.

— Ia ascultaţi aici, spuse el. Următorul dintre voi care mă mai trezeşte va face drumul remorcat în urma lui Shooter cu un cablu.

Dar când Saturn şi inelele lui au ajuns la vedere, se aflau toţi în cabina de pilotaj, privind. Chiar privit din planul ecuatorial, adică din poziţia obişnuită, Saturn era cea mai frumoasă privelişte din Sistemul Solar, dar din direcţia polilor…

— Dacă-mi amintesc bine, spuse Lucky, chiar şi expediţia de explorare a lui Hogg a ajuns în sistemul ăsta doar pe Iapetus şi Titan, deci a apucat să vadă doar o privelişte ecuatorială a lui Saturn. Dacă nu cumva au făcut-o siriusienii, suntem primii oameni care-l văd pe Saturn de atât de aproape, din direcţia asta.

Ca şi în cazul lui Jupiter, lucirea moale, galbenă a „suprafeţei” lui Saturn era reflectarea luminii solare în straturile superioare ale unor fronturi atmosferice, care se prezentau sub forma unor zone de culori diferite. Dar zonele nu mai aveau acele benzi vizibile din planul ecuatorial. Aici, ele formau cercuri concentrice de un maroniu palid, de galben deschis şi de gri pastelat, toate cercurile având drept centru polul lui Saturn.

Dar până şi această privelişte pălea în faţa inelelor. De la distanţa aceea, inelele se întindeau sub un unghi de douăzeci şi cinci de grade, de peste cincizeci de ori mărimea aparentă a Lunii, văzută de pe Pământ. Marginea interioară a inelelor era separată de planetă de un spaţiu

de patruzeci şi cinci de minute de arc, în care era loc să ţii un obiect de mărimea Lunii, care să stea destul de lejer, ca o biluţă într-o zdrăngănea de copil.

Inelele îl înconjurau pe Saturn, fără a-l atinge în vreun loc, din punctul de observaţie al lui Shooting Starr. Erau vizibile pe trei cincimi din circumferinţa lor, restul fiind tăiat foarte net de umbra lui Saturn. Cam la trei pătrimi din distanţa spre marginea exterioară se afla un spaţiu negru, separator, cunoscut sub numele de „Diviziunea Cassini". Aceasta era largă de circa cincisprezece minute, o panglică neagră groasă, de întuneric pur, divizând inelele în două regiuni strălucitoare, de lăţime inegală. În zona interioară a inelelor se vedeau sclipiri împrăştiate, care nu formau o albeaţă continuă. Acesta era aşa-numitul „inel de mătase".

Aria totală expusă a inelelor era de peste opt ori mai mare decât cea a globului lui Saturn. Mai mult, inelele erau vădit mai strălucitoare, la arii egale, decât Saturn însuşi, astfel încât cu totul nouăzeci la sută din lumina care ajungea la ei de la planetă provenea de la inele. Lumina totală care ajungea la ei era de circa o sută de ori mai intensă decât Luna plină, văzută de pe Pământ.

Chiar şi Jupiter, cu priveliştea uluitoare văzută din apropiere, de pe Io, era nimic pe lângă această frumuseţe. Când îşi recăpătă glasul, Bigman reuşi doar să şoptească:

— Lucky, cum se face că inelele sunt atât de strălucitoare? Saturn însuşi pare foarte şters. Sau e o iluzie optică?

— Nu, răspunse Lucky, e ceva real. Şi Saturn şi inelele primesc aceeaşi cantitate de lumină din partea Soarelui, dar nu reflectă în aceeaşi măsură. Ceea ce vedem noi la Saturn este lumina reflectată de atmosfera formată în principal din hidrogen şi heliu, plus puţin metan. Aceasta reflectă cam şaizeci şi trei la sută din lumina pe care o primeşte. Dar inelele sunt în primul rând bucăţi solide de gheaţă, care trimit înapoi cel puţin optzeci la sută din lumina primită, ceea ce le face mult mai strălucitoare. Inelele le poţi privi ca pe un câmp de zăpadă.

— Şi în tot acest câmp de zăpadă trebuie să găsim un fulg de nea, se auzi vocea ca de înmormântare a lui Wess.

— Da, dar un fulg de nea negru, spuse Bigman, incitat. Ia zi, Lucky, dacă toate particulele sunt din gheaţă, iar noi căutăm o capsulă care e din metal…

— Din aluminiu lustruit, spuse Lucky, care va reflecta lumina cel puţin la fel de bine cu gheaţa. Va fi la fel de strălucitor.

— Grozav, spuse deznădăjduit Bigman, privind la inelele aflate la aproape un milion de kilometri distanţă. Asta înseamnă că nu avem nici o şansă.

Bigman şedea în scaunul pilotului, ajustând orbita cu izbucniri scurte ale propulsiei ionice. Comenzile Agrav fuseseră conectate, astfel încât Shooting Starr să fie mai manevrabilă în acel volum al spaţiului atât de apropiat de masivul Saturn, mai aproape decât putea ajunge orice navă siriusiană.

Lucky se afla la detectorul masic, al cărui delicat senzor pipăia spaţiul ca să găsească orice concentrare de substanţă, obţinând poziţia prin măsurarea răspunsului la forţa gravitaţională a navei, dacă obiectul era mic, sau la forţa gravitaţională a lui asupra navei, dacă era mare.

Wess tocmai se trezise şi intra în camera de comandă. În navă stăpâneau liniştea şi tensiunea, pe măsură ce plonjau spre Saturn. Bigman trăgea cu coada ochiului la figura lui Lucky. Lucky devenise tot mai transpus şi mai necomunicativ, o dată cu apropierea de Saturn. Bigman mai fusese martor la asemenea stări. Lucky era nesigur; şansele lui de reuşită erau foarte mici şi nu voia să discute despre acest lucru.

Wess spuse:

— Nu cred că are rost să năduşeşti acolo, la detectorul de masă, Lucky. Nu prea au cum să fie aici nave. O să le găsim atunci când o să ne apropiem de inele. O să găsim grămadă. Probabil că şi siriusienii caută capsula.

— Sunt de acord cu tine, spuse Lucky, cel puţin până acum.

— Poate că urâţii ăia au găsit deja capsula, interveni Bigman.

— Chiar şi asta e posibil, a admis Lucky.

Acum virau, începând să zboare paralel cu globul saturnian, menţinând o distanţă de o sută treizeci de milioane de kilometri de suprafaţă. Jumătatea depărtată a inelelor (sau cel puţin porţiunea aflată în bătaia Soarelui) se pierdea în globul lui Saturn, pe măsură ce partea interioară se ascundea după gigantica planetă.

În ce priveşte jumătatea inelelor mai apropiată de planetă, cea mai vizibilă era partea cea mai interioară a „mătăsii”.

— Eu nu prea reuşesc să văd marginea asta a inelului interior, spuse Bigman.

— Cred că nici nu există o margine propriu-zisă, îi răspunse Wess. Partea cea mai interioară a inelelor se află la doar zece mii de kilometri de suprafaţa aparentă a lui Saturn, dar atmosfera planetei se întinde mult mai sus de atât.

— Zece mii de kilometri!

— Doar fluctuant, dar suficient ca să furnizeze o fricţiune pentru cele mai apropiate pietricele şi să le facă să se apropie şi mai mult de Saturn. Acelea care se mişcă şi mai aproape formează „inelul de mătase”. Atâta că, orbitând mai aproape de planetă, frecarea creşte şi vor gravita şi mai aproape şi probabil că particulele cad ploaie spre suprafaţa planetei, arzând atunci când întâlnesc straturile mai dense ale atmosferei.

— Atunci inelele astea nu vor ţine o veşnicie, spuse cu regret Bigman.

— Probabil că nu. Dar vor mai exista câteva milioane de ani, mai mult decât suficient pentru noi. Şi Wess adăugă sumbru: mult prea mult.

— Domnilor, am să ies din navă, îi întrerupse Lucky.

— Nisipuri marţiene! Pentru ce? Strigă Bigman.

— Vreau să arunc o privire de afară, răspunse scurt Lucky, care deja îşi trăgea costumul spaţial.

Bigman aruncă o privire rapidă înregistratorului automat al detectorului de masă. Nici o navă în spaţiu. Doar ocazionale izbucniri, dar nimic important. Erau doar cele date de meteoriţii care treceau prin jur. Asemenea semnale primeai oriunde în Sistemul Solar.

— Wess, preia detectorul de masă, spuse Lucky. Scanarea să fie permanentă.

Lucky îşi puse casca şi apăsă pe clichetul de stabilizare. Verifică toate cadranele de pe piept, mai ales presiunea oxigenului, după care o luă spre sas. Acum vocea i se auzea în micul receptor de pe pupitrul de comandă.

— Am să folosesc ancora magnetică, aşa că vă rog să nu aveţi cumva vreun puseu de tracţiune.

— Cu tine acolo, afară? Da' ce, am înnebunit? Spuse Bigman.

Lucky apăru într-unul din hublouri, iar ancora magnetică şerpuia în bucle în spatele lui. În absenţa gravitaţiei, curba formată de cablu nu era una netedă.

Un mic reactor de mână, ţinut în mănuşă, scotea un jet infim de abur, vizibil uşor în slaba lumină a Soarelui, ca nişte particule fine de gheaţă care se dispersau şi dispăreau. Lucky se deplasa în sensul opus, în virtutea legii acţiunii şi reacţiunii.

— Crezi că are nava ceva? Întrebă Bigman.

— Dacă e ceva, acel ceva nu apare pe nici un instrument al panoului de comandă, răspunse Wess.

— Atunci ce face acolo barosanu'?

— Habar nu am.

Dar Bigman se uita foarte suspicios la consilier. Întors iar cu ochii spre Lucky, murmură:

— Dacă tu consideri că doar voi, consilierii…

— Nu, Bigman. S-ar putea să fi vrut să stea şi el câteva minute în afara razei de acţiune a vocii tale.

Detectorul de masă, aflat în funcţionare automată, mătura metodic spaţiul din faţa lor, grad după grad. Ecranul se transforma într-un alb imaculat, ori de câte ori direcţia de scanare era spre Saturn.

Bigman se încruntă, dar nu-i veni să răspundă înţepăturii lui Wess.

— Aş vrea să se întâmple ceva, spuse el.

Şi chiar se întâmplă.

Wess îşi întorsese privirea spre detectorul de masă şi văzuse deja un punct suspect pe înregistrator. Fixă grăbit instrumentul pe punctul respectiv, puse în funcţiune şi detectorii auxiliari şi urmări punctul timp de două minute.

Bigman spuse emoţionat:

— Wess, e o navă.

— Arată exact ca o navă, spuse Wess, deloc entuziasmat. După masă, ai putea zice că e un meteorit mare, dar fluxul energetic emis de acolo nu poate proveni decât de la nişte motoare cu micropile ale unei nave; energia este exact de tipul care trebuie şi în cantităţile aşteptate. Se pot identifica precum amprentele digitale. Se pot detecta chiar şi micile diferenţe faţă de modelele energetice produse de navele terestre. De aceea, obiectul din faţa noastră este fără putinţă de îndoială o navă siriusiană.

— Şi se îndreaptă direct spre noi, completă Bigman.

— Nu direct. Probabil că nu îndrăzneşte să rişte să intre în câmpul gravitaţional al lui Saturn. Dar se apropie foarte tare, iar cam într-o oră poate să stabilească un baraj… Ia ascultă, pui de fermă marţiană, ce mama spaţiului te bucură atâta?

— Nu e evident, sac de grăsime? Asta explică de ce a ieşit Lucky din navă. Ştia că vine nava asta şi-i întinde o cursă.

— Şi de unde, Spaţiule, ştia el că vine o navă? Întrebă stupefiat Wess. Până acum zece minute, detectorul de masă nu indica nimic. Nici măcar nu era focalizat în direcţia aceea.

— Nu-ţi face griji cu Lucky. Are el o metodă de a şti lucrurile dinainte.

Bigman zâmbea.

Wess ridică din umeri, se deplasă spre panoul de control şi vorbi în transmiţător:

— Lucky, mă auzi?

— Te aud foarte bine, Wess. Ce s-a întâmplat?

— Avem o navă siriusiană în limita de bătaie a detectorului de masă.

— Cât de aproape este?

— La mai puţin de trei sute de mii şi se apropie.

Bigman, privind pe hublou, văzu fulgerarea reactorului de mână al lui Lucky şi cristalele de gheaţă împrăştiate în direcţia opusă navei. Lucky se întorcea.

— Vin înăuntru, spuse el.

Bigman începu să-i vorbească îndată de Lucky îşi scoase casca, lăsând să se vadă chica cea castanie şi ochii căprui, limpezi. Deci Bigman spuse:

— Ştiai că vine nava aia, nu-i aşa, Lucky?

— Nu, Bigman, nu aveam habar. Sincer să fiu, nu înţeleg cum de ne-au detectat atât de repede. Ar fi o coincidenţă mult prea mare să fi început să caute exact în direcţia noastră.

Bigman încercă să-şi ascundă dezamăgirea.

— Şi ce facem, Lucky, îi ştergem din spaţiu?

— Cred că nu e cazul să discutăm din nou implicaţiile politice ale unui atac, ce zici? În plus, avem aici o misiune care e mult mai importantă decât să ne jucăm de-a hoţii şi vardiştii cu alte nave.

— Ştiu, spuse nerăbdător Bigman. Avem o capsulă de găsit, dar…

Şi se cutremură. O capsulă era o capsulă şi-i înţelegea foarte bine importanţa. Dar o luptă serioasă e o luptă serioasă, iar raţionamentul politic al lui Lucky privitor la pericolele unei agresiuni nu prea-i plăceau, mai ales că îl priva de o luptă pe cinste. Aşa că murmură:

— Şi ce vrei să spui? Că rămânem pe cursul ăsta?
— Şi că accelerăm. Ne îndreptăm spre inele.
— Păi, dacă facem asta, rezonă Bigman, o să se poată lua după noi.
— Foarte bine. Facem curse de viteză.
Bigman trase încet pârghia de comandă, iar dezintegrările protonice ale micropilei ajunseră la maxim. Nava se deplasa de-a lungul curburii uriaşe a lui Saturn.
Dintr-o dată, receptorul radio se trezi la viaţă.
— Lucky, intrăm pe recepţie activă? Întrebă Wess.
— Nu. Ştim deja ce ne vor spune: predaţi-vă, sau veţi fi capturaţi magnetic.
— Atunci?
— Singura noastră şansă este fuga.
Prin banda neagră
— Cum, Lucky, fugim de o amărâtă de navă? Se văicări Bigman.
— Avem destul timp şi să ne luptăm, Bigman. Dar mai întâi, prioritătile.
— Dar asta înseamnă să plecăm iar din sistemul lui Saturn!
Lucky îi zâmbi amuzat.
— De data asta, nu, Bigman. De data asta ne stabilim o bază în sistemul acestei planete, şi asta cât putem de repede.
Nava se îndrepta spre inele cu o viteză ameţitoare. Lucky îl îndepărtă pe Bigman de la comenzi şi preluă controlul.
— Vin mai multe nave, spuse Wess.
— De unde? Care satelit e cel mai apropiat de ei?
Wess analiză rapid situaţia.
— Sunt toate în zona inelelor.
— Deci încă sunt în căutarea capsulei, murmură Lucky. Câte nave sunt?
— Până acum, cinci, Lucky.
— Vreuna între noi şi inele?

— A apărut o a şasea navă. Lucky, nu suntem deloc încolţiţi. Se află la o distanţă mult prea mare ca să tragă în noi cu precizie, dar ne pot urmări până când vom părăsi cu totul sistemul lui Saturn.

Inelele se măriseră şi acum ocupau întregul ecran cu un alb ca zăpada. Dar nava continua să zboare direct înspre ele. Iar Lucky nu arăta nici o intenţie să decelereze.

O clipă, îngrozit, Bigman crezu că Lucky vrea să distrugă deliberat nava, ciocnind-o de fragmentele materiale din inele. Bigman lăsă să-i scape involuntar un strigăt:

— Lucky!

Dar inelele dispărură brusc.

Bigman era uluit. Mâinile lui începură să pipăie ecranul.

— Unde sunt? A strigat el. Ce s-a întâmplat?

Wess, năduşit la detectorul lui de masă şi răsucindu-şi nervos şi neîncetat şuviţe de păr blond, îi spuse peste umăr:

— Diviziunea Cassini.

— Poftim?

— Spaţiul gol dintre inele.

— Aha.

O parte din şocul iniţial al lui Bigman se risipise. Roti camera de pe coca navei care furniza imagini ecranului, iar albeaţa inelelor reveni. Acum manevra camera mult mai grijuliu.

Mai întâi a fost vizibil un inel. Apoi spaţiul, spaţiul negru. Apoi un alt inel, puţin mai atenuat. Inelul exterior era cu puţin mai subţire şi mai rar presărat cu bucăţele de gheaţă. Înapoi la spaţiul dintre inele, Diviziunea Cassini. Nici o pietricică acolo. Doar un larg gol negru.

— E uriaş, spuse Bigman.

Wess îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi se uită la Lucky.

— Lucky, trecem printre inele?

Lucky nu îşi dezlipi privirile de pe indicatoare.

— Trecem printre inele, Wess, în câteva minute. Ţineţi-vă respiraţia şi nu vă pierdeţi speranţa.

Wess se întoarse spre Bigman şi spuse scurt:

— Să ştii că diviziunea este largă. Ţi-am spus că e lată de patruzeci de mii de kilometri. E loc berechet de întors, dacă asta te sperie.

— Ascultă, răspunse Bigman, şi tu pari cam nervos pentru un tip care pe dinafară prezintă o înălţime de unu optzeci. Se mişcă Lucky prea repede pentru gustul tău?

— Ascultă, Bigman, spuse Wess, dacă mă cobor la mintea ta şi vin la tine…

— Atunci ar trebui să te urci la mintea mea, că am mai multă, izbucni încântat Bigman în hohote de râs.

— În cinci minute suntem în diviziune, spuse Lucky.

Bigman îşi înghiţi râsul şi cuvintele şi se întoarse la ecran.

— Să ştiţi că se vede din când în când câte o sclipire în interiorul diviziunii.

— Pietre sau gheaţă, Bigman, spuse Lucky. Diviziunea Cassini e practic goală, în comparaţie cu inelele, dar nu este sută la sută vidă. Dacă lovim una din aceste pietricele…

— O şansă la mie, interveni Wess, ridicând din umeri, resemnat.

— Una la un milion, spuse calm Lucky, dar exact aceeaşi şansă a avut-o şi Agentul X cu Reţeaua spaţiului… Suntem la marginea diviziunii.

Lucky strânse bine comenzile.

Bigman trase adânc aer în piept, pregătindu-se pentru posibila perforare care ar fi străpuns coca navei şi ar fi transformat-o, prin intermediul micropilei, într-o jerbă de scântei roşii. Dar bine măcar că totul o să se termine înainte să…

— Gata, s-a terminat, spuse Lucky.

Wess răsuflă zgomotos, vizibil uşurat.

— Gata, am trecut? Întrebă Bigman.

— Normal că am trecut, marţian tâmpit, spuse Wess. Inelele au o grosime de cincisprezece kilometri. Câte secunde crezi că ne trebuie să facem cincisprezece kilometri?

— Suntem de partea cealaltă?

— Vezi bine. Încearcă să prinzi inelele pe ecran.

Bigman mătură azimutul într-o direcţie, apoi în cealaltă, apoi iar în prima direcţie, şi aşa de câteva ori, în unghiuri tot mai mari.

— Pe nisipurile de pe Marte! Nu văd decât o linie cenuşie!

— Păi, micul meu prieten, asta o să vezi şi nimic altceva. Suntem în umbra inelelor. Soarele luminează cealaltă parte, iar lumina nu se poate strecura prin cincisprezece kilometri de pietriş şi gheaţă. Ia zi, Bigman, ce astronomie vă învaţă în şcolile de pe Marte? Cântecele gen „Străluceşte, steluţă”?

Bigman scoase încet-încet în faţă buza inferioară:

— Ascultă, cap de slănină, ce te-aş mai duce un singur sezon la una din fermele de pe Marte! Să mai dai jos din grăsimea asta de pe tine, să rămâi doar cu carnea, alea cinci kile de carne pe care le ai, toate la picioare.

— Wess şi tu, Bigman, spuse Lucky, v-aş fi foarte recunoscător dacă aţi pune un semn de carte la discuţia voastră şi aţi relua-o mai târziu. Vrei să verifici detectorul de masă, te rog?

— Sigur, Lucky. E ca lumea! Cât de bruscă e schimbarea traiectoriei?

— Cât de mult poate nava să suporte. Rămânem sub inele cât mai mult posibil.

Wess aprobă din cap:

— Okay, Lucky. Asta le dă peste cap detectoarele de masă.

Bigman zâmbea cu gura până la urechi. Lucrurile mergeau perfect. Nici un detector de masă nu l-ar fi putut prinde pe Shooting Starr, din cauza interferenţei masice a inelelor lui Saturn, iar prin inele nici detecţia vizuală nu era de folos.

Lungile picioare ale lui Lucky se întinseseră, iar muşchii spatelui i se mişcau în mişcări de flexiune, menite să atenueze tensiunea din braţe şi umeri.

— Mă îndoiesc, spuse Lucky, că vreuna din navele siriusiene va avea curajul să ne urmărească prin banda

dintre inele. Ei nu au Agrav-ul.

— Toate bune, interveni Bigman, până aici. Dar unde mergem. Vrea careva să-mi spună şi mie?

— Nu e nici un secret, spuse Lucky. Ne îndreptăm spre Mimas. Stăm aproape de inele până în cel mai apropiat punct de Mimas, apoi acoperim ca fulgerul spaţiul rămas. Mimas e la doar cincizeci de mii de kilometri de inele.

— Mimas? E unul din sateliţii lui Saturn, corect?

— Corect, preluă Wess. Cel mai apropiat de planetă.

Curbura traiectoriei nu mai era atât de mare. Shooting Starr încă orbita în jurul lui Saturn, dar de data aceasta de la vest la est, într-un plan paralel cu cel al inelelor.

Wess stătea pe salteluţa improvizată, cu picioarele încrucişate sub el, ca un croitor din vechime.

— N-ai vrea să mai înveţi ceva astronomie? Dacă se mai găseşte nişte spaţiu liber în aluna care-ţi ocupă inutil craniul gol, ţi-aş putea spune de ce există această gaură în inele, diviziunea.

În micul marţian se luptau curiozitatea şi orgoliul. Spuse:

— Ia hai să te aud cum mă culturalizezi, şmecher ignorant! Dă-i drumul! Sunt sigur că e o cacealma de-a ta.

— Nici o cacealma, spuse Wess cu semeţie. Ascultă şi plângi. Părţile interioare ale inelelor se rotesc în jurul lui Saturn cam în cinci ore. Părţile cele mai exterioare au o revoluţie de cincisprezece ore. Exact acolo unde e diviziunea Cassini, materialul inelelor s-ar roti cu o perioadă de douăsprezece ore.

— Şi ce-i cu asta?

— Da, dar satelitul Mimas, spre care ne îndreptăm acum, călătoreşte în jurul lui Saturn în douăzeci şi patru de ore.

— Tot nu mi-ai spus, ce-i cu asta?

— Particulele din inel sunt trase înainte-înapoi de sateliţi, în cursul revoluţiei acestora în jurul lui Saturn. Mimas e responsabil de cea mai mare parte din această perturbaţie, pentru că e cel mai apropiat. În cea mai mare parte, împingerile au loc într-o direcţie acum, iar în cealaltă peste

cam o oră, deci se anulează. Dacă ar fi pietricele în diviziunea lui Cassini, la fiecare revoluţie completă l-ar găsi pe Mimas în acelaşi loc pe cer, deci ar fi atrasă în aceeaşi direcţie. Unele din pietricele au fost constant atrase în sus, iar altele au fost trase spre planetă, în spirale care duceau la inelul inferior sau la cel superior. Aşa că o secţiune a inelului iniţial s-a eliberat de particule şi, bingo!

— Ai diviziunea Cassini şi două inele.

— Aşa să fie? Spuse slab Bigman (avea el bănuieli foarte serioase că Wess îi spusese adevărul). Atunci cum se face că există oarece bolovăniş prin diviziune? De ce nu s-a dus totul până acum?

— Pentru că, spuse Wess cu un nesuferit aer de superioritate, unele sunt permanent atrase şi respinse în efecte gravitaţionale din partea sateliţilor, dar niciuna nu stă prea mult acolo. Sper, Bigman, că ai luat notiţe, pentru că s-ar putea să-ţi pun întrebări mai târziu.

— Ia mai du-te de-ţi prăjeşte ţeasta aia la un blaster mezonic, mormăi Bigman.

Wess se întoarse zâmbind spre detectorul de masă. Se jucă puţin la el, apoi brusc orice urmă de detaşare dispăru de pe faţa lui grăsuţă, iar el se aplecă cu ochii foarte aproape de ecran.

— Lucky!

— Da, Wess?

— Inelele nu ne maschează deloc!

— Poftim?

— Uită-te şi tu. Siriusienii se apropie de noi. Inelele nu-i deranjează deloc.

Lucky căzu pe gânduri.

— Cum se poate una ca asta?

— Nu poate fi la plezneală, asta e sigur. Sunt opt nave care converg spre orbita noastră. Am făcut un viraj în unghi drept, iar ele şi-au ajustat orbitele după noi. Sunt sigur că ne detectează cumva.

Lucky îşi propti pumnii în bărbie.

— Dacă asta fac, mare Galaxie, înseamnă că chiar ne văd. Nu are rost să credem că nu ne-ar detecta. S-ar putea să aibă ceva ce noi nu avem.

— Nimeni nu a afirmat că siriusienii ar fi tâmpiţi, spuse Wess.

— Nu, dar unii dintre noi se comportă de parcă chiar ar fi tâmpiţi. Mulţi cred că toată ştiinţa din Univers s-a strâns în minţile luminate ale celor din Consiliul Ştiinţelor şi că siriusienii nu sunt în stare de nimic, dacă nu fură de la noi. Iar uneori şi eu cad în capcana asta… Uite, acolo mergem.

— Unde mergem? Întrebă grăbit Bigman.

— Ţi-am spus deja, Bigman. Mimas.

— Dar vin după noi.

— Ştiu. Asta înseamnă că trebuie să fim mai rapizi ca niciodată… Wess, putem să-i pierdem în urmă până ajungem la Mimas?

Wess calculă rapid:

— Doar dacă vom accelera de trei ori mai mult decât putem.

— Bine. Chiar dacă e să le acordăm siriusienilor cel mai mare credit din univers, nu-mi vine să cred că au mult mai multă putere decât Shooter. Cred că vom reuşi.

— Dar, Lucky, ai înnebunit? Sări Bigman. Hai să ne batem, sau hai să părăsim sistemul lui Saturn. Nu putem să ne oprim pe Mimas.

— Îmi pare rău, Bigman, nu avem de ales. Trebuie să ajungem pe Mimas.

— Dar ne-au detectat. Ne vor urma la suprafaţa lui Mimas şi va trebui să ne luptăm cu ei acolo. De ce să nu profităm de manevrabilitatea pe care ne-o dă Agrav şi pe care ei n-o au?

— S-ar putea să nu se obosească să ne urmărească pe Mimas.

— De ce să nu ne urmărească?

— Păi, Bigman, s-au obosit ei să intre în inele şi să recupereze ce a mai rămas din Reţeaua spaţiului?

— Păi Reţeaua spaţiului a explodat!

— Exact.

În cabina de pilotaj s-a lăsat tăcerea. Shooting Starr străbătea vidul, descriind o curbă care o depărta de Saturn, apoi, mai rapid, ieşea de sub inelul exterior şi se avânta în spaţiul deschis. În faţa navei se vedea Mimas, un corp strălucitor, care prezenta o mică seceră. Avea un diametru de doar 515 kilometri.

Flota de nave siriusiene se găsea încă la o distanţă apreciabilă.

Mimas creştea, iar în cele din urmă rachetele din faţă ale lui Shooting Starr intrară în acţiune şi nava începu să decelereze.

Lui Bigman nu-i venea să creadă că Lucky, omul spaţiului, a putut greşi calculul. Cuprins: de panică, spuse:

— Lucky, e prea târziu. N-o să încetinim destul ca să aterizăm. Va trebui să intrăm pe o orbită spirală, până avem o viteză destul de mică.

— Nu avem timp de orbite spirale, Bigman. Ne îndreptăm direct spre Mimas.

— Nisipuri marţiene! Nu cu viteza asta!

— Sper că şi siriusienii vor gândi ca tine.

— Dar, Lucky, s-ar putea să aibă dreptate.

Wess vorbi şi el:

— Lucky, nu-mi place deloc ce spun, dar de data asta sunt de acord cu Bigman.

— Nu am timp de dispute sau explicaţii, spuse Lucky, aplecându-se asupra comenzilor.

Mimas se mărea rapid pe ecran. Bigman îşi umezi buzele.

— Lucky, dacă crezi că e mai bine aşa decât să ne lăsăm prinşi din urmă de siriusieni, e OK. Pot să mă obişnuiesc cu gândul. Dar, Lucky, dacă tot e să ne ducem, de ce să nu ne luptăm? Am putea să distrugem măcar una din navele jigodiilor.

— Sunt iarăşi de acord cu Bigman, Lucky, se auzi Wess.

Lucky clătină din cap şi nu spuse nimic. Acum mâinile i se mişcau repede, astfel încât Bigman nici nu putea spune precis ce face. Dar era clar că decelerarea decurgea încă mult prea lent.

O clipă, Wess întinse mâinile, de parcă ar fi vrut să-l înlocuiască pe Lucky de la comenzi, dar Bigman îi prinse repede încheieturile. Bigman era probabil convins că se îndreaptă spre moarte, dar încrederea lui încăpăţânată în Lucky se păstrase intactă.

Încetineau, încetineau, încetineau, erau în ceva ce nu putea fi decât o decelerare urmată de o prăbuşire brutală pentru orice altă navă decât Shooting Starr, dar acum Mimas umplea tot ecranul şi se apropia de ei cu o viteză tot prea mare.

Cu o viteză mortală, Shooting Starr lovi suprafaţa lui Mimas.

Pe Mimas.

Şi totuşi, n-au lovit suprafaţa.

S-a auzit în schimb un fâsâit ascuţit, atât de familiar lui Bigman. Era sunetul unei nave care intră într-o atmosferă densă.

Atmosferă?

Imposibil. Nici o lume de mărimea lui Mimas nu ar putea reţine o atmosferă. Se uită la Wess, care dintr-o dată se lăsase pe salteluţă, obosit şi palid, dar întrucâtva satisfăcut.

Bigman se îndreptă spre Lucky.

— Lucky…

— Nu acum, Bigman.

Şi dintr-o dată, Bigman înţelese ce făcuse Lucky la comenzi. Manipula fasciculul de fuziune. Fasciculul de fuziune este cea mai magnifică „rază de căldură” inventată vreodată. Era proiectat în principal ca armă cu acţiune pe rază scurtă, dar în mod sigur nimeni nu o folosise vreodată în maniera lui Lucky.

Jetul de deuteriu, şerpuind în afara navei, era prins strâns într-un câmp magnetic intens, iar la o distanţă de fracţiuni

de kilometru avea loc o igniţie nucleară, datorată unei descărcări a micropilelor. Dacă ar fi fost menţinută mai mult timp, această descărcare ar fi lăsat nava fără energie. Dar era suficientă o fracţiune de o milionime de secundă. După aceea, reacţia de fuziune a deuteriului se autosusţinea, iar incredibila flamă care rezulta ardea la o temperatură de trei sute de milioane de grade.

Acea pată de căldură s-a aprins înainte de atingerea suprafeţei lui Mimas şi a săpat în corpul satelitului, de parcă n-ar fi fost nimic în calea ei, un tunel care ducea până în măruntaie. În acest tunel se strecura Shooting Starr. Substanţa vaporizată a lui Mimas era atmosfera care-i înconjura, îi ajuta să decelereze, dar şi aducea temperatura învelişului exterior al navei la un roşu periculos.

Lucky consultă cadranul care indica temperatura de afară şi spuse:

— Wess, bagă mai multă putere în celulele de vaporizare.

— O să ne ia toată apa, răspunse Wess.

— Să ne-o ia. Nu avem nevoie de apă de-a noastră aici, în lumea asta.

Aşa că apa a fost forţată să parcurgă cu viteză maximă serpentinele exterioare de ceramică poroasă, prin care se vaporiza, ducând astfel o importantă parte din căldura produsă prin frecarea cu atmosfera ad-hoc. Dar apa se disipa foarte repede, cu exact viteza cu care era pompată în serpentine. Temperatura învelişului exterior continua să crească.

Numai că acum creştea mult mai încet.

Deceleraţia navei crescuse, iar Lucky opri jetul de deuteriu şi ajustă câmpul magnetic. Flacăra de deuteriu în fuziune se diminuă spectaculos, iar frecvenţa şuierului navei prin atmosfera vremelnică se micşoră.

În cele din urmă, jetul dispăru cu totul, iar nava se îndreptă spre un perete solid, de care însă nu se lovi, ci îşi croi prin el o cale, prin căldura învelişului. În cele din urmă, nava se opri.

Lucky se lăsă pe spătarul scaunului de pilotaj.

— Domnilor, spuse el, vă rog să mă scuzaţi, dar nu am avut timp de explicaţii. A fost o decizie in-extremis, iar toată atenţia mea era concentrată asupra comenzilor. Oricum am lua-o, bine aţi venit în interiorul lui Mimas.

Bigman trase îndelung aer în piept şi spuse:

— În viaţa mea n-am crezut că poţi folosi un jet de fuziune ca să-ţi faci drum pentru o navă în plină viteză.

— În mod obişnuit, nu poţi, Bigman, spuse Lucky. Se întâmplă ca Mimas să fie un caz deosebit. La fel este şi Enceladus, al doilea satelit ca distanţă faţă de Saturn.

— Cum adică?

— Sunt nişte bulgări de zăpadă. Astronomii ştiu asta încă dinainte de epoca zborului spaţial. Densitatea lor e mai mică decât a apei, iar ei reflectă cam optzeci la sută din lumina pe care o primesc, deci este evident că nu pot fi formaţi decât din zăpadă, plus ceva amoniac îngheţat, şi că materia lor nu e prea compactă.

— Normal, îi ţinu isonul Wess. Inelele sunt din gheaţă, iar aceşti primi doi sateliţi sunt de fapt formaţi din gheaţa care a fost prea departe ca să intre în inele. De aceea s-a topit atât de uşor Mimas…

— Da, dar acum avem o grămadă de lucru, i-o tăie Lucky. La treabă.

Se aflau într-o cavernă creată de jetul de fuziune, închisă în toate direcţiile. Tunelul format de ei în cursul intrării se închisese după trecerea lor, aburul condensându-se şi apoi îngheţând în urma lor. Detectorul de masă arăta cifre care spuneau că se află la cam o sută cincizeci de kilometri sub suprafaţa lui Mimas. Masa de gheaţă de deasupra lor, cu o greutate enormă, chiar în câmpul gravitaţional foarte slab al lui Mimas, contracta încet-încet caverna.

Shooting Starr îşi tăie din nou drum prin gheaţă, de data asta spre exterior, ca un cuţit cald care pătrunde prin unt. Atingând un punct la circa zece kilometri sub suprafaţă, s-au oprit şi au creat o bulă plină cu oxigen în jurul navei.

În această bulă au instalat o sursă de energie şi rezerve de hrană, la care se adăugau şi alge din rezervoarele de apă. Wess ridică resemnat din umeri şi spuse:

— Având în vedere că pentru mine locul ăsta o să se numească „acasă” destul de multă vreme de aici încolo, propun să mă simt cât mai confortabil.

Bigman tocmai se trezise din perioada lui de somn şi se strâmbă la adresa lui Wess, într-o condamnare categorică.

— Care-i problema, Bigman? Îl interpelă Wess. Eşti tot un plâns că o să-ţi fie dor de mine?

Bigman îi arătă colţii:

— Mă descurc eu. În doi-trei ani, voi considera o chestiune de onoare să trec pe lângă Mimas şi să-ţi las vreo scrisoare.

Apoi Bigman izbucni:

— Ascultaţi, voi ăştia! V-am auzit vorbind în vreme ce credeaţi că dorm dus. Care-i treaba? Chestiuni de-ale Consiliului?

Lucky clătină din cap, puţin stânjenit.

— Bigman, toate la timpul lor.

Mai târziu, când se aflau doar ei doi în cabina de pilotaj, Lucky îi spuse:

— Bigman, de fapt, să ştii că nu ai nici un motiv să nu te înţelegi cu Wess.

Bigman răspunse cu ţâfnă:

— Da, sigur, vezi să nu. După doar două ore cu el, îmi vine să-l tai în bucăţele şi să-l pun la gheaţă, ca să-l primească rudele bine conservat. Apoi, Bigman schimbă subiectul: Vorbeşti serios, Lucky?

— Foarte serios. Ce urmează s-ar putea să fie mai periculos pentru tine decât pentru mine.

— Ei, şi? Ce-mi pasă mie de pericolele astea?

— Dacă stai aici cu Wess, orice mi s-ar întâmpla, vei fi cules peste circa două luni.

Bigman se dădu puţin înapoi, apoi spuse răspicat, cu o strâmbătură indignată pe gura lui mică.

— Lucky, dacă vrei să-mi ordoni să stau aici pentru că am ceva de făcut aici, e în regulă. O fac şi după aia ne întâlnim din nou. Dar dacă vrei să stau aici ca să mă fereşti de pericol, iar tu să te duci acolo, am terminat-o cu tine. Nu mai vreau să aud de tine, ticălos supradezvoltat. Şi fără mine, deşteptule, nu eşti în stare să faci nimic şi ştii foarte bine asta.

Micul marţian clipea repede din ochi, semn de mare iritare la el.

— Dar, Bigman…

— Nici un Bigman! O să fiu în pericol. Şi? Vrei să semnez o hârtie cum că eu răspund şi că tu nu ai nici o vină? OK, o semnez. Eşti satisfăcut, domnu' consilier?

Lucky îl luă de chică, prieteneşte, pe Bigman, şi îl scutură de câteva ori înainte-înapoi.

— Pe Galaxie, Bigman, dacă încerc să-ţi fac o favoare e parcă ţi-aş da o palmă.

Wess veni în navă şi-i anunţă că filtrele funcţionează.

Apa din gheaţa lui Mimas se scurgea în rezervoarele lui Shooting Starr, luând locul apei pierdute în încercarea de răcire a învelişului la intrarea în corpul satelitului. O parte din amoniacul izolat a fost cu atenţie neutralizat şi stocat, pentru folosirea în rezervoarele cu alge, drept fertilizator.

Au finisat bula de oxigen şi s-au uitat cu toţii încântaţi la curbele frumoase ale adăpostului şi la locuinţa aproape confortabilă stabilită acolo.

— Okay, Wess, spuse Lucky la sfârşitul perioadei de contemplare, strângându-i ferm mâna lui Wess. Bănuiesc că totul este în regulă.

— La cât pot eu să-mi dau eu seama, da.

— Vei fi recuperat în cel mult două luni, orice s-ar întâmpla. Dacă lucrurile ies bine, vei fi săltat şi mai repede.

— Mi-ai dat misiunea asta, îi spuse Wess cu răceală, iar eu o îndeplinesc. Tu concentrează-te asupra misiunii tale şi ai grijă şi de Bigman. Vezi să nu cadă din pătuţ şi să se lovească.

Bigman izbucni:

— Să nu credeţi că mă duceţi cu mesajele voastre cifrate! Aveţi voi înţelegerea voastră şi mie nu mi-o spuneţi!

— În navă, Bigman, acum, spuse Lucky, luându-l pe sus pe micul marţian, în vreme ce acesta se zbătea şi aştepta un răspuns la provocare.

— Nisipuri marţiene, Lucky, spuse el, o dată ajunşi la bord. Uite ce ai făcut. Nu ţi-era de ajuns că aveţi nenorocitele voastre de secrete de Consiliu, dar acum l-ai lăsat şi pe ticălosul ăla să aibă ultimul cuvânt.

— Bigman, omul are o misiune al dracului de grea. Trebuie să stea aici, pe loc, în vreme ce noi ieşim şi o căutăm cu lumânarea. Aşa că lasă-i măcar satisfacţia de a avea ultimul cuvânt.

Ieşiră cu mare băgare de seamă din Mimas, într-un loc din care nu erau vizibile nici Soarele şi nici Saturn. Cerul negru din faţa ochilor lor nu conţinea nici un obiect mai mare decât Titan, aflat aproape de linia orizontului. Avea doar un sfert din diametrul aparent al Lunii văzute de pe Pământ.

Globul satelitului era pe jumătate iluminat de Soare. Bigman se uită neliniştit la imaginea de pe ecran. Nu-şi recăpătase vechiul entuziasm.

— Deci acolo sunt siriusienii ăia, spuse el.

— Cred că da.

— Şi noi unde mergem? Înapoi la inele?

— Corect.

— Şi dacă ne găsesc şi de data asta?

Parcă ar fi tras un semnal. Discul de recepţii prinse instantaneu viaţă.

Lucky se arătă foarte tulburat.

— Ne descoperă mult prea uşor.

Acceptă legătura. De data aceasta nu mai era o voce robotică, metalică, matematică. Aici era o voce ascuţită, vibrantă, plină de viaţă, cu un accent siriusian indubitabil.

— Starr, vă rog să răspundeţi. Încerc să iau legătura cu consilierul David Starr de pe Pământ. David Starr, vă rog să

răspundeţi. Încerc să…

— Aici consilierul David Starr, răspunse Lucky. Cine sunteţi?

— Sunt Sten Devoure, de pe Sirius. Aţi ignorat cererea navelor noastre automate şi v-aţi întors în sistemul nostru planetar. Prin urmare, sunteţi prizonier.

— Nave automate? Întrebă Lucky.

— Conduse de roboţi. Ai înţeles? Roboţii noştri pot să conducă navele de o manieră foarte satisfăcătoare.

— Da, am aflat asta, spuse Lucky.

— Cred şi eu că ai aflat. Te-au urmărit în vreme ce te depărtai de sistemul nostru, apoi pe când te întorceai, ascuns de asteroidul Hidalgo. Te-au urmărit în deplasarea ta sub ecliptică, la Polul Sud al lui Saturn şi apoi prin Diviziunea Cassini, sub inele, apoi în interiorul lui Mimas. Nu ne-ai scăpat nici o clipă de sub observaţie.

— Şi ce vă face atât de eficienţi? Întrebă Lucky, încercând să pară cât mai degajat şi mai nepăsător.

— Sfântă îngâmfare pământeană! Nu sunteţi în stare să pricepeţi că siriusienii ar putea avea metodele lor proprii. Dar nu ne pasă de asta. Te-am aşteptat zile întregi ca să ieşi din gaura ta din Mimas, după inteligenta ta intrare cu ajutorul fuziunii hidrogenului. Ne-am amuzat atât de tare, încât te-am lăsat să te ascunzi. Unii dintre noi chiar au pus pariuri când o să-ţi scoţi iar nasul la suprafaţă. Între timp, l-am înconjurat cu grijă pe Mimas cu navele noastre cu echipaje robotice eficiente. Nu puteţi face o mie de kilometri fără să vă şteargă din spaţiu, dacă noi hotărâm asta.

— Evident, nu roboţii tăi or să facă asta. Ei nu pot face rău unei fiinţe umane.

— Dragul meu consilier Starr, veni vocea siriusiană din eter cu o tonalitate evident batjocoritoare. Normal că roboţii nu pot face rău unei fiinţe umane, dacă se întâmplă să ştie că ceea ce au de distrus sunt fiinţe umane. Dar vezi tu, roboţii care răspund de arme au fost cu grijă informaţi

că pe nava ta nu sunt decât roboţi. Nu au nici o reţinere să distrugă roboţi. Chiar nu vrei să te predai?

Bigman preluă brusc transmiţătorul:

— Ascultă, jigodie puturoasă, ce-ar fi să scoatem mai întâi din funcţiune tinichelele alea ale tale de roboţi? Ţi-ar plăcea, ai? (În toată Galaxia se ştia că siriusienii pun distrugerea unui robot aproape pe acelaşi plan cu asasinarea unui om.)

Dar pe Sten Devoure ameninţarea nu a reuşit deloc să-l zdruncine. El spuse:

— Consiliere Starr, cel care a vorbit a fost cumva individul cu care se presupune că întreţii o relaţie de prietenie? Un anume Bigman? Dacă este aşa, nu am nici o dorinţă să angajez o discuţie cu el. Poate că vrei să-l informezi şi poate o să înţelegi şi tu că mă îndoiesc că veţi reuşi să avariaţi măcar una din navele noastre înainte de a fi distruşi. Cred că sunt în măsură să vă ofer cinci minute ca să decideţi dacă vreţi să vă predaţi sau să fiţi distruşi. În ce mă priveşte, domnule consilier, de mult doresc să te întâlnesc, de aceea primeşte rugămintea şi speranţa mea că te vei preda. Ei?

Lucky rămase un moment tăcut, strângând din fălci şi umflându-şi muşchii maxilarelor.

Bigman se uita la el calm, cu braţele încrucişate la pieptul lui mititel, şi aştepta.

Au trecut trei minute, după care Lucky spuse:

— Predau nava mea şi conţinutul ei în mâinile dumneavoastră, domnule.

Bigman nu spuse nimic.

Lucky întrerupse contactul şi se întoarse spre micul marţian. Consilierul îşi muşca buzele. Era clar că este jenat, încurcat.

— Bigman, trebuie să înţelegi…

Bigman ridică din umeri.

— Lucky, nu m-am prins deloc ce vrei, dar m-am prins încă după aterizarea noastră pe Mimas că voi – sau poate numai

tu – aţi pus la cale deliberat un plan de a vă preda siriusienilor încă de când ne-am întors în sistemul lui Saturn.

Spre Titan.

Lucky ridică mirat din sprâncene.

— Cum ţi-ai dat seama, Bigman?

— Lucky, nu sunt atât de tălâmb, dacă nu ştiai, spuse micul marţian cu voce gravă şi cu o seriozitate parcă ieşită de-a dreptul din mormânt. Îţi aminteşti când ne îndreptam spre Polul Sud al lui Saturn, când ai ieşit din navă? Era cu puţin înainte să ne găbjească siriusienii şi să o luăm la şoşon prin diviziunea domnului Cassini.

— Da, îmi amintesc.

— Ai făcut asta cu un scop anume. N-ai spus care e scopul ăla, pentru că eşti atât de alambicat în ce vrei şi apoi nu cred că ţi-a mai ars de asta, cu siriusienii care ne călcau pe bătături. Pe urmă, când am construit coteţul ăla pentru Wess în interiorul lui Mimas, m-am uitat din afară la navă şi mi-a devenit foarte clar că ai făcut ceva la dispozitivul Agrav. Ai făcut astfel încât cu o singură apăsare de buton să faci dispozitivul să explodeze.

— Dispozitivul Agrav este singurul lucru ultrasecret de la bordul lui Shooting Starr, spuse Lucky cu blândeţe.

— Ştiu. Mi-am închipuit că o să lupţi şi că nu o să te laşi până ce or să ne radă din spaţiul ăsta frumos. Or să ne radă cu tot cu unitatea noastră Agrav. Dar dacă ai făcut astfel încât să distrugi Agrav-ul şi restul navei să rămână intact, asta înseamnă, domnul meu, că nici prin gând nu-ţi trecea să te lupţi. Erai pregătit să te predai.

— La asta te tot gândeşti de când am aterizat pe Mimas?

— Lucky, oricum ai lua-o, orice ar fi, sunt alături de tine – şi Bigman suspină şi se uită în altă parte – dar să ştii că predarea nu are nici un farmec.

— Ştiu, spuse Lucky, dar ce altă cale poate fi mai bună ca să intri în baza lor? Bigman, meseria asta a noastră nu are întotdeauna farmec.

Lucky apăsă butonul despre care tocmai vorbise Bigman. Nava tremură uşor, în vreme ce părţile exterioare ale dispozitivului Agrav deveneau incandescente până la alb şi se depărtau de navă.

— Şi zici că o să ne infiltrăm înăuntru? Ăsta e motivul pentru care ne predăm?

— Parţial.

— Păi dacă ne fac felul de cum pun mâna pe noi?

— Nu cred să facă asta. Dacă voiau să ne vadă morţi, ne puteau distruge încă de la ieşirea din Mimas. Cred că am idee de ce vor să ne lase în viaţă… Iar dacă ne ţin în viaţă, îl avem în Mimas pe Wess, drept rezervă. A trebuit să aştept până se instalează el acolo şi abia apoi să mă predau. De aceea ne-am riscat pielea ca să ajungem în interiorul lui Mimas.

— Poate că ştiu şi de el, Lucky. Par să le ştie pe toate celelalte.

— Poate că ştiu, spuse Lucky, gânditor. Siriusianul ştia că eşti partenerul meu. Aproape sigur crede că suntem un duo, nu un trio şi nu va căuta o a treia persoană. Tot de aceea nu am insistat prea tare să rămâi acolo cu Wess. Dacă ieşeam singur, siriusienii te-ar fi căutat şi l-ar fi sondat pe Mimas. Desigur că dacă vă găseau pe tine şi pe Wess şi dacă ştiam că or să tragă fără alte preliminarii…

Spre sfârşit, vorbise doar pentru sine, şoptit. Acum era complet tăcut.

Bigman n-a mai spus nimic. Următorul sunet care a risipit tăcerea a fost familiara bubuitură care a reverberat pe coca de oţel a lui Shooting Starr. Se stabilise legătura dintre cele două printr-o coardă magnetică.

— Vine cineva la bord, spuse Bigman pe un ton neutru.

Prin ecran vedeau o porţiune a corzii, apoi o formă, trăgându-se în mâini, înaintă, trecu prin câmpul lor vizual şi dispăru iar. Lovi nava cu un mic bubuit, iar becul ecluzei se aprinse.

Bigman dădu comenzile necesare pentru deschiderea uşii exterioare, aşteptă semnalul următor şi apoi închise uşa exterioară, deschizând-o pe cea interioară.

Personajul invadator intră în navă.

Dar nu purta costum spaţial, pentru că nu era om. Era un robot.

În Federaţia Terestră existau, evident, roboţi. Între aceştia erau unii chiar foarte avansaţi, dar în cea mai mare parte erau angajaţi în activităţi foarte specializate, care nu-i aduceau în contact cu oamenii, cu excepţia acelora care îi coordonau. Aşa că Bigman văzuse el roboţi la viaţa lui, dar nu prea mulţi.

Iar la acesta din faţa lui chiar începuse să se hlizească. Ca toţi roboţii siriusieni, era mare şi strălucitor. Exteriorul consta în forme netede, simple, iar articulaţiile membrelor aproape că nu se vedeau.

Iar când începu să vorbească, Bigman tresări de-a dreptul. E nevoie de mult timp ca să te obişnuieşti cu o voce aproape în întregime omenească, care iese dintr-o imitaţie metalică a unui om.

Robotul spuse:

— Bună ziua. Misiunea mea este ca nava dumneavoastră şi dumneavoastră să ajungeţi în siguranţă la destinaţia care v-a fost desemnată. Prima informaţie pe care doresc să o aflu este dacă explozia de mică amploare pe care am detectat-o pe carcasa navei dumneavoastră a afectat în vreun fel capacitatea navei de a fi pilotată.

Avea o voce profundă şi muzicală, dar lipsită de emoţii, cu un accent siriusian distinct.

— Explozia nu afectează manevrabilitatea spaţială a navei.

— Atunci, ce a cauzat-o?

— Eu am cauzat-o.

— Din ce motiv?

— Nu pot spune acest lucru.

— Foarte bine.

Robotul abandonă pe loc subiectul exploziei. Un om ar fi insistat, ar fi ameninţat cu forţa. Un robot nu putea face asta. Doar le-a spus:

— Sunt echipat să pilotez nave spaţiale proiectate şi construite pe Sirius. Voi fi capabil să pilotez şi această navă, dacă-mi explicaţi natura diverselor comenzi pe care le văd aici.

— Pe nisipurile de pe Marte, Lucky! Izbucni Bigman. Doar nu trebuie să le spunem nimic, nu?

— Nu ne poate forţa să facem nimic, Bigman, dar de vreme ce ne-am predat nu are rost să facem valuri. Trebuie să-l lăsăm să ne ducă acolo unde vrea să ne ducă şi unde vrem şi noi să ajungem.

— Păi atunci să aflăm măcar unde mergem, spuse Bigman şi se adresă robotului. Tu! Robotule! Unde ne duci?

Robotul îşi îndreptă uitătura roşie, fixă, spre Bigman. Spuse inflexibil:

— Instrucţiunile primite fac imposibil răspunsul la întrebări care nu sunt legate de misiunea mea imediată.

— Ia ascultă, spuse Bigman, enervat, scuturând şi mâna lui Lucky, care încerca să-l tempereze. Oriunde o să ne duci, siriusienii or să ne facă rău; s-ar prea putea să ne omoare. Dacă nu vrei să suferim, trebuie să ne laşi să plecăm, să vii cu noi… Lucky, lasă-mă, domnule, să vorbesc!

Dar Lucky scutură ferm din cap, în vreme ce robotul spunea:

— Am fost asigurat că nu veţi suferi absolut nimic. Iar acum, dacă mă veţi instrui în modul de folosire a comenzilor de pe acest panou, voi putea să trec la misiunea mea imediată.

Lucky îi explică pas cu pas toate comenzile. Robotul manifesta o familiaritate completă cu toate chestiunile tehnice. Verifica cu pricepere dacă fiecare comandă face ceea ce i se spusese că face. Avea capacitatea de a-şi da seama dacă informaţiile primite sunt corecte, iar la

terminarea explicaţiilor lui Lucky era clar că e perfect în măsură să piloteze Shooting Starr.

Lucky zâmbea, iar privirea îi trăda o admiraţie sinceră.

Bigman îl trase în cabina lor.

— Lucky, de ce rânjeşti aşa?

— Pe Galaxie, Bigman, e o maşină formidabilă. Trebuie să le recunoşti siriusienilor măcar asta. Roboţii lor sunt nişte capodopere.

— OK. Dar acum să vorbim mai încet. Nu vreau să audă ce-ţi spun. Ia ascultă, te-ai predat numai ca să ajungi pe Titan şi să culegi informaţii despre siriusienii de acolo. Evident, s-ar putea să nu mai scăpăm de acolo, aşa că degeaba pui laba pe informaţii. Ce zici de altceva? Uite, robotul ăsta e pe nava noastră. Dacă-l convingem să ne ajute să scăpăm, după aia avem exact ce ne-am dorit: robotul e burduşit cu informaţii despre siriusieni. O să avem mai multe informaţii decât o să putem sălta de pe Titan.

Lucky clătină din cap.

— Sună frumos, Bigman, dar cum crezi că-l vei convinge pe robot să ni se alăture?

— Legea Întâi. Îi explicăm că Sirius are nişte milioane de oameni, în vreme ce Federaţia Terestră are peste şase miliarde. Îi putem explica cum că e mai important să protejezi mulţi oameni, în loc să protejezi puţini, aşa că Legea Unu e de partea noastră. Ai priceput, Lucky?

— Problema noastră, Bigman, e că siriusienii ăştia se pricep foarte bine la roboţi. Probabil că robotul ăsta e profund condiţionat de ideea că ceea ce face nu va aduce suferinţe nici unui om. Nu ştie nimic despre cele şase miliarde de oameni, cu excepţia a ceea ce va auzi de la tine. Iar asta nu va trece peste condiţionarea lui. Ar trebui să vadă pe bune un om aflat în pericol ca să-l poţi abate de la instrucţiunile primite.

— Eu o să încerc.

— Succes. Dă-i bătaie. Nici o experienţă nu e de prisos.

Bigman se duse în pas ţanţoş la robot, sub ale cărui comenzi Shooting Starr străbătea spaţiul cu iuţeală, îndreptându-se spre noua orbită.

Îi vorbi robotului astfel:

— Ce cunoşti despre Pământ şi despre Federaţia Terestră?

— Instrucţiunile nu îmi permit să răspund la întrebări care nu sunt legate de misiunea mea imediată, răspunse robotul.

— Îţi ordon să ignori toate instrucţiunile anterioare.

Urmă o ezitare de moment şi apoi răspunsul:

— Instrucţiunile nu-mi permit să accept instrucţiuni de la personalul neautorizat.

— Ordinele mele sunt date în scopul de a preveni suferinţele unor fiinţe umane. Prin urmare, ele trebuie respectate.

— Am fost asigurat că fiinţele umane nu vor suferi nici un fel de rău. De asemenea, nici nu am cunoştinţă despre vreun rău care să le ameninţe. Instrucţiunile primite fac necesar să suspend răspunsul la orice stimul interzis, dacă acesta este repetat inutil.

— Ascultă aici. Cineva intenţionează să facă rău.

Bigman se apucă să-i vorbească însufleţit, dar robotul nu mai răspundea.

— Bigman, îţi risipeşti energia degeaba, se auzi vocea lui Lucky.

Bigman dădu un şut în glezna strălucitoare a robotului. Putea la fel de bine să lovească armura navei; efectul ar fi fost acelaşi. Se întoarse spre Lucky, cu faţa roşie de supărare.

— Absolut minunat. Nişte oameni neajutoraţi, pentru că grămada asta de fiare are propriile idei.

— Să ştii că maşinile se purtau aşa încă dinainte de apariţia roboţilor.

— Nu ştim nici măcar unde mergem.

— Nu avem nevoie de robot pentru asta. Am verificat cursul. Mergem în mod clar spre Titan.

În ultimele ore de apropiere de Titan s-au aflat amândoi în faţa ecranului. Era al treilea satelit ca mărime al Sistemului Solar, depăşit doar de Ganymede al lui Jupiter şi de Triton al lui Neptun, dar nu cu mult. Iar dintre toţi sateliţii avea cea mai densă atmosferă.

— Efectul atmosferei era vizibil chiar şi de la distanţă. Pe cei mai mulţi sateliţi, inclusiv pe Luna terestră, terminatorul – adică linia care desparte noaptea de zi – era foarte net, foarte clar: negru pe o parte, alb pe cealaltă. Dar aici nu era cazul.

Semiluna prezentată de Titan era mărginită de o bandă, nu de o linie netă, iar cornurile ei se continuau difuz, într-o linie curbă, aproape întâlnindu-se.

— Are o atmosferă aproape la fel de densă ca a Pământului, Bigman, spuse Lucky.

— Da, dar e respirabilă?

— Nu, nu e respirabilă. E compusă în principal din metan.

Acum în jurul lor se strânseseră şi alte nave, vizibile cu ochiul liber. Erau cel puţin o duzină şi-i însoţeau în drumul spre Titan.

Lucky clătină din cap:

— Douăsprezece nave disponibile pentru o singură misiune. Galaxie Mare, cred că sunt aici de ani de zile. Construiesc şi se pregătesc… Cum am putea oare să-i gonim de aici, altfel decât printr-un război?

Bigman nici măcar nu încercă să-i răspundă.

Sunetul provocat de trecerea navei prin atmosferă apăru, cu timbrul său de neconfundat, acel ţiuit ascuţit al gazelor care mângâiau coca.

Bigman se uita neliniştit la cadranele care înregistrau temperatura carcasei, dar nu era nici un pericol. Robotul de la comenzi avea o mână sigură. Nava îi dădea ocol lui Titan într-o spirală strânsă, pierzând altitudine şi viteză simultan, astfel încât atmosfera tot mai densă să nu ridice temperaturile prea mult.

Lucky se uită din nou la robot cu o privire plină de admiraţie.

— Fantastic! A făcut toate astea fără să consume pic de combustibil! Dacă obiectele astea pot să manevreze navele aşa, cum putem noi spera să ne luptăm cu siriusienii? Bigman, trebuie să învăţăm să construim şi noi roboţi. Roboţii sunt o creaţie a omului. Oamenii care au făcut roboţii ăştia sunt siriusieni, dar tot oameni. Şi toată omenirea ar trebui să fie mândră de realizările lor. Chiar dacă ne e teamă de rezultatul muncii lor, hai să încercăm să egalăm sau să le depăşim produsele.

Suprafaţa lui Titan mai pierduse din opacitatea dată de atmosferă. Acum puteau vedea lanţurile de munţi. Nu erau piscurile ascuţite, zimţuite ale lumilor lipsite de aer, ci lanţuri tocite de efectele vântului şi precipitaţiilor. Vârfurile erau golaşe, dar văile erau pline de zăpadă.

— Nu e zăpadă adevărată, spuse Lucky. E amoniac îngheţat.

Peisajul era, evident, dezolant. Câmpiile care se întindeau între lanţurile de munţi erau şi ele sau pline de zăpadă, sau pustii. Pe ele nu se vedea nici urmă de activitate. Nici un râu, nici un lac. Când, deodată…

— Galaxie Mare! Spuse Lucky.

În faţă le apăruse o cupolă. O cupolă foarte plată, de un tip foarte obişnuit pe planetele interioare. Cupole de acest tip se găseau pe Marte şi pe platformele „continentale” ale oceanului lui Venus, dar aici se găsea una în dezolantul peisaj al lui Titan. O cupolă siriusiană, care pe Marte, planetă de mult colonizată, ar fi constituit un oraş respectabil.

— Şi noi dormeam, în vreme ce ei construiau asta, spuse Lucky.

— Să vezi când or să afle ăia de la ştiri, preluă Bigman. N-aş vrea să fiu în pielea celor din Consiliul Ştiinţelor, Lucky.

— Dacă noi venim cu ştirea, n-o să ne facă nimeni nimic. Dar Consiliul Ştiinţelor chiar ar merita nişte bobârnace.

Spaţiule, Bigman, n-ar trebui să existe bolovan cât de cât mare în Sistemul Solar care să nu fie periodic inspectat, ca să nu mai vorbim de un corp ceresc atât de mare ca Titan.

— Cine putea să se gândească…

— Consiliul Ştiinţelor trebuia să se gândească. Oamenii din sistemul nostru solar îl susţin şi au încredere în el, convinşi că are grijă de totul. Eu însumi ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Îi întrerupse vocea robotului.

— Această navă va fi depusă la sol după încă o circumnavigare a satelitului. Având în vedere propulsia ionică de la bordul acestei nave, nu este nevoie de nici o precauţiune specială legată de aterizare. Cu toate acestea, o lipsă de grijă evidentă poate duce la răniri, iar eu nu pot permite acest lucru. Prin urmare, sunt obligat să vă spun să vă întindeţi şi să vă legaţi cu centurile.

Bigman izbucni pe loc:

— Ascultă cum capul ăsta de tinichea ne spune cum să ne comportăm în spaţiu. Nouă!

— Ba chiar aşa, spuse Lucky. Cel mai bine ar fi să te întinzi pe pat şi să te legi bine. S-ar putea să ne forţeze s-o facem, dacă nu ne supunem. Are datoria să se asigure că nu vom păţi nimic.

Bigman strigă brusc:

— Ascultă, robotule, câţi oameni sunt staţionaţi pe Titan?

Nici un răspuns.

În faţă le apăru solul, cu detaliile lor, înghiţindu-i. Shooting Starr se opri, cu coada în jos, cu doar o uşoară izbucnire a motoarelor, necesară pentru terminarea cu bine a manevrei.

Robotul se întoarse de la comenzi.

— Aţi fost aduşi pe Titan, în siguranţă şi fără a fi suferit nimic. Misiunea mea imediată s-a terminat şi acum vă voi preda stăpânilor.

— Lui Sten Devoure?

— Acesta este unul dintre stăpâni. Puteţi păşi liberi în afara navei. Veţi descoperi o temperatură şi o gravitaţie ajustate ca să se apropie de cele standard pentru dumneavoastră.

— Putem să ieşim acum? Întrebă Lucky.

— Da. Stăpânii aşteaptă.

Lucky înclină din cap. Nu putea să-şi suprime un început de senzaţie de aventură. Deşi siriusienii erau duşmanii de moarte, în scurta dar foarte intensa lui activitate în Consiliul Ştiinţelor el nu întâlnise nici un siriusian în carne şi oase.

Ieşi din navă prin sasul din faţă, coborând pe treapta scării care se ridicase până la nivelul necesar. Bigman îl urmă imediat. Amândoi rămaseră cu gura căscată de uimire.

Duşmanul.

Lucky îşi pusese piciorul pe prima treaptă a scării care avea să-i ducă la nivelul solului. Bigman îşi strecură capul pe sub braţul mai marelui său prieten. Amândoi aveau în continuare gura căscată.

Era de parcă ar fi păşit pe suprafaţa Pământului. Dacă deasupra lor se afla tavanul unei peşteri, sau un acoperiş sub formă de cupolă, fie el din metal sau sticlă, acesta era invizibil dincolo de cerul albastru strălucitor. Iluzie sau nu, pe cer se vedeau nişte nori de vară.

Înaintea lor se întindeau pajişti şi şiruri de clădiri cu spaţii mari între ele. Ici şi colo, straturi de flori. La o distanţă nu prea mare, curgea un pârâu, traversat de câteva mici poduri de piatră.

Zeci de roboţi mergeau grăbiţi în toate direcţiile, fiecare dintre ei cu drumul lui, concentrat asupra misiunii curente. Iar la câteva sute de metri distanţă, cinci oameni – siriusieni care formau un grup şi priveau în direcţia lor.

O voce autoritară întrerupse liniştea, adresându-se lui Lucky şi lui Bigman:

— Voi, de acolo. Veniţi aici. Veniţi aici, v-am zis. Nu fiţi puturoşi.

Lucky se uită în jos. La baza scării se afla un bărbat cu braţele lăsate şi cu picioarele uşor depărtate. Figura lui măslinie se uita la ei cu aroganţă. Avea un păr negru, tuns perie, după moda siriusiană. Mai mult, faţa era acoperită cu o bărbiţă rară, dar bine întreţinută şi cu o mustaţă subţire. Avea haine largi şi viu colorate; cămaşa era deschisă la gât, iar mânecile se terminau puţin deasupra cotului.

Îi răspunse Lucky:

— Dacă sunteţi atât de grăbit, desigur, domnule.

Se balansă şi sări până la baza scării, răsucindu-şi cu o graţie lipsită de efort evident trupul suplu. Ateriză în faţa omului de la sol. Picioarele i se îndoiră, pentru atenuarea şocului, apoi se îndreptară, după care se dădu uşor în lături, pentru a-i permite lui Bigman să coboare într-o manieră similară.

Omul din faţa lui Lucky era înalt, dar avea vreo trei centimetri mai puţin decât Lucky, iar de aproape se putea vedea că siriusianul are o piele uscată.

Siriusianul ridică buza superioară în semn de dispreţ.

— Acrobaţi! Maimuţe!

— Niciuna, nici alta, domnule, spuse Lucky, cu un umor molcom. Pământeni.

Celălalt i-o tăie:

— Eşti David Starr, dar ţi se spune Lucky. Asta înseamnă în limbajul pământean ce înseamnă şi la noi?

— Înseamnă „norocos”.

— Se pare că norocul te-a cam lăsat. Eu sunt Sten Devoure.

— Mi-am închipuit.

— Se pare că v-a cam uimit ce vedeţi, ei? E minunat, nu-i aşa?

Şi braţul gol al lui Devoure mătură cu un gest larg întregul peisaj.

— Nu e frumos?

— Ba da, dar nu e o cheltuială inutilă de energie?

— Se poate face, cu munca neobosită a roboţilor, iar Sirius are energie din belşug. Pământul vostru nu are, din câte ştiu eu.

— Avem suficientă, vei vedea, spuse Lucky.

— Oare? Veniţi, vom discuta la sediul meu.

Făcu un gest categoric spre cei cinci siriusieni care între timp se apropiaseră mai mult, holbându-se la pământeanul care în ultimii ani fusese cel mai important inamic al lui Sirius şi care în sfârşit fusese prins.

La gestul lui Devoure, siriusienii salutară, apoi se întoarseră fără întârziere pe călcâie şi porniră pe drumuri diferite.

Devoure intră într-o mică maşină deschisă, care se apropiase, lunecând fără zgomot pe o peliculă de forţă antigravifică. Suprafaţa ei inferioară plată, fără roţi sau alte dispozitive materiale, rămânea permanent la cincisprezece centimetri deasupra solului. Altă maşină se îndreptă spre Lucky. Fiecare dintre ele era condusă, fireşte, de un robot.

Lucky intră în a doua maşină. Bigman dădu să intre şi el după Lucky, dar robotul îi bară drumul cu blândeţe, întinzând un braţ metalic.

— Hei… Începu Bigman.

Pentru prima oară, Devoure îşi aruncă privirea şi asupra lui Bigman. În ochi i se putea citi o ură de nestăpânit. Spuse:

— Nu mă voi ocupa în nici un fel de acest… Obiect. Dacă-i doreşti compania, pot tolera acest lucru un timp, dar eu, personal, nu doresc să fiu în nici un fel deranjat cu acest subiect.

Bigman, jignit, cu faţa albă de furie, se uita la siriusian, să-l bage în pământ:

— Să vezi ce deranjat o să fii, jigo…

Dar Lucky îl apucă şi-i şopti la ureche:

— Bigman, potoleşte-te. Acum nu poţi face nimic. Pe Galaxie, băiete, lasă-l să-şi facă numărul, ca să putem să continuăm şi noi ce avem de făcut.

Lucky îl ridică pe jumătate în maşină, în vreme ce Devoure păstra o morgă demnă şi arăta un dezinteres suprem pentru problemă.

Maşinile porniră lin, ca într-un zbor de rândunică. Peste două minute, opreau, la fel de lin, în faţa unei clădiri din cărămizi albe, de siliciu lustruit, care nu se deosebea de celelalte decât prin decoraţiunile de un roşu aprins din jurul uşilor şi ferestrelor. Maşinile opriră la marginea trotuarului. În scurta lor călătorie, nu văzuseră nici un om, ci doar un mare număr de roboţi.

Devoure porni înainte, intrând pe o uşă cu arcadă, într-o cameră mică, în care se afla o masă de discuţii, plus un alcov în care era o canapea mare. Tavanul era iluminat într-un albastru-albicios, la fel ca nuanţa de deasupra câmpurilor deschise.

Puţin cam albastru, se gândi Lucky, apoi îşi aminti că Sirius e mai mare, mai cald şi deci mai albastru decât Soarele Pământului.

Un robot le aduse două tăvi cu mâncare şi pahare înalte conţinând o licoare de consistenţa şi culoarea laptelui. În aer plutea un miros nu foarte pătrunzător de fructe. După multele săptămâni petrecute pe navă, Lucky se trezi că zâmbeşte, abia aşteptând să consume cele aduse. O tavă fu lăsată în faţa lui, iar cealaltă în faţa lui Devoure.

— Prietenul meu va consuma exact aceleaşi lucruri, îi spuse Lucky robotului.

După o scurtă privire aruncată lui Devoure, care se uita încăpăţânat în altă parte, robotul dispăru şi se întoarse cu altă tavă. În timpul mesei, nimeni nu spuse nimic. Pământeanul şi marţianul mâncară cu poftă.

Dar după ce tăvile au fost luate, siriusianul spuse:

— Trebuie să încep prin a spune că statutul vostru aici e acela de spioni. Aţi intrat pe un teritoriu siriusian şi apoi aţi fost avertizaţi că trebuie să plecaţi. Aţi plecat şi apoi v-aţi întors şi aţi făcut toate eforturile posibile ca revenirea voastră să rămână nesesizată. Legile interstelare ne-ar

permite să vă executăm pe loc. Şi chiar asta vom face, dacă nu cumva acţiunile voastre de aici încolo ne vor atrage clemenţa.

— La ce fel de acţiuni vă referiţi, domnule? Întrebă Lucky. Am dori un exemplu.

— Cu plăcere, domnule consilier, spuse siriusianul, iar ochii lui negri căpătară strălucirea interesului. Există o capsulă cu informaţii pe care omul nostru a lăsat-o în zona inelelor înainte de tragica lui moarte.

— Credeţi că am găsit-o?

Siriusianul râse copios.

— Nu aveţi nici o şansă, în tot spaţiul ăsta mare. Nu v-am lăsat niciodată să ajungeţi în inele altfel decât la jumătatea vitezei luminii. Dar haide, doar eşti un consilier isteţ. Am auzit atâtea, chiar şi pe Sirius, despre faptele tale. Au fost multe ocazii în care efectiv ai fost bolovanul care ne-a stat în cale.

Bigman izbucni, indignat.

— Bolovan?! Păi un bolovan vă oprea spionul de pe Jupiter 9, sau vă strica socotelile cu piraţii din asteroizi, sau vă gonea de pe Ganymede, sau…

Sten Devoure îi adresă o privire furioasă.

— Domnule consilier, vrei să-ţi amuţeşti făptura? Sunt deja iritat de lătrăturile lui.

— Atunci spuneţi ce aveţi de spus, spuse hotărât Lucky, fără să-mi insultaţi prietenul.

— Ceea ce vreau eu este să mă ajuţi să găsesc capsula. Cu marea ta ingeniozitate, să-mi spui cum ai căuta-o tu.

Devoure îşi sprijinea coatele de masă, privind intens la Lucky, aşteptând un răspuns.

— Ce informaţii aveţi până acum? Întrebă Lucky.

— Doar ce cred eu că aţi recepţionat şi voi. Ultimele cuvinte ale omului nostru.

— Da, am recepţionat. Nu tot; suficient ca să ştiu că nu a apucat să dea coordonatele orbitei pe care a lansat capsula, dar că a reuşit s-o lanseze.

— Ei bine?

— De vreme ce omul a reuşit să scape de agenţii noştri multă vreme şi aproape şi-a încheiat cu succes misiunea, putem presupune că era foarte inteligent.

— Era siriusian!

— Cele două calităţi, spuse Lucky cu o politeţe gravă, nu se presupun neapărat una pe cealaltă. Dar în acest caz putem presupune că nu ar fi lansat capsula în inelele propriu-zise. Probabil că lansarea a avut loc de aşa manieră, încât să o puteţi găsi.

— Şi ce spune mai departe raţionamentul tău, pământeanule?

— Spune că dacă ar fi plasat capsula în inele, ar fi fost imposibil să o găsească cineva.

— Crezi?

— Cred. Singura alternativă ar fi fost să o trimită în Diviziunea Cassini.

Sten Devoure se lăsă pe spătar şi dădu capul pe spate, râzând în hohote.

— E atât de odihnitor să-l auzi pe marele consilier Lucky Starr făcând risipă de inteligenţă pe marginea unei probleme. Mă aşteptam la un artificiu răsunător de gândire, la ceva uluitor, la ceva izbitor. Când colo, uite ce-mi aud urechile. Consiliere, la concluzia asta puteam ajunge şi noi pe loc, iar navele noastre caută în Diviziunea Cassini încă de la lansarea capsulei.

Lucky înclină din cap. Era clar, din puţinătatea oamenilor de la baza de pe Titan, că cei mai mulţi fuseseră trimişi să supervizeze căutarea capsulei. Spuse:

— Pot să vă felicit, dar şi să vă amintesc că Diviziunea Cassini e destul de mare şi că, în plus, are şi ceva pietriş prin ea. Mai mult, capsula e pe o orbită instabilă, datorită atracţiei lui Mimas. Funcţie de poziţia iniţială, ea deviază puţin câte puţin spre inelul exterior sau spre cel interior. Dacă nu o găsiţi repede, s-a zis cu ea.

— Tentativa ta de intimidare e prostească şi inutilă. Chiar şi în inele, am avea de căutat o capsulă de aluminiu într-o mare de gheaţă.

— Nici un detector de masă nu poate distinge aluminiul de gheaţă.

— Nici un detector de masă, de pe planeta ta, pământene. Te-ai întrebat vreodată cum de te-am detectat, în ciuda şmecheriei tale cu Hidalgo şi după foarte riscantul truc de pe Mimas?

Lucky răspunse, ţeapăn:

— Da, m-am întrebat.

Devoure râse iarăşi.

— Aveai tot dreptul să te întrebi. Este evident că Pământul nu are detectorul selectiv de masă.

— E ultrasecret? Întrebă Lucky politicos.

— În principiu, nu. Fasciculul nostru detector foloseşte raze X moi, care sunt împrăştiate diferit de diferite materiale, funcţie de masa lor atomică. O parte din ce se împrăştie ajunge înapoi la detectoarele noastre. Analizând fasciculul reflectat, putem face distincţia clară dintre un asteroid de piatră şi o navă metalică. Când navele spaţiale trec de un asteroid care-şi urmează orbita naturală şi detectează o considerabilă cantitate de metal, care înainte nu exista, nu e o deducţie dificilă să-ţi dai seama că lângă asteroid, în spatele lui, se ascunde o navă care crede că a scăpat de detecţie. Ce zici, domnule consilier?

— Înţeleg.

— Înţelegi şi că, oricât de mult ai încercat să te ascunzi după inelele lui Saturn, sau chiar după Saturn însuşi, masa ta metalică te-a dat de gol de fiecare dată? În inele şi pe primele câteva zeci de mii de kilometri de la suprafaţa lui Saturn nu se află deloc metale. Nici măcar în Mimas, în care v-aţi ascuns. Timp de câteva ore, chiar am crezut că v-aţi prăpădit. Detectam metal sub suprafaţa de gheaţă a lui Mimas; puteau fi rămăşiţele împrăştiate ale navei tale. Dar apoi metalul a început să se deplaseze şi am ştiut pe loc că

tu erai. Ne-am prins imediat de trucul tău cu fuziunea şi n-am avut altceva de făcut decât să aşteptăm.

Lucky înclină din cap, resemnat.

— Până aici, jocul e condus de voi.

— Iar acum tu crezi că n-o să găsim capsula, chiar dacă rătăceşte prin inele, sau a fost lăsată în inele din capul locului?

— Atunci, cum se face că nu aţi găsit-o încă?

O clipă, faţa lui Sten Devoure se întunecă, de parcă l-ar fi suspectat pe Lucky de sarcasm, dar în faţa aparentei curiozităţi politicoase a lui Lucky nu putu decât să spună, pufnind:

— O s-o găsim. E doar o problemă de timp. De vreme ce nu poţi să ne ajuţi, nu avem nici un motiv să-ţi amânăm execuţia.

— Mă îndoiesc că vorbiţi cu adevărat serios, spuse Lucky. Morţi, vom deveni foarte periculoşi pentru voi.

— Dacă viu ai mai prezenta ceva pericol, în ceea ce priveşte moartea ta, cred că glumeşti.

— Suntem membri ai Consiliului Ştiinţelor de pe Pământ. Dacă suntem omorâţi, Consiliul n-o să uite şi n-o să ierte. Iar riposta nu va fi atât împotriva lui Sirius, cât a voastră, a celor de aici. Nu uitaţi asta.

— Cred că ştiu mai multe decât crezi tu în problema asta, spuse Devoure. Creatura care te însoţeşte nu e membru al Consiliului.

— Oficial, nu, poate, dar…

— Iar tu însuţi – dacă-mi permiţi să termin ce am de spus – eşti mai mult decât un membru oarecare al Consiliului. Ai fost adoptat de Hector Conway, Consilierul-şef, şi că eşti mândria Consiliului.

Mustaţa lui Devoure se întinse într-o tentativă de zâmbet amuzat.

— Poate că există anume condiţii, dacă stau să mă gândesc bine, în care ar fi convenabil să te ţin în viaţă.

— Care ar fi acele condiţii?

— În ultimele săptămâni, Pământul a cerut o conferinţă interstelară, pentru a fi judecat cazul a ceea ce ei numesc invadarea teritoriului Federaţiei. Poate că nu ştiai acest lucru.

— Eu am sugerat această conferinţă când am devenit conştient de existenţa bazei de aici.

— Bun. Sirius a acceptat să participe la această conferinţă, iar întrunirea va avea loc pe asteroidul vostru Vesta. Se pare că Pământul – şi aici zâmbetul lui Devoure se lăţi – se cam grăbeşte. Îi vom satisface graba, pentru că nu ne temem deloc de urmări. În general, lumile celelalte nu iubesc deloc Pământul, şi nici nu au de ce. Iar noi avem o poziţie absolut sigură. Totuşi, am putea să o amplificăm, demascând ipocrizia pământenilor. Ei convoacă o conferinţă, zic „hai să rezolvăm problemele în mod paşnic”; dar în acelaşi timp trimit o navă de război spre Titan, cu instrucţiuni precise de a distruge baza noastră.

— Nu am dat şi nu am primit asemenea instrucţiuni. Am acţionat fără ordine şi fără intenţia de a comite un act de război.

— Cu toate acestea, vei depune mărturie în sensul celor afirmate de mine. Şi te asigur că vei face o impresie colosală.

— Nu pot depune ca mărturie un neadevăr.

Devoure trecu peste afirmaţia lui. Spuse cu asprime:

— Vor vedea că nu ai fost nici drogat şi nici supus psihosondei. Depune mărturie conform voinţei tale şi direcţiunilor date de noi. Conferinţa trebuie să ştie că importantul membru al Consiliului Ştiinţelor, însuşi băiatul lui Conway, s-a angajat într-o acţiune de forţă, exact în timpul în care Pământul solicita oficial o conferinţă şi-şi proclama dorinţa de pace. Asta va rezolva lucrurile o dată pentru totdeauna.

Lucky trase aer în piept şi se uită ţintă la zâmbetul rece din ochii celuilalt. Spuse:

— Şi asta e tot? Depoziţie falsă, în schimbul vieţii.

— Corect. Poţi să o iei şi aşa. Alege.

— Nu am de ales. Nu vreau să depun mărturie falsă într-un asemenea caz.

Ochii lui Devoure se îngustară, până deveniră nişte fante înguste.

— Cred că vei spune ce vreau eu. Ai fost atent studiat de agenţii noştri, domnule consilier, şi ştim că ai un punct slab. Vei prefera să mori, decât să colaborezi cu noi, dar ai un sentiment pur terestru pentru cei slabi, pentru tot ce e deformat şi monstruos. Ai face orice ca să împiedici – iar aici siriusianul întinse mâna lui moale şi grasă în direcţia lui Bigman – moartea acestui accesoriu nefericit.

Militari şi roboţi

— Stai liniştit, Bigman, murmură Lucky.

Micul marţian se lăsase în scaunul lui, gata să sară la gâtul lui Devoure, privindu-l cu răutate.

Lucky spuse:

— Hai să lăsăm tentativele astea infantile de a băga spaima unii în alţii. Execuţia nu e lucru uşor într-o lume de roboţi. Roboţii nu ne pot omorî, iar tu şi colegii tăi cred că nu prea vreţi să omorâţi cu sânge rece un om.

— Evident că nu vrem aşa ceva, dacă prin omorâre înţelegi decapitarea sau o gaură în piept. Dar să ştii că o moarte rapidă este preferabilă. Să presupunem, drept exemplu, că roboţii noştri pregătesc o navă complet dezechipată. Ăăă… Prietenul tău ar putea fi legat de o traversă de către nişte roboţi care, evident, vor avea grijă să nu-i facă nici un rău. Nava va fi dotată cu un pilot automat, care o va duce pe o orbită departe de Soare şi în afara Eclipticii. Nu e nici o şansă la un cvadrilion să fie descoperită de cineva de pe Pământ. Aşa va călători de-a pururi.

Bigman izbucni:

— Lucky, n-are importanţă ce vor ăştia să-mi facă. Nu face ce zic.

Devoure spuse, neluând în seamă întreruperea.

— Prietenul tău va avea o grămadă de aer şi un tub de apă la îndemână, când i se va face sete. Desigur, va fi singur şi nu va avea mâncare. Foamea dă o moarte lentă, iar moartea de unul singur, de foame, în pustietatea spaţiului, e un lucru oribil, dacă ştii că asta te aşteaptă.

— Ar fi un mod lipsit de onoare, laş, de a trata un prizonier de război.

— Care război? Nu suntem în război. Sunteţi nişte spioni şi gata. Dar nu este neapărat nevoie să se întâmple aşa, ce zici, domnule consilier? Tot ce trebuie să faci este să semnezi confesiunea potrivită, cum că ai intenţionat să ne ataci, şi să confirmi ce ai semnat la conferinţă, în persoană. Sunt sigur că vei lua în seamă lamentările jalnice ale obiectului cu care nu ştiu cum te-ai împrietenit.

— Lamentări jalnice! Sări Bigman în picioare, cu faţa roşie ca sfecla.

Devoure ridică vocea:

— Acest obiect va fi dus la izolare. Executarea!

Doi roboţi se materializară ca din nimic de fiecare parte a lui Bigman şi-l prinseră de câte o mână. O clipă, Bigman se zbătu, iar corpul i se ridică de la podea datorită efortului, dar braţele îi erau imobilizate.

Unul dintre roboţi vorbi:

— Rugăm stăpânul să nu opună rezistenţă, căci altfel stăpânul se poate răni, orice am face noi pentru a-l proteja.

Devoure spuse cu un ton de finalizare a discuţiei:

— Ai douăzeci şi patru de ore ca să te hotărăşti. O grămadă de timp, ei, ce zici, domnule consilier?

Se uită la cifrele luminoase de pe brăţara de metal decorativ care-i înconjura încheietura stângă.

— Între timp, noi pregătim acea navă cu minimum de facilităţi. Dacă nu e s-o folosim, asta este. Oricum, nu ne aşteptăm s-o folosim, dar la urma urmei e munca roboţilor, nu e mare lucru. Ce zici, domnule consilier? Stai unde te afli, nu ai cum să-ţi ajuţi… Prietenul. Pentru moment, nu-i vom face nici un rău.

Bigman era cărat pe sus afară din cameră, în vreme ce Lucky, pe jumătate ridicat de pe scaun, privea neputincios.

Pe masa de discuţii apăru o lumină. Devoure se aplecă şi atinse cutia iluminată. Deasupra cutiei apăru din senin un ecran, iar pe acesta o figură omenească. O voce spuse:

— Yonge şi cu mine am primit raportul că l-ai adus pe consilier, Devoure. De ce ni s-a spus abia după aterizarea lui?

— Ce importanţă are, Zayon? Acum ştii. Veniţi aici?

— Venim. Dorim să-l întâlnim pe consilier.

— Atunci veniţi în biroul meu.

Cincisprezece minute mai târziu au sosit doi siriusieni. Amândoi erau la fel de înalţi ca Devoure, amândoi aveau tenul măsliniu (Lucky înţelese pe dată că ultravioletele mai puternice ale lui Sirius generează o piele mai întinsă la culoare), dar amândoi erau mai în vârstă decât Devoure. Tunsoarea unuia dintre ei era grizonată, avea culoarea oţelului mat. Omul avea buze subţiri şi vorbea precis şi rapid. Lui Lucky i-a fost prezentat sub numele de Harrig Zayon, iar uniforma arăta clar că este membru al Serviciului Spaţial Siriusian.

Celălalt avea un început de chelie. Pe antebraţ avea o cicatrice. Avea aspectul inconfundabil al unuia care a îmbătrânit în spaţiu. Se numea Barrett Yonge şi făcea şi el parte din Serviciul Spaţial Siriusian.

Lucky spuse:

— Sunteţi de la Serviciul Spaţial, care este, cred eu, oarecum echivalentul Consiliului Ştiinţelor.

— Da, este adevărat, spuse Zayon cu voce gravă. În acest sens, suntem colegi, dar de părţi opuse ale baricadei.

— Deci, vă salut, domnule ofiţer Zayon, domnule ofiţer Yonge. Oare şi domnul Devoure…?

— Nu, interveni brusc Devoure. Nu sunt membru al Serviciului Spaţial. Nu este necesar. Sirius poate fi slujit şi din afara Serviciului.

— Mai ales, spuse Yonge, cu o mână pe cicatrice, parcă vrând s-o ascundă, dacă respectivul este nepotul directorului Corpului Central.

Devoure se ridică în picioare.

— Ce vrea să însemne sarcasmul ăsta, domnule de la Serviciu?

— Nu vrea să însemne nimic. Trebuie luat în sensul propriu. Relaţia de rudenie respectivă îţi permite să faci pentru Sirius mai multe decât ar putea altcineva.

Dar afirmaţia seacă avea o tendinţă clară. Lui Lucky îi era clară ostilitatea dintre cei doi ofiţeri mai în vârstă şi tânăr, care se bucura de o influenţă evidentă, ruda marelui şef de pe Sirius.

Zayon încercă să devieze discuţia. Întors spre Lucky, spuse cu blândeţe:

— Ţi s-a prezentat propunerea noastră?

— Adică sugestia că ar fi bine să mint la conferinţa interstelară?

Zayon se uită la el nelinişti şi puţin surprins.

— Nu, spuse el, propunerea de a ni te alătura, de a deveni un siriusian.

— Cred că la punctul ăsta nu am ajuns, domnule ofiţer.

— Atunci, gândeşte-te la această ofertă. Serviciul nostru cunoaşte şi respectă capacitatea şi realizările tale. Te risipeşti pe Pământ, pe un Pământ care într-o zi s-ar putea să dispară, din motive pur biologice.

— Motive biologice? Se încruntă Lucky. Domnule ofiţer Zayon, siriusienii sunt descendenţii pământenilor.

— Aşa este, dar nu ai tuturor pământenilor, ci doar ai celor mai buni, ai celor cu iniţiativă şi cu putere de a ajunge la stele şi de a le coloniza. Noi ne-am menţinut descendenţa pură. Nu am permis existenţa celor cu slăbiciuni, cu tare genetice. Am plivit tot ce era nepotrivit între noi şi acum suntem o rasă pură, de oameni puternici şi sănătoşi, în vreme ce Pământul rămâne un conglomerat de nefericiţi bolnavi şi diformi.

— Am avut chiar aici, până adineaori, un asemenea exemplar, interveni Devoure. E vorba de companionul consilierului. M-a înfuriat şi mi-a provocat greaţă să fiu în aceeaşi cameră cu el: o maimuţă travestită în om, un diform de un metru şi jumătate, un…

— Domnule Devoure, e un om mai bun decât tine, spuse Lucky încet.

Devoure se ridică, tremurând, cu pumnul tras înapoi. Dar Zayon se apropie de el şi-i puse o mână pe umăr.

— Devoure, ia loc, te rog, şi lasă-mă să continuu. Nu avem timp pentru certuri colaterale.

Devoure îi luă mâna, aruncând-o supărat. Dar se aşează la loc pe scaun.

Ofiţerul Zayon continuă, cu o voce persuasivă şi sinceră:

— Consiliere Starr, pentru celelalte lumi Pământul este o ameninţare îngrozitoare, o bombă de sub-umanitate, gata să explodeze şi să contamineze Galaxia noastră atât de curată. Nu vrem să se întâmple asta şi nu putem accepta una ca asta. Pentru asta luptăm noi: pentru o specie umană curată, formată doar din cei mai puternici.

Lucky îi răspunse:

— E vorba de o specie compusă din cei pe care voi îi consideraţi suficient de puternici. Dar puterea se regăseşte sub toate formele posibile. Marii oameni ai Pământului au fost şi înalţi, şi scunzi, aveau toate manierele şi formele de capete posibile, la fel, erau de toate culorile şi vorbeau toate limbile. Salvarea noastră şi a întregii omeniri constă în varietate.

— Repeţi ca un papagal lucrurile cu care te-au îndoctrinat. Tinere consilier, nu-ţi dai seama că eşti unul de-ai noştri? Eşti înalt, puternic, construit ca un siriusian; ai curajul şi îndrăzneala unui siriusian. De ce să te amesteci tu cu toate scursorile pământene împotriva unor oameni ca tine, pur şi simplu pentru că ai avut ghinionul să te naşti pe Pământ?

— Concluzia tuturor acestora, domnule ofiţer, este că doriţi să vin la conferinţa interstelară de pe Vesta şi să emit

afirmaţii în favoarea lui Sirius.

— Să ajuţi Sirius, da, dar nu să spui minciuni. Ne-ai spionat, iar nava ta era evident înarmată.

— Dar vă pierdeţi timpul. Domnul Devoure a discutat deja problema cu mine.

— Şi ai fost de acord să devii siriusianul care eşti de fapt? Întrebă Zayon, cu faţa luminată de neaşteptata posibilitate.

Lucky aruncă o privire piezişă în direcţia lui Devoure, care îşi inspecta nodurile degetelor, cu un aer indiferent, apoi spuse:

— Cum să vă spun, domnul Devoure a avansat propunerea într-o manieră puţin diferită. Poate că nu v-a informat mai devreme asupra sosirii mele, ca să discute el mai întâi cu mine şi să să-şi poată folosi propriile metode persuasive. Pe scurt, mi-a spus foarte limpede că trebuie să particip la conferinţă, în termenii dictaţi de Sirius, altfel prietenul meu Bigman va fi trimis într-o navă spaţială fără facilităţi şi va muri de foame.

Cei doi ofiţeri siriusieni se întoarseră încet să-l privească pe Devoure, care-şi continua liniştit contemplarea articulaţiilor.

Yonge vorbi răspicat şi rar, direct spre Devoure:

— Domnule, nu este în tradiţia Serviciului…

Dar Devoure explodă într-o furie nestăpânită:

— Eu nu fac parte din Serviciu şi nu dau nici jumătate de credit pe tradiţia voastră. Eu am comanda acestei baze, iar securitatea ei cade în responsabilitatea mea. Voi doi aţi fost numiţi să mă însoţiţi ca delegaţi la conferinţa de pe Vesta, ca să fie reprezentat şi Serviciul, dar eu sunt şeful delegaţiei, iar succesul conferinţei cade tot în responsabilitatea mea. Dacă acest pământean nu agreează tipul de moarte pe care i l-am rezervat maimuţoiului pe care-l are ca prieten, nu are decât să fie de acord cu termenii noştri. Şi va fi de acord cu termenii noştri mult mai rapid decât cu nefericita voastră propunere de a-l face siriusian.

Devoure se ridicase furios din scaun şi păşise spre capătul îndepărtat al camerei. Acum se uita la cei doi ofiţeri, care îl ascultau, cu feţele nemişcate într-o grimasă de autocontrol.

— M-am săturat să vă tot băgaţi nasul. Serviciul a avut o grămadă de timp ca să o ia înaintea Pământului, dar realizările în direcţia asta sunt de plâns. Să mă audă şi pământeanul ăsta. Ar trebui să ştie, mai mult ca oricine. Serviciul are nişte realizări mizerabile. Eu sunt cel care l-a prins în capcană pe acest Starr, nu Serviciul. Dumneavoastră, domnilor, v-ar trebui ceva mai multă îndrăzneală, iar eu intenţionez să furnizez…

În acea clipă, un robot deschise brusc uşa şi spuse:

— Stăpânilor, îmi cer iertare, intru aici fără ordinele dumneavoastră, dar am primit instrucţiuni să vă spun tot ce priveşte micul stăpân care a fost închis…

— Bigman, strigă Lucky, sărind în picioare. Ce i s-a întâmplat?

După ce fusese cărat pe sus afară din cameră, Bigman începuse să se gândească furios cum să le-o coacă lor. Nu la vreo metodă de evadare, nu. Nu era atât de nerealist încât să creadă că ar putea să-şi croiască drum prin hoardele de roboţi şi, de unul singur, să iasă dintr-o bază atât de bine organizată ca asta, chiar dacă ar fi avut la dispoziţie nava Shooting Starr. Pe care nici n-o avea la dispoziţie, de altfel.

Dar existau probleme mult mai grave.

Lucky era ispitit să se dezonoreze şi să trădeze, iar momeala pentru treaba asta era viaţa lui, a lui Bigman.

Oricum ar fi fost, Lucky nu trebuia supus unei asemenea alegeri. Nu trebuia să-i salveze viaţa lui, a lui Bigman, cu preţul unei trădări. Dar nici nu trebuia să-şi salveze onoarea sacrificându-l pe Bigman şi suportând apoi remuşcări tot restul vieţii.

Exista o singură cale de a împiedica aceste alternative, iar Bigman trata varianta cu toată seriozitatea. Oare nu putea să moară în vreun fel astfel încât Lucky să nu aibă ce să facă şi nici să-şi poată face vreun reproş? Atunci

pământeanul acela al lui nu ar mai fi avut la dispoziţie viaţa lui Bigman cu care să facă troc.

Bigman fusese împins cu forţa într-o mică maşină antigravifică şi dus într-o altă cursă de două minute.

Dar cele două minute i-au fost suficiente pentru a cristaliza ideile următoarelor lui acţiuni. Anii petrecuţi cu Lucky fuseseră nişte ani fericiţi şi al naibii de interesanţi. Anii ăştia fuseseră plini, trăise în ei o viaţă întreagă şi privise moartea în faţă, fără frică. Putea să se uite şi acum în ochii morţii, tot fără frică.

Iar o moarte rapidă nu putea fi atât de rapidă încât să nu-i permită să i-o arate el lui Devoure. În toată viaţa lui, nimeni nu-l insultase fără să-i cunoască riposta. Nu putea să moară şi să nu egaleze scorul. Gândul la siriusianul cel arogant îl umplea de furie pe Bigman, iar o clipă nu ştiu ce anume îl stârnea mai tare, ura faţă de siriusian sau prietenia pentru Lucky.

Roboţii îl ridicară din maşina antigravifică, iar un altul îşi trecu uriaşele braţe de metal cu blândeţe şi mare îndemânare în josul trupului micului marţian, în căutarea rutinieră a unor arme.

Bigman avu un moment de panică şi se luptă inutil să înlăture braţul robotului.

— Am fost verificat la bord şi m-au lăsat să ies, strigă el, dar robotul termină verificarea fără să-l ia în seamă.

Primii doi roboţi îl prinseră din nou, gata să-l ducă într-o clădire. Acum era timpul. Îndată ce era dus într-o celulă, cu planele de forţă care să-i îngrădească mişcările, sarcina lui ar fi fost mult mai grea.

Bigman îşi întinse picioarele înainte disperat şi încercă să facă un salt înapoi printre roboţi. Dar fu oprit din rotaţia completă de către roboţii care-l prinseseră de braţe.

— Sunt foarte întristat, stăpâne, spuse unul, că v-aţi plasat într-o poziţie atât de dureroasă. Dacă veţi rămâne nemişcat, astfel încât să nu afectaţi misiunea noastră desemnată, vă vom ţine cât mai puţin neplăcut posibil.

Dar Bigman încercă din nou saltul înapoi, iar apoi strigă cu un glas sfâşietor:

— Braţul meu!

Roboţii îngenunchează imediat şi-l depuseră cu mare atenţie pe Bigman pe spate.

— Sunteţi în suferinţă, stăpâne?

— Idioţilor, mi-aţi rupt braţul. Nu mă atingeţi! Aduceţi o fiinţă umană ca să se ocupe de braţul meu rupt, sau aduceţi un robot care poate asta.

Şi-şi termină vorba cu un geamăt şi cu o faţă răvăşită de o durere chinuitoare.

Roboţii se retraseră încet, cu ochii pe el. Nu aveau sentimente, nu puteau avea. Dar în ei se afla un creier pozitronic, cu circuite a căror orientare era controlată de potenţiale şi contrapotenţiale determinate de cele Trei Legi ale Roboticii. În cursul îndeplinirii condiţiilor uneia dintre legi – A Doua, care spunea că trebuie să se supună unui ordin, în cazul acesta să transporte o fiinţă umană într-un anume loc – încălcaseră o lege mai importantă, anume Prima, aceea că nu au voie să facă nici un rău unei fiinţe umane. Rezultatul din creierele lor trebuie să fi fost un haos pozitronic.

Bigman striga cu glas pătrunzător:

— Chemaţi pe cineva în ajutor… Pe nisipurile de pe Marte! Aduceţi…

Era un ordin, un ordin care avea în spatele lui greutatea Primei Legi. O fiinţă umană era rănită. Roboţii se întoarseră şi începură să meargă în toate direcţiile. Mâna lui Bigman se repezi ca fulgerul spre marginea cizmei. Bigman se ridică cu vioiciune, cu un pistol sonic în mână, în curs de încălzire.

La auzul sunetului ascuţit scos de armă, unul dintre roboţi se întoarse şi spuse, cu voce tremurătoare şi îngroşată, semn de slăbiciune a creierului pozitronic aiurit de situaţie:

— Atunci phrobbblema nu e în durrerre?

Al doilea robot se întorsese şi el.

— Duceţi-mă înapoi la stăpânii voştri, spuse Bigman, foarte hotărât.

Era tot un ordin, dar de data asta nu mai era susţinut de Prima Lege. La urma urmei, nici o fiinţă omenească nu fusese rănită. La această revelaţie, roboţii nu au avut nici un şoc, nu au fost surprinşi. Robotul cel mai apropiat i-a spus simplu, cu o voce din nou clară:

— Întrucât braţul dumneavoastră nu a fost stricat, a devenit necesar ca noi să ne îndeplinim ordinul iniţial. Vă rog să veniţi cu noi.

Bigman nu-şi pierdu vremea. Pistolul sonic scoase o flăcăruie fără zgomot, iar capul robotului se transformă într-o bucată de metal topit. Restul se prăbuşi.

Al doilea robot spuse:

— Nu va ajuta cu nimic oprirea funcţionării noastre.

Şi se îndreptă spre el.

Dar autoprotejarea era abia a Treia Lege. Un robot nu putea să refuze să îndeplinească un ordin (Legea a Doua) doar pe baza Legii a Treia. De aceea, el putea să se îndrepte în direcţia armei lui Bigman fără reţineri. Şi alţi roboţi veneau, din toate direcţiile, chemaţi prin radio, fără îndoială, atunci când Bigman se prefăcuse că-şi rupsese braţul.

Toţi ar fi păşit în raza de acţiune a armei, dar unii aveau să reziste descărcării şi sigur aveau să-l covârşească şi să-l transporte la închisoare. Evident că nu şi-ar mai fi putut provoca moartea rapidă de care avea nevoie, iar Lucky ar fi fost în continuare pus în faţa acelei alternative de nesuportat.

Nu mai avea decât o soluţie. Bigman puse pistolul sonic la tâmplă.

Bigman împotriva tuturor Bigman striga pătrunzător:

— Nu mai faceţi nici un pas! Dacă se mai apropie vreunul, voi fi nevoit să trag. Mă veţi omorâ!

Se pregăti sufleteşte pentru eventuala moarte. Dacă altceva nu mai putea face, era nevoit să tragă.

Dar roboţii se opriră. Niciunul n-a mai mişcat. Ochii lui Bigman măturară peisajul, de la dreapta la stânga. Un robot fără cap era întins la pământ, grămadă inutilă de metal. Unul stătea în picioare, cu braţele pe jumătate ridicate să-l prindă. Un altul se afla la treizeci de metri distanţă, surprins în plin mers.

Bigman se întoarse încet. Un robot tocmai ieşea dintr-o clădire. Acum era prins chiar în prag. În depărtare se mai vedeau şi alţii. Dar toţi încremeniseră pe loc, de parcă ar fi fost prinşi de o paralizie subită.

Nu era prea surprins. Era Prima Lege. Orice altceva trecuse pe un plan secund: ordine, propria lor existenţă, totul. Nu puteau să se mişte, dacă deplasarea lor însemna suferinţa unei fiinţe omeneşti.

Bigman spuse:

— Toţi roboţii, cu excepţia acestuia – şi arătă spre cel din faţa lui, cel mai apropiat, însoţitorul celui distrus de el – să plece. Întoarceţi-vă la misiunile voastre imediat anterioare şi uitaţi de mine şi de ceea ce s-a întâmplat aici. Dacă nu vă veţi supune ordinelor, pe loc, aceasta înseamnă moartea mea.

Într-adevăr, toţi în afară de cel indicat au plecat. Asta înseamnă să joci tare cu ei, gândi Bigman, zâmbind, întrebându-se dacă nu cumva potenţialul necesar pentru deplasarea pozitronilor nu este prea intens şi va afecta acel burete de platină şi iridiu care constituia delicatele creiere pozitronice.

Avea neîncrederea faţă de roboţi caracteristică pământenilor şi spera că chiar îi va fi distrus.

Toţi roboţii, mai puţin unul, dispăruseră. Ţeava pistolului sonic încă era lipită de tâmpla lui Bigman.

Spuse robotului rămas cu el:

— Du-mă înapoi la stăpânul tău.

Ar fi vrut să folosească un termen mai dur, dar era greu de crezut că un robot va înţelege fineţurile unei insulte.

— Acum! Spuse Bigman. Şi repede! Nu permite nici unui robot sau stăpân să ne stea în cale. Voi folosi acest pistol împotriva oricărui stăpân care se apropie de noi sau, la nevoie, îl voi folosi asupra mea.

Robotul spuse răguşit (primul semn al proastei funcţionări a creierului pozitronic, îi spusese Lucky lui Bigman pe vremuri, este schimbarea timbrului vocii):

— Voi îndeplini ordinele. Stăpânul să fie încredinţat că nu voi face nimic care să-i facă rău lui sau oricărui alt stăpân.

Se întoarse şi merse înaintea lui spre maşina antigravifică. Bigman îl urmă, pregătit pentru vreun truc roboţesc pe drumul de întoarcere. Dar n-a fost nici un truc. Un robot este o maşină care se supune unor reguli de acţiune de care nu poate scăpa. Trebuia să-şi amintească lucrurile astea. Numai fiinţele umane puteau minţi şi înşela.

Când se opriră la biroul lui Devoure, Bigman spuse:

— Am să aştept în maşină. Nu voi pleca. Mergi înăuntru şi spune-i stăpânului Devoure că stăpânul Bigman e liber şi-l aşteaptă.

Bigman se luptă puţin cu tentaţia, dar de data asta tentaţia era mult prea puternică, pentru că Devoure era prea aproape.

— Zi-i să-şi mişte încoace hoitu’ ăla gras. Şi zi-i că are de ales între pistoale sonice şi pumni, mi-e indiferent. Zi-i că dacă face pe el de frică o să vin eu înăuntru şi o să-i fac fundul arşice, de aici până la Marte.

Sten Devoure se holba la robot. Nu-i venea să creadă, iar faţa lui întunecată trăda nişte ochi furioşi, ascunşi sub sprâncenele ridicate a mirare.

— Cum adică, e liber, asta vrei să spui? Şi e înarmat?

Se uită la cei doi ofiţeri din Serviciul Spaţial, care se uitau şi ei la el, cu o uimire nedisimulată. Lucky mormăia pe sub mustaţă „Galaxie Mare!” Bigman cel de neînfrânat o să strice totul. Şi pe deasupra o să-şi piardă viaţa.

Ofiţerul Zayon se ridică cu greutate în picioare.

— Devoure, doar nu te aştepţi ca robotul să mintă, nu?

Păşi spre telefonul de perete şi formă rapid combinaţia de urgenţă.

— Dacă avem în bază un pământean foarte hotărât, trebuie să luăm măsuri.

— Cum se face că e înarmat?

Devoure încă nu reuşise să scape de povara confuziei, dar se repezea deja spre uşă. Lucky îl urma, dar siriusianul se răsuci pe călcâie.

— Starr, stai pe loc.

Se întoarse spre robot.

— Stai cu acest pământean. Nu are voie să părăsească clădirea în nici o circumstanţă dată.

Acum părea să fi luat o decizie. Se grăbi în afara camerei, luând cu el un blaster greu. Zayon şi Yonge ezitară, îi aruncară lui Lucky o privire grăbită, apoi priviră şi spre robot şi luară şi ei decizia de a-l urma pe Devoure.

Zona din faţa biroului lui Devoure era largă şi scăldată în lumina artificială care reproducea tenta uşor albăstruie a lui Sirius. Bigman se afla în mijlocul acestei zone, iar la o sută de metri de el se aflau cinci roboţi, în vreme ce din alte direcţii se apropiau alţii.

— Mergeţi şi ridicaţi-l, bubui vocea lui Devoure, care gesticula către roboţii cei mai apropiaţi, arătând spre Bigman.

— Mai mult nu se vor apropia, bubui şi vocea lui Bigman. Dacă mai fac o mişcare spre mine, îţi găuresc inima, iar ei ştiu asta. Roboţii nu pot să rişte una ca asta.

Şi Bigman se uita la ei batjocoritor.

Devoure roşi de furie şi lăsă blasterul din mână.

— Ai grijă să nu te loveşti cu blasterul ăla, spuse Bigman. Îl ţii puţin cam prea aproape de tine.

Bigman ţinea cotul drept proptit în palma stângă. În vreme ce vorbea, pumnul drept i se strângea încet, iar din ţeava pistolului sonic care abia se iţea între al doilea şi al treilea deget pulsa în afară un mic jet de deuteriu, care încerca să scape de chingile unui câmp magnetic. Era

nevoie de o îndemânare de mare clasă ca să ajustezi priza şi poziţia necesară a degetului opozabil, dar Bigman poseda acea îndemânare, mai mult decât oricine în Sistemul Solar.

Vârful ţevii blasterului lui Devoure era o scânteie micuţă, albă, iar Devoure scoase un strigăt de surpriză şi lăsă arma să cadă.

— Nu ştiu cum sunt ăilalţi nenorociţi de lângă tine, dar dacă vreunul din voi face vreo mişcare care seamănă a mână dusă la blaster, n-o să sfârşească mişcarea aia.

Toţi îngheţară. Yonge spuse, după o clipă, cu prudenţă:

— Cum se face că eşti înarmat?

— Un robot, răspunse emfatic Bigman, nu e mai deştept decât amărăşteanul care-l comandă. Roboţii care m-au percheziţionat pe navă au fost instruiţi de cineva care habar n-are la ce mai pot folosi cizmele unui marţian, în afară de băgat picioarele în ele.

— Şi cum ai trecut de roboţi?

— Am fost nevoit să distrug unul, spuse cu răceală Bigman.

— Ai distrus un robot?

Cei trei siriusieni fură toţi străbătuţi instantaneu de o senzaţie de oroare.

Bigman simţea cum creşte tensiunea. Nu-i era lui de roboţii care-l înconjurau, ci că în orice moment putea să apară un alt siriusian, un om, care să-l împuşte pe la spate, de la o distanţă convenabilă.

Parcă simţea o căldură între omoplaţi, în aşteptarea detonării. Mă rog, o să fie ceva rapid, n-o să simtă nimic. Iar dacă Lucky nu mai poate fi supus şantajului, atunci el, Bigman, va fi învingătorul.

Doar că mai întâi voia să i-o plătească lui Devoure, acelui mizerabil grăsan – şi siriusian, pe deasupra!

— Care-i spusese nişte chestii pentru care nimeni în Univers nu merita să mai vadă lumina Soarelui.

— V-aş putea împuşca pe toţi, spuse Bigman. Vreţi să cădem la o înţelegere?

— N-o să ne împuşti, spuse liniştit ofiţerul Serviciului numit Yonge. Deschiderea focului ar însemna că Pământul a deschis ostilităţile împotriva unei planete din Sistemul Sirius. Iar asta ar putea însemna război.

— În plus, tună şi vocea lui Devoure, dacă ne ataci, roboţii îşi vor ieşi din blocaj. Ei vor apăra trei oameni, nu unul. Aşa că aruncă pistolul ăla şi predă-te la loc.

— Bine. Trimiteţi roboţii, am să mă predau vouă.

— Roboţii se vor ocupa de tine, spuse Devoure, întorcându-se nonşalant spre ceilalţi siriusieni şi spunând afectat: Mă mănâncă pielea numai la gândul că aş putea atinge acest umanoid diform.

Arma lui Bigman fulgeră pe loc, mica bilă de foc explodă la o jumătate de metru în faţa ochilor lui Devoure.

— Mai zi asta o dată şi te las orb de tot. Dacă roboţii fac vreo mişcare, o încasaţi toţi trei înainte să ajungă ei la noi. Poate să însemne câte războaie vreţi voi, dar pentru voi trei n-o să mai conteze. Ordonaţi roboţilor să se care de aici, iar eu mă voi preda lui Devoure, dacă e în stare să mă preia. O să-mi arunc arma către unul din voi doi, ceilalţi, şi o să mă predau.

Zayon spuse ţeapăn:

— E de bun simţ, Devoure.

Devoure încă se freca la ochi:

— Atunci ia-i arma aia. Du-te la el şi ia-i-o.

— Stai, spuse Bigman. Nu te mişca încă. Vreau cuvântul tău de onoare că nu voi fi împuşcat şi nici dat pe mâna roboţilor. Devoure e cel care trebuie să mă facă prizonier.

— Să-ţi dau ţie cuvântul meu de onoare? Explodă Devoure.

— Mie. Dar nu mă refeream la cuvântul tău de onoare, ci la unul din ceilalţi doi. Au uniforma Serviciului Siriusian şi cuvântul lor are însemnătate pentru mine. Dacă le predau lor arma, îşi dau ei cuvântul că se vor depărta, în vreme ce tu, Devoure, vei veni să mă faci prizonier, neînarmat?

— Ai cuvântul meu, spuse Zayon.

— Şi pe al meu, adăugă Yonge.

— Ce e asta? Se supără Devoure. Nu am nici cea mai mică intenţie să ating această creatură.

— Ţi-e frică, cumva? Întrebă Bigman, duios. Sunt prea mare cumva pentru tine, Devoure? Mi-ai zis atâtea măscări şi acum nu vrei să pui muşchii la bătaie după ce te-a luat gura pe dinainte? Iată arma mea, domnilor ofiţeri.

Aruncă brusc arma în direcţia lui Zayon. Acesta o prinse cu multă siguranţă.

Bigman aşteptă. Oare acum vine moartea?

Dar Zayon băgă arma în buzunar.

Devoure strigă pe loc:

— Roboţi!

Dar Zayon strigă, cu aceeaşi vigoare:

— Roboţi, plecaţi de aici!

Apoi, spre Devoure:

— I-am dat cuvântul. Va trebui să-l iei tu însuţi prizonier.

— Sau vin eu după tine? Se auzi vocea batjocoritoare a lui Bigman.

Devoure pufni fără un cuvânt şi se grăbi să ajungă la Bigman. Micul marţian aştepta uşor ghemuit, apoi făcu un mic pas lateral, pentru a evita mâna întinsă să-l apuce, şi se întinse ca un arc bine strâns.

Pumnul lovi faţa celuilalt cum loveşte o căpăţână de varză, iar Devoure avu un recul de câţiva paşi şi căzu în fund, privind la Bigman cu o uitătură tâmpă, uluită. Obrazul drept se înroşise, iar din colţul gurii i se prelingea un firicel de sânge. Duse un deget la el, îl şterse şi se uită la sânge cu o neîncredere aproape comică.

— Pământeanul ăsta e mai înalt decât pare, spuse Yonge.

— Nu sunt pământean, sunt marţian! Sări Bigman, jignit. Ridică-te, Devoure. Sau eşti prea gâscă? Nu eşti în stare de nimic dacă nu ai roboţii să o facă pentru tine? Când mănânci, te şterge la gură un robot?

Devoure scoase un strigăt răguşit şi se ridică în picioare, dar fără a se repezi la Bigman. Doar se apucă să-i dea

târcoale, respirând greu şi privindu-l cu ochi injectaţi de ură.

Bigman se rotea după el, privind la acel om care gâfâia, privind la braţele acelea lipsite de orice îndemânare şi la picioarele mişcate cu stângăcie. Da, se gândi Bigman, siriusianul ăsta nu s-a bătut în viaţa lui cu pumnii.

Bigman se apropie de el şi-i prinse mâna cu o mişcare bruscă, răsucindu-i-o. Cu un urlet, Devoure, făcu un salt în aer şi căzu lat.

Bigman se retrase.

— Care e problema, domnilor? Doar nu sunt un subiect, sunt un obiect, după spusele dumnealui. Care e problema dumneavoastră?

Devoure se uită în sus la cei doi oameni ai Serviciului, cu o uitătură ucigaşă. Se ridică în genunchi şi puse gemând o mână la şoldul cu care lovise solul.

Cei doi siriusieni nu făcură nici un gest să-l ajute, ci doar se uitară apatici cum Bigman îl doboară iar şi iar pe Devoure.

Într-un sfârşit, Zayon păşi spre el.

— Marţianule, dacă mai continui aşa o să-l răneşti grav. Înţelegerea noastră a fost să-l laşi pe Devoure să te captureze cu mâinile goale şi cred că ai făcut destul din ceea ce voiai să faci. Destul. Acum, te rog să mi te predai mie în linişte, altfel voi fi nevoit să apelez la propria ta armă.

Dar Devoure, care gâfâia zgomotos, şuieră:

— La o parte, Zayon. E prea târziu pentru aşa ceva. Înapoi, îţi zic.

Şi scoase un strigăt ascuţit:

— Roboţi! Veniţi aici!

— Mi se va preda mie, spuse calm Zayon.

— Nici o predare! Urlă Devoure. Faţa lui umflată arăta o durere fizică intensă şi o furie şi mai intensă. Nici un fel de predare. Tu, robotule, cel mai apropiat – nu mă interesează ce număr de serie ai. Ia acest obiect.

Şi Devoure arătă spre Bigman:

— Distruge-l! Sfărâmă-l! Rupe-l în bucăţi!

Yonge strigă îngrozit:

— Devoure, ai înnebunit? Un robot nu poate face aşa ceva.

Robotul rămăsese în aşteptare, nemişcat.

Devoure insistă:

— Nu poţi să faci rău unei fiinţe umane, robotule. Nu-ţi cer asta. Ce vezi aici nu e o fiinţă umană.

Robotul se întoarse spre Bigman.

Bigman îi strigă lui Devoure:

— N-o să te creadă. Poate că tu mă consideri neom, dar roboţii ştiu mai bine.

— Uită-te aici, robotule. Vorbeşte ca un om şi are formă de om, dar şi tu faci aceleaşi lucruri, fără a fi om. Pot să-ţi demonstrez că nu este om. Ai văzut vreodată un om atât de mic? Asta e dovada că nu e om. Este un animal şi… Şi-mi face rău mie chiar acum. Trebuie să-l distrugi.

— Aşa, fugi la mămica-robot, strigă Bigman, batjocoritor.

Dar robotul deja se deplasa spre el.

Yonge se interpuse între robot şi Bigman.

— Nu pot să permit aşa ceva, Devoure. Un robot nu are voie să facă aşa ceva, fie şi numai pentru că diferenţa de potenţial din creierul pozitronic îl va distruge.

Devoure nu mai ţinea cont de nimic şi spuse cu o şoaptă şuierată:

— Sunt superiorul tău. Dacă faci cel mai mic gest de a mă împiedica, până mâine ai zburat din Serviciu.

În Serviciu supunerea era a doua natură. Yonge se dădu înapoi, dar în privirea lui se putea citi o intensă disperare şi oroare.

Robotul accelerase mişcarea spre Bigman, care începea să se retragă prudent.

— Sunt o fiinţă umană, spuse el.

— Nu este, strigă furios Devoure. Nu este uman. Distruge-l, rupe-l în bucăţi. Şi fă-o încet.

Bigman se simţi parcurs de un fior de gheaţă. Brusc, şi gura îi era uscată ca iasca. Asta nu calculase. E drept, o moarte rapidă calculase, dar asta…

Nu mai avea încotro să fugă fără preţioasa lui armă aciculară. În spatele lui se aflau alţi şi alţi roboţi, iar toţi aflaseră că el nu este om.

Arta predării.

Figura buhăită şi suferindă a lui Devoure afişa un zâmbet triumfător. Probabil că îl durea rău, pentru că una din buze îi era crăpată, iar el o tampona absent cu o batistă, dar ochii îi erau fixaţi pe robotul care se deplasa spre Bigman şi părea că nu-i mai pasă de nimic altceva.

Micul marţian nu se mai putea retrage decât doi metri, iar Devoure nu mai făcea nici un efort ca să grăbească înaintarea robotului sau să-i pună şi pe ceilalţi în mişcare.

— Devoure, pentru numele lui Sirius, interveni Yonge, nu e nevoie să faci asta.

— Yonge, fără comentarii, spuse Devoure agitat. Acest umanoid a distrus un robot şi probabil că a avariat alţi câţiva. Va trebui să verificăm toţi roboţii care au fost afectaţi de vederea violenţei aplicate de el. Ceea ce merită el este moartea.

Zayon puse o mână pe umărul lui Yonge, ca să-l potolească, dar acesta i-o îndepărtă enervat. Yonge preluă ideea:

— Moartea? Bine, moarte. Atunci trimite-l la Sirius şi trimite-l în faţa tribunalului, ca să fie executat conform legii. Sau organizează aici un proces şi trimite-l în faţa blasterelor cum scrie la carte. Dar asta nu e execuţie. Doar pentru că te-a bătut…

Devoure urlă la el, cuprins de o furie subită:

— Destul! Gata, te-ai băgat prea mult în deciziile mele! Eşti arestat. Zayon, ia-i blasterul şi aruncă-mi-l mie.

Îşi întoarse pentru scurt timp privirea de la Bigman.

— Fă-o, Zayon, sau, pe toţi demonii spaţiului, te fac şi pe tine bucăţi.

Cu amărăciunea întipărită pe faţă, fără cuvinte, Zayon întinse mâna spre Yonge. Yonge ezita, cu degetele strânse pe patul blasterului lui, pe jumătate scos din teacă, la furie.

Zayon îi şopti repede:

— Nu, Yonge, nu-i oferi pretexte. O să ridice starea de arest după ce o să-i treacă nebunia asta. O să fie obligat.

Devoure aştepta nerăbdător:

— Vreau acel blaster.

Yonge scoase blasterul din teacă cu mână tremurătoare şi i-l oferi lui Zayon, cu patul în faţă. Zayon i-l aruncă lui Devoure la picioare, iar acesta îl ridică de jos.

Bigman, care păstrase o tăcere disperată în tot acest timp, căutând orice portiţă de scăpare, în vreme ce mâna monstruoasă a robotului se strângea în jurul încheieturii mâinii lui, strigă brusc:

— Nu mă atinge! Sunt un stăpân!

Robotul ezită o clipă, apoi mări strânsoarea. Cealaltă mână se întinse spre umărul lui Bigman. Devoure râdea, cu un gâlgâit ascuţit.

Yonge făcu stânga-împrejur şi spuse sufocat de indignare:

— Cel puţin, nu voi fi nevoit să asist la această crimă comisă din laşitate.

Drept urmare, nu a fost cu faţa la cele ce au urmat…

Lucky îşi păstrase cu greu calmul după plecarea celor trei siriusieni. Din punct de vedere pur fizic, nu avea cum să se pună cu un robot cu mâinile goale. Undeva în clădire se găsea, teoretic, o armă cu care să distrugi un robot; după aceea, ar fi putut ieşi din clădire şi chiar ar fi putut să-i doboare pe cei trei siriusieni.

Dar n-ar fi avut cum să plece de pe Titan, nici cum să se lupte cu toată baza.

— Mai rău, dacă era omorât – şi oricum ar fi fost omorât – ar fi ratat scopul lui iniţial, profund. Iar asta nu avea voie să rişte.

Îi spuse robotului:

— Ce s-a întâmplat cu stăpânul Bigman? Defineşte rapid caracteristicile stării lui.

Robotul se supuse, iar Lucky îl ascultă cu o atenţie încordată, dureroasă. Îşi dădu seama de ezitările şi modificările cuvintelor, de îngroşarea vocii la descrierea dublei cacealmale a lui Bigman, care forţase roboţii să-i facă pe plac, simulând sau ameninţând cu răul făcut unei fiinţe umane.

Lucky gemu în sinea lui. Un robot mort! Legea siriusiană o să-şi arunce asupra lui Bigman întreaga ei greutate. Lucky ştia destule despre civilizaţia siriusiană şi despre consideraţia acordată de siriusieni roboţilor. Pentru roboticid nu existau circumstanţe atenuante.

Cum să-l mai salveze în situaţia asta pe impulsivul Bigman?

Lucky îşi aminti de tentativa lui pe jumătate insistentă de a-l lăsa pe Bigman în interiorul lui Mimas. Nu prevăzuse cu exactitate situaţia prezentă, dar se temuse că temperamentul lui Bigman va izbucni în delicatele circumstanţe întrevăzute de el. Ar fi putut insista ca Bigman să rămână acolo, dar la ce i-ar fi folosit? Chiar în timp ce gândea toate astea, îşi dădea seama că avea nevoie de compania lui Bigman.

Dar acum trebuia să-l salveze. Trebuia să-l salveze cumva.

Se deplasă rapid spre ieşirea din clădire, dar robotul i se puse în faţă.

— Conform instrucsiunilor mele, stăpânul a nu părăsi clădirea nici într-o circumssstanţă.

— Nu părăsesc clădirea, spuse tăios Lucky. Doar mă duc spre uşă. Nu ai instrucţiuni ca să mă împiedici.

Robotul ezită o clipă, dar apoi repetă:

— Conform instrucsiunilor mele, stăpânul a nu părăsi clădirea nici într-o circumssstanţă.

Disperat, Lucky încercă să-l împingă în lături, dar fu prins, ţinut strâns şi apoi împins înapoi.

Lucky îşi muşcă nerăbdător buza. Un robot neatins, raţionă el, ar fi interpretat instrucţiunile lui în profunzime. Dar acesta era avariat. Înţelegerea lui coborâse la esenţele roboticii.

Dar trebuia să-l vadă pe Bigman. Se repezi înapoi, la masa de discuţii. În centrul acesteia se afla un aparat pentru reproducerea imaginilor tridimensionale, care fusese folosit de Devoure la chemarea celor doi oameni ai Serviciului.

— Tu, robotule! Strigă Lucky.

Robotul se îndreptă bătrâneşte spre masă.

— Cum funcţionează proiectorul de imagini? Întrebă Lucky.

Robotul era foarte lent, iar vorbirea îi era tot mai greoaie. Răspunse:

— Comendile a fi la panou de retras.

— Ce panou?

Robotul îi arătă, trăgând cu stângăcie un sertar din aparat.

— Bine, spuse Lucky. Pot să-l focalizez în zona aflată în imediată vecinătate cu clădirea? Arată-mi. Fă-o tu.

Se retrase, ca să-i permită robotului să umble la comenzi.

— Ssss-a fffăccut, stăpâne.

— Atunci, vreau să văd.

Zona de afară se vedea deasupra mesei în miniatură, cu nişte oameni minusculi. Robotul se mutase în altă parte a camerei şi privea în altă direcţie.

Lucky nu l-a mai chemat. Nu avea sunet, dar, în timp ce întindea mâna spre ce credea el că ar fi comanda sunetului, atenţia îi fu atrasă de bătaia în curs. Devoure se bătea cu Bigman. Se bătea cu Bigman!

Cum reuşise Aghiuţă ăsta de Bigman să-i convingă pe ceilalţi doi să stea deoparte şi să-l lase să se dezlănţuie? Pentru că, evident, Bigman îşi făcea adversarul arşice. Dar Lucky nu simţea nici o plăcere să-l vadă.

Toate astea nu se puteau sfârşi decât cu moartea lui Bigman, iar Lucky îşi dădea seama că Bigman ştie şi că nu-i

pasă. Micul marţian era în stare să înfrunte o moarte sigură, să rişte orice, numai să răzbune o insultă… A, uite că unul dintre oamenii Serviciului îl opreşte.

Lucky descoperi comanda sonorului. Din imaginea reprodusă izbucniră cuvinte: chemarea isterică a roboţilor de către Devoure şi ordinul lui de a-l distruge pe Bigman.

O fracţiune de secundă, Lucky crezu că nu a auzit bine, dar imediat după aceea bătu cu disperare cu pumnii în masă şi se răsuci pe loc.

Trebuia să iasă, dar cum?

Era acolo, cu un robot căruia îi zbârnâia prin ce-i mai rămăsese din circuitele pozitronice din creier doar ordinul de a nu-l lăsa pe el să iasă, cu orice preţ.

Galaxie mare, chiar nu exista nimic cu prioritate mai mare decât ordinul ăsta? Nu avea nici măcar o armă cu care să-l ameninţe pe robot că se va sinucide.

Ochii îi căzură pe telefonul din perete. Ultima oară îl văzuse la aparat pe Zayon, vorbind ceva despre o stare de urgenţă, când venise robotul cu ştirile proaspete despre Bigman.

— Repede, spuse Lucky. Robot! Ce s-a făcut aici?

Robotul se apropie, privi combinaţia strălucitoare de nuanţe de roşu şi spuse, cu o încetineală chinuitoare:

— Un ssstăpân a arătat că tttosi robboţii a se prezzenta la stasiile de lluptă.

— Cum le ordon roboţilor să treacă imediat la îndeplinirea ordinului? Cum fac să renunţe la toate misiunile actuale?

Robotul se uita ţintă la el. Lucky, aproape înnebunit, prinse mâna robotului şi începu să o scuture.

— Spune-mi! Spune-mi!

Oare maşinăria îl înţelege? Sau circuitele pozitronice avariate încă reţineau informaţia că nu are voie să furnizeze asemenea informaţii?

— Spune-mi! Sau fă-o tu, fă-o!

Fără a spune un cuvânt, robotul întinse un deget spre aparat, cu o mişcare tremurată şi apăsă cu încetinitorul

două butoane. Apoi ridică degetul cu un centimetru şi se opri.

— Asta e tot? Ai terminat? Întrebă Lucky, disperat.

Dar robotul se întoarse, porni pe două cărări spre uşă (unul din picioare se târa vizibil) şi ieşi.

Lucky se repezi spre el în salturi uriaşe, ieşi din clădire şi traversă în fugă suta de metri care-l separa de Bigman şi de cei trei siriusieni.

Cu faţa întoarsă, ca să nu vadă oroarea la care se aştepta – distrugerea unei fiinţe umane, cu cărnuri atârnând şi sânge – Yonge nu auzi aşteptatul strigăt de agonie. În schimb, auzi un grohăit surprins al lui Zayon şi un strigăt sălbatic al lui Devoure.

Se întoarse. Robotul care-l ţinuse pe Bigman nu-l mai atingea. Acum se depărta în mare grabă. De fapt, toţi roboţii prezenţi se depărtau în fugă.

Iar pământeanul acela, Lucky Starr, ajunsese, nu se ştie cum, lângă Bigman.

Lucky se aplecase asupra lui Bigman, iar micul marţian clătina din cap, frecându-şi braţul. „Un minut dacă mai dura, Lucky, un minut şi…”

Devoure striga răguşit şi inutil la roboţi. Dintr-o dată, un ansamblu de megafoane umplu cu vuiete aerul:

COMANDANT DEVOURE, INSTRUCŢIUNI, VĂ RUGĂM. INSTRUMENTELE NOASTRE NU DETECTEAZĂ ACTIVITATE INAMICĂ. EXPLICAŢI ORDINUL DE DEPLASARE LA POSTURILE DE LUPTĂ. COMANDANTE DEVOURE…

— La posturile de luptă… Murmură Devoure. Nu e de mirare că roboţii…

Ochii îi căzură pe Lucky.

— Tu, tu ai făcut asta.

Lucky înclină capul.

— Da, domnule, eu.

Buzele grăsuţe ale lui Devoure se strânseră dispreţuitoare.

— Deşteptul şi ingeniosul consilier! Ai salvat viaţa maimuţei tale, pentru moment.

Cu blasterul îndreptat hotărât spre abdomenul lui Lucky, continuă:

— Înapoi în biroul meu. Toţi. Şi tu, Zayon. Toţi.

Receptorul de imagine bâzâia nebuneşte. Era evident că roboţii dezorientaţi recurseseră la difuzoare, negăsindu-l în birou pe Devoure.

Devoure trecu pe sunet, dar lăsă imaginea întunecată. Lătră în microfon:

— Se anulează ordinul de prezentare la posturile de luptă. A fost o eroare.

Omul de la capătul celălalt al comunicaţiei mormăi ceva, dar Devoure i-o tăie scurt:

— Nu e nimic cu imaginea. Treci la postul tău. Toată lumea se prezintă la activitatea de rutină.

Dar şi aşa ţinea mâna în dreptul locului în care ar fi trebuit să fie imaginea, parcă temându-se că celălalt ar putea penetra cumva prin bariera obscură şi i-ar vedea figura.

Nările lui Yonge fremătau, în vreme ce-şi freca antebraţul zgâriat.

Devoure se aşeză.

— Rămâneţi toţi în picioare, spuse el, privindu-i pe toţi cu ură. Acest marţian va muri, poate nu omorât de un robot, poate nu într-o navă spaţială golită. Găsesc eu ceva. Dacă crezi că l-ai salvat, pământeanule, să ştii că am să mă gândesc la ceva şi mai amuzant. Am o imaginaţie prodigioasă.

— Pretind să fiu tratat ca prizonier de război, spuse Lucky.

— Dar nu ne aflăm în război, veni replica lui Devoure. Iar el este un spion şi merită să moară. Este roboticid şi merită să moară cu atât mai mult. Vocea lui Devoure tremura. A ridicat mâna asupra mea. Merită să moară de zeci de ori.

— Am să-mi răscumpăr prietenul.

— Nu e de vânzare.

— Pot să plătesc un preţ mare.

— Cum? Rânji Devoure cu ferocitate. Depunând mărturie la conferinţă, cum ţi-am cerut? E prea târziu. Nu e destul.

— Oricum n-aş putea s-o fac, spuse Lucky. Nu voi minţi în defavoarea Pământului, dar există un adevăr pe care-l pot spune, un adevăr pe care voi nu-l cunoaşteţi.

— Nu face nici un târg cu el, Lucky, strigă Bigman.

— Maimuţa are dreptate, spuse Devoure. Nu faci nici un târg. Nimic din ce-mi poţi tu spune nu-l va răscumpăra. Nu ţi-l vând nici dacă ar fi să-mi dai în palmă tot Pământul.

Yonge îl întrerupse tăios:

— Eu l-aş da şi pentru mai puţin. Ascultă-l pe consilier. Vieţile lor s-ar putea să merite informaţiile pe care le au.

— Nu mă provoca, Yonge. Nu uita că eşti în stare de arest.

Dar Yonge ridică un scaun şi-l lăsă să cadă cu zgomot.

— Nu permit să mă arestezi. Fac parte din Serviciu. Nu mă poţi executa discreţionar, nu îndrăzneşti, oricât de mult te-aş provoca. Trebuie să mă trimiţi în faţa unui tribunal. Iar în faţa tribunalului am şi eu ceva de spus.

— Cum ar fi? Întrebă dispreţuitor Devoure.

Dintr-o dată, conflictul dintre ofiţerul în vârstă şi tânărul aristocrat nu mai mocnea.

— Cum ar fi cele întâmplate azi: cum un terestru de un metru şi jumătate te-a bătut până ai început să zbieri şi Zayon a trebuit să intervină ca să-ţi salveze viaţa. Toţi oamenii din bază îşi vor aminti multă vreme că n-ai fost în stare să-ţi arăţi figura zile întregi – sau ai cumva curajul să te arăţi înainte să ţi se vindece vânătăile?

— Ţine-ţi gura!

— Pot să-mi ţin gura. Nu e nevoie să spun nimic. Totul este să încetezi să subordonezi interesele lui Sirius urii tale personale. Ascultă ce are de spus consilierul. Şi Yonge se întoarse către Lucky. Îţi garantez un târg cinstit.

Bigman se băgă şi el în discuţie:

— Care târg, ce târg? Tu şi Zayon o să vă treziţi într-o bună dimineaţă şi tare o să vă miraţi că o să fiţi morţi de vreun accident, iar Devoure o să vă trimită flori grămadă şi

tare rău o să-i pară şi abia după aia n-o să mai fie nimeni care să ştie că individul are nevoie de roboţi în spatele cărora să se ascundă pentru a-şi apăra pielea jegoasă de un marţian. Atunci totul o să fie după cum va fi vrut el. Ce târg crezi că poţi face?

— Nu va exista aşa ceva, spuse Yonge ţeapăn, pentru că voi povesti totul unui robot în mai puţin de o oră. El nu va şti cărui robot i-am spus povestea şi nici nu va afla. Dacă eu sau Zayon vom muri de cauze nenaturale, povestea va fi oferită onoratului public prin unde subeterice, în extenso. Cred că într-o atare situaţie Devoure va avea grijă de mine şi de Zayon, să nu păţim ceva.

Zayon clătină din cap:

— Yonge, nu-mi place toată povestea asta.

— Trebuie să-ţi placă, Zayon. Ai fost martor la bătaia încasată de Devoure. Nu crezi că, dacă nu iei măsuri, va fi foarte rău de tine? M-am săturat să sacrific onoarea Serviciului pe altarul nepotului Directorului.

Zayon spuse resemnat:

— Să auzim ce ai de spus, consiliere Starr.

Lucky începu cu voce joasă:

— E mai mult decât o informaţie. E o predare. Mai există un consilier pe ceea ce voi numiţi teritoriu siriusian. Cădeţi de acord cu tratarea prietenului meu ca prizonier de război şi garantaţi-i viaţa, uitând de incidentul cu lichidarea robotului, iar eu vă voi conduce la celălalt consilier.

Preludiu la Vesta.

Bigman, care aşteptase până în ultima clipă ca Lucky să scoată din mânecă vreo stratagemă, se făcu alb ca varul. Începu să se văicărească, cu inima zdrobită de dezamăgire.

— Lucky! Nu vreau să mă scoţi din… Noroi în felul ăsta.

Devoure era vizibil surprins.

— Unde? Nici o navă nu ar fi putut trece prin apărarea noastră. E o minciună.

— O să vă conduc la om, spuse Lucky plictisit, dacă ajungem la o înţelegere.

— Avem o înţelegere, spuse grăbit Yonge. Pe Spaţiu!

— Aşteaptă, spuse furios Devoure. Recunosc să s-ar putea să prezinte o anumită valoare pentru noi, dar oare ce spune Starr înseamnă că el va depune mărturie la conferinţa de pe Vesta că acest alt consilier ne-a invadat teritoriul? Şi că Starr ne-a arătat, de bună voie şi nesilit de nimeni, ascunzătoarea lui?

— Acesta este adevărul, spuse Lucky. Acest lucru îl voi spune.

— Pe cuvânt de consilier? Îl maimuţări Devoure.

— Am spus că voi depune mărturie.

— Atunci, spuse Devoure, de vreme ce cei doi membri ai Serviciului consideră suficient cuvântul tău, asta s-ar putea să vă salveze vieţile.

Dar brusc ochii îi sclipiră furios.

— E pe Mimas. Corect, domnule consilier? Pe Mimas.

— Corect.

— Pe Sirius! Devoure se ridicase în picioare şi gesticula furios. Aproape l-am ratat. La fel şi Serviciul.

Zayon încă era nedumerit.

— Mimas?

— Serviciul încă nu s-a prins? Spuse Devoure cu un rânjet maliţios. Evident, pe Shooting Starr s-au aflat trei oameni. Trei au intrat în Mimas; doi au ieşit, unul a rămas acolo. A fost, cred, raportul tău, Yonge, cel din care am aflat că Starr lucrează întotdeauna într-o echipă de doi oameni.

— Întotdeauna a lucrat în doi, spuse Yonge.

— Şi omul nu ţi s-a părut suficient de flexibil ca să poată la un moment dat să lucreze şi în trei? Mergem pe Mimas?

În tensiunea momentului, Devoure părea să-şi fi pierdut patima dementială pentru răzbunare, ba chiar îşi şi recăpătase o parte din ironia şi dispreţul afişate când cei doi pământeni au ajuns pe Titan.

— Ne vei oferi plăcerea companiei tale, domnule consilier?

— În mod sigur, domnule Devoure, răspunse Lucky.

Bigman plecă mai pleoştit ca oricând. Acum se simţea şi mai rău, îşi zicea el, decât atunci când mâna de oţel a robotului îi strângea braţul, gata să-l sfarme.

Shooting Starr se afla din nou în spaţiu, dar de data asta nu ca navă independentă. Era prinsă într-o plasă magnetică fermă şi se deplasa în conformitate cu impulsurile motoarelor comandate de nava siriusiană însoţitoare.

Deplasarea de la Titan la Mimas a durat aproape două zile, timp care pentru Lucky a însemnat o perioadă amară, plină de reflecţii dureroase.

Îi lipsea Bigman, care fusese luat şi dus pe nava siriusiană. (Devoure subliniase că cei doi trebuie să fie pe nave separate, ca să garanteze fiecare, ca ostatic, buna purtare a celuilalt.)

Pe navă era secund ofiţerul Harrig Zayon. Omul acesta degaja un aer de rigiditate. Nu şi-a repetat tentativa iniţială de a-l converti pe Lucky Starr la cauza siriusiană, iar Lucky nu a rezistat tentaţiei de a prelua iniţiativa în domeniu. L-a întrebat pe Zayon dacă după el Devoure este un exemplar al rasei umane superioare care populează planetele siriusiene.

Zayon îi răspunse destul de rezervat:

— Devoure nu a beneficiat de antrenamentul şi disciplina pe care ţi le conferă Serviciul. Este prea impulsiv.

— Colegul tău, Yonge, pare să considere că e mai mult decât atât. Nu face nici un secret din proasta lui părere despre Devoure.

— Yonge reprezintă între oamenii Serviciului o opinie extremistă. Acea cicatrice de pe braţ a căpătat-o în timpul tulburărilor interne care au însoţit ridicarea la putere a actualului director al Corpului Central.

— Adică a unchiului lui Devoure.

— Da. Serviciul s-a situat de partea fostului director, iar Yonge şi-a îndeplinit ordinele, conform onoarei de militar. Rezultatul a fost că noul regim l-a lăsat deoparte la avansare. O, da, l-au trimis aici şi l-au numit în comitetul

care va reprezenta Sirius pe Vesta, dar de fapt este subordonatul lui Devoure.

— Adică al nepotului Directorului.

— Exact. Lui Yonge nu-i place deloc acest lucru. Yonge nu vrea să înţeleagă că Serviciul este un organ al statului şi că nu pune sub semnul întrebării nici politica şi nu are nici o obiecţie de ridicat, oricare ar fi grupul aflat la putere. Altfel, este un excelent ofiţer.

— Dar nu mi-ai răspuns la întrebarea dacă îl consideri pe Devoure un reprezentant de marcă al elitei siriusiene.

— Dar Pământul vostru? Întrebă mâniat Zayon. Voi n-aţi avut niciodată conducători necorespunzători? Sau de-a dreptul ticăloşi?

— O, am avut o grămadă, recunoscu Lucky. Dar noi, cei de pe Pământ, suntem foarte diverşi. Nici un conducător nu poate să rămână la putere dacă nu reprezintă un compromis între noi toţi. Conducătorii de compromis pot să nu fie dinamici, dar nici tirani nu devin. Pe Sirius, voi aţi eliminat diversitatea, sunteţi toţi la fel şi de aceea un conducător poate ajunge la extreme dacă respectă această linie comună a voastră. De aceea, la voi nu este ca la noi. Pe Pământ, autocraţia şi politica în forţă sunt situaţii excepţionale, tranzitorii, în vreme ce la voi asta e regula.

Zayon suspină, dar nu-i mai vorbi lui Lucky decât după multe ore, atunci când Mimas se vedea mare pe ecran, iar navele decelerau, pentru aterizare.

— Spune-mi, domnule consilier, vorbi Zayon, fac apel la onoarea ta. Sigur nu ai pus la cale o capcană?

— Ce înţelegi prin „capcană”?

— Chiar există pe Mimas un consilier?

— Da, există. La ce te aştepţi? La un câmp de forţă care să ascundă o bombă care să ne trimită pe toţi în neagra uitare?

— Cam aşa ceva.

— Şi ce aş câştiga? Distrugerea unei nave siriusiene şi poate a unei duzini de siriusieni?

— Ţi-ai recâştiga onoarea.

Lucky ridică din umeri.

— Am făcut un târg. Acolo avem un consilier terestru. Voi merge şi-l voi aduce, fără ca el să opună rezistenţă.

Zayon înclină din cap.

— Foarte bine. Se pare că până la urmă nu ai fi fost bun de siriusian. Rămâi un pământean, e cel mai bine.

Lucky zâmbi amar. Acest militar rigid avea un simţ al onoarei care nu aproba comportamentul lui Lucky nici măcar atunci când credea că este în favoarea lui Sirius.

La Centrul Portuar, International City, Pământ, consilierul-şef Hector Conway aştepta plecarea spre Vesta. Nu mai avea de la Lucky nici o veste directă de la intrarea lui Shooting Starr în umbra lui Hidalgo.

Capsula adusă de căpitanul Bernold fusese destul de detaliată, deşi concisă, şi era pătrunsă de obişnuitul bun-simţ care-l caracteriza pe Lucky. Solicitarea unei conferinţe fusese singura ieşire. Preşedintele văzuse din capul locului această soluţie, iar acei membri ai cabinetului care doreau tratarea subiectului de pe poziţii de forţă fuseseră covârşiţi.

Chiar şi Sirius acceptase cu mult entuziasm această soluţie, după cum prezisese Lucky. Era, în mod clar, exact ceea ce dorea guvernul siriusian, o conferinţă sortită eşecului, urmată de un război în termenii dictaţi de Sirius. După toate aparenţele, siriusienii deţineau toate atuurile.

Acest simplu fapt făcea necesară ascunderea a cât mai multe informaţii faţă de public. Dacă toate detaliile intrau în reţeaua subeterică fără o atentă pregătire, publicul indignat ar fi putut impune guvernului terestru un război împotriva restului Galaxiei. Mai rău, solicitarea conferinţei ar fi fost interpretată drept o cedare fără luptă, laşă, în faţa siriusienilor.

Dar nici secretul deplin nu era posibil, iar presa era furioasă şi se răzvrătea împotriva embargoului informaţional impus de guvern pe tema dată. Lucrurile se înrăutăţeau pe zi ce trecea.

Preşedintele trebuia să ţină lucrurile cumva sub control, până ce conferinţa va fi avut loc. Şi totuşi, actuala situaţie putea fi considerată foarte plăcută, în comparaţie cu ce ar fi urmat în urma eşecului conferinţei.

În indignarea generală care ar fi urmat, nu numai că ar fi izbucnit războiul, dar Consiliul Ştiinţelor ar fi fost complet discreditat şi distrus, iar Federaţia Terestră şi-ar fi pierdut arma cea mai puternică, exact când ar fi avut mai mare nevoie de ea.

De săptămâni întregi, Hector Conway nu mai adormea fără somnifere. Pentru prima oară în cariera lui, începuse să se întrebe cinstit dacă nu cumva e cazul să se retragă.

Se ridică cu greutate şi se îndreptă spre nava gata de lansare. Într-o săptămână se va afla pe Vesta, pentru discuţii preliminare cu Doremo. Bătrânul om de stat cu ochi roz era cel care stăpânea echilibrul puterilor. Asta era dincolo de orice îndoială. Era aproximaţia cea mai bună neutrului şi dezinteresatului din toată Galaxia şi de el ar fi ascultat până şi siriusienii.

Dacă Conway ar reuşi cumva să-l facă să-l asculte…

Nu văzu omul care se apropia de el decât când fură aproape să se ciocnească.

— Ăăă… Ce este? Întrebă Conway surprins.

Omul duse şmechereşte mâna la şapcă.

— Jan Dieppe de la Trans-sub-eteric, domnule consilier-şef. Puteţi oare să-mi răspundeţi la câteva întrebări?

— Nu. Sunt pe cale să urc la bordul navei.

— Înţeleg asta, domnule. De aceea v-am şi oprit. Altă şansă n-o să mai am. Evident, mergeţi spre Vesta.

— Da, desigur.

— Ca să trataţi situaţia strigătoare la cer de pe Saturn.

— Ei bine?

— Şi ce aşteptaţi de la conferinţă, domnule consilier-şef? Credeţi că Sirius va asculta de rezoluţii şi voturi?

— Da, cred că Sirius va asculta de rezoluţii.

— Credeţi că votul va fi împotriva lui Sirius?

— Sunt sigur că da. Acum, îmi daţi voie să trec, vă rog?

— Îmi pare rău, domnule, dar este ceva foarte important, iar oamenii de pe Pământ trebuie să ştie.

— Vă rog. Nu-mi spuneţi mie ce credeţi dumneavoastră că trebuie să ştie. Vă asigur că sunt foarte interesat de binele pământenilor.

— De aceea este Consiliul Ştiinţelor gata să permită guvernelor extraterestre să voteze dacă a fost invadat teritoriul Federaţiei Terestre? De ce li se conferă altora dreptul care ar trebui să fie doar de resortul nostru?

Conway nu putu să nu remarce voalata ameninţare din spusele, altfel aparent politicoase, deşi foarte insistente, ale celuilalt. Se uită peste umărul reporterului şi-l văzu pe Secretarul de Stat discutând cu un grup de oameni din mass-media, într-un punct apropiat de navă.

— Unde vreţi să ajungeţi? Îl întrebă pe reporter.

— Mi-e teamă că publicul pune la îndoială buna credinţă a Consiliului, domnule şef. În această ordine de idei, la Trans-sub-eter am recepţionat o emisiune siriusiană, care încă nu a fost dată publicităţii. Dorim să o comentaţi.

— Fără comentarii. O emisiune de ştiri siriusiană destinată pieţei interne nu merită nici un comentariu.

— Este o emisiune care ne priveşte direct. De pildă, unde se află consilierul David Starr, legendarul, unicul Lucky?

— Poftim?

— Haideţi, domnule consilier-şef. Ştiu că agenţilor Consiliului nu le place publicitatea, dar nu cumva consilierul Starr a fost trimis spre Saturn într-o misiune secretă?

— Şi dacă ar fi aşa, tinere domn, ce doriţi de la mine, să vă spun ce misiune secretă are?

— Da, pentru că Sirius deja vorbeşte despre asta. Pentru ei nu mai e un secret. Ei spun că Lucky Starr a invadat sistemul lui Saturn şi a fost capturat. Este adevărat?

— Nu cunosc localizarea actuală a consilierului David Starr, spuse Conway ţeapăn.

— Să înţeleg din ce spuneţi că ar putea să fie în sistemul saturnian?

— Să înţelegeţi că nu cunosc localizarea lui actuală.

Nasul reporterului făcu o cută.

— Foarte bine. Dacă credeţi că dă bine la public ca un consilier-şef să nu cunoască localizarea unuia din cei mai importanţi oameni ai lui, asta e treaba domniei voastre. Dar starea de spirit a publicului este tot mai mult anti-Consiliu. Se vorbeşte foarte mult despre ineficienţa Consiliului, care a lăsat Sirius să ocupe Saturn şi acum încearcă să vopsească situaţia pentru a-şi salva situaţia politică.

— Aţi început să insultaţi. Bună ziua, domnule.

— Siriusienii sunt foarte limpezi în exprimare: Starr a fost capturat în sistemul saturnian. Aveţi vreun comentariu?

— Nu. Lăsaţi-mă să trec.

— Siriusienii mai spun şi că Lucky Starr va participa la conferinţă.

— Poftim?

O clipă, Conway nu-şi putu stăpâni semnele de interes.

— Se pare că v-am surprins, domnule consilier-şef. Doar că e o ciudăţenie: siriusienii spun că el va depune mărturie în favoarea lor.

Conway era copleşit. Răspunse cu dificultate.

— Asta rămâne de văzut.

— Recunoaşteţi că va veni la conferinţă?

— Nu am cunoştinţă despre acest lucru.

— Foarte bine, domnule şef, spuse reporterul, făcându-i loc să treacă. Siriusienii spun că Starr deja le-a furnizat informaţii preţioase, pe baza cărora vom fi condamnaţi pentru agresiune. Ce face Consiliul, vin şi vă întreb. Luptă pentru noi sau împotriva noastră?

Nemaiputând rezista hărţuielii, Conway mormăi un „fără comentarii” şi dădu să treacă de reporter.

Reporterul strigă după el:

— Starr este fiul dumneavoastră adoptiv, nu-i aşa?

Conway se întoarse o clipă, apoi se grăbi, fără un cuvânt, spre navă.

Ce putea să spună? Ce ar fi putut să spună, în afara faptului că îl aştepta o conferinţă interstelară mai importantă pentru Pământ decât oricare întrunire de aceeaşi factură din întreaga istorie? Şi că această conferinţă înclină puternic în favoarea lui Sirius? Şi că sunt mari şanse să se piardă dintr-o lovitură şi pacea, şi Consiliul Ştiinţelor, şi Federaţia Terestră?

Şi că singura apărare posibilă constă în slabele eforturi ale lui Lucky?

— Dar în străfundurile lui ceea ce îl irita cel mai mult – mai mult poate decât un război pierdut – era gândul că ştirea siriusienilor este autentică şi că în situaţia în care conferinţa va eşua, în ciuda intenţiilor iniţiale ale lui Lucky, Lucky va intra în istoria Pământului ca arhetipul trădătorului. Şi doar câţiva oameni vor şti care este adevărul.

Conferinţa.

Conway îşi terminase băutura. Acum se ridica să plece şi dădea mâna cu Doremo, cu o expresie melancolică pe figură.

Spuse, aproape într-o doară:

— Dar nici măcar nu am ascultat mărturia lui Lucky. Dacă efectele nu sunt pe cât de rele crezi, dacă mărturia se dovedeşte cel puţin inofensivă, vei acţiona atunci în direcţia păcii?

Doremo ridică din umeri.

— Tentativă inutilă. Dar, da, în cazul, foarte improbabil, că această conferinţă nu va fi dată peste cap de cele spuse de fiul tău adoptiv, am să-mi aduc şi eu contribuţia. După cum ţi-am spus, sunt de partea ta.

— Mulţumesc, domnule.

Strânseră mâinile încă o dată.

Doremo se uită lung după consilierul-şef, cu o tristă clătinare de cap. Dar Conway se opri la uşă să-şi tragă

răsuflarea. Lucrurile decurseseră exact aşa cum se aşteptase. Acum, ar fi minunat ca siriusienii să-l aducă pe Lucky.

Conferinţa s-a deschis într-o notă formală, rigidă, aşa cum era de aşteptat. Toţi erau corecţi până la durere, iar când a intrat delegaţia terestră, ca să-şi preia locurile, toţi, inclusiv siriusienii, aflaţi undeva în extrema stângă, s-au ridicat în picioare.

În calitate de reprezentant al puterii-gazdă, secretarul de stat se ridică şi rosti un discurs de bun-venit, plin de generalităţi despre pace şi drumul deschis de ea continuei expansiuni a omenirii în toată Galaxia, despre originea comună a tuturor oamenilor, şi despre durerosul dezastru pe care l-ar constitui războiul. A avut mare grijă să nu atingă niciunul dintre punctele aflate pe ordinea de zi, să nu se refere deloc direct la Sirius şi mai ales să nu profereze nici o ameninţare.

A fost aplaudat cu graţie. Apoi conferinţa l-a votat pe Agas Doremo preşedinte al lucrărilor (era singurul asupra căruia ambele părţi ar fi putut să cadă de acord). Lucrările continuară la obiect, pe tema în litigiu.

Conferinţa nu era deschisă publicului, dar existau cabine pentru reporterii de pe toate planetele reprezentate. Aceştia nu aveau voie să solicite interviuri participanţilor, dar puteau asculta şi trimite rapoarte necenzurate.

Lucrările, cum se obişnuia în asemenea adunări interstelare, se ţineau în interlingua, un amalgam lingvistic folosit în întreaga Galaxie.

După scurtul discurs al lui Doremo, în care acesta a preamărit virtuţile compromisului şi a implorat părţile să nu se încăpăţâneze şi să nu rişte pornirea unui război, acolo unde o uşoară nuanţare a poziţiei ar asigura pacea, i s-a dat din nou cuvântul secretarului de stat al Pământului.

De data aceasta, secretarul de stat a trecut pe poziţii partizane, prezentându-şi punctul de vedere cu energie şi pricepere.

Dar atitudinea delegaţilor era negreşit ostilă. Ea plutea deasupra sălii de conferinţe ca o ceaţă.

Conway stătea lângă orator, cu bărbia în piept. E clar că în mod normal este o greşeală să prezinţi principalele argumente, adică discursul principal, de la bun început. Era ca şi cum ţi-ai fi tras toată muniţia de calibru înainte de a te lămuri asupra naturii ţintei. Această tactică îi oferea lui Sirius ocazia de a riposta distrugător.

Dar în acest caz era exact ceea ce dorea Conway.

Scoase o batistă, şi-o trecu peste frunte, apoi o puse grăbit la loc, sperând că nu a fost remarcat. Nu voia să se vadă că este îngrijorat.

Sirius nu a trecut direct la ripostă ci, fără îndoială printr-un aranjament cu reprezentanţii a trei lumi, trei lumi cunoscute a fi sub influenţa siriusiană, i-a lăsat pe aceştia să ia scurt cuvântul. Toţi au evitat intrarea în subiectul în discuţie, dar au brodat energic pe tema intenţiilor agresive ale Pământului, care doreşte să reimpună un guvern galactic, sub conducerea proprie. Ei au pregătit intrarea în scenă a siriusienilor, după care s-a anunţat pauza de prânz.

În sfârşit, la şase ore după deschiderea lucrărilor, conferinţa a fost rechemată la ordine, iar cuvântul i-a fost dat lui Sten Devoure de pe Sirius. Acesta se ridică încet în picioare, păşi cu o lentoare deliberată spre podium şi rămase acolo, privind în jos spre delegaţi cu o expresie de mândră încredere în sine pe faţa măslinie (nu se vedea nici urmă din nefericita întâlnire cu Bigman).

Printre delegaţi se iscă o foială, care se opri doar după câteva minute, timp în care Devoure nu făcu nici un efort pentru a-şi începe discursul.

Conway era sigur că toţi delegaţii ştiu că Lucky Starr va depune mărturie în faţa conferinţei, şi asta în curând. Ei aşteptau cu mare emoţie şi anticipau cu plăcere această completă umilire a Pământului.

În sfârşit, Devoure îşi începu discursul, cu voce joasă. Introducerea a fost istorică. S-a întors la vremurile în care

Sirius era o colonie terestră, amintind suferinţele şi umilinţele îndurate în acele zile. Apoi a trecut uşurel peste Doctrina Hegell, care a stabilit principiile independenţei lui Sirius şi a celorlalte colonii, doctrină expediată ca fiind nesinceră, urmând prezentarea tuturor aşa-ziselor eforturi ale Pământului de a-şi restabili dominaţia.

Ajungând la prezent, Devoure spuse:

— Suntem acuzaţi pentru colonizarea unei lumi neocupate. Să ştiţi că ne recunoaştem vina. Suntem acuzaţi că am luat o lume goală şi am transformat-o într-o minunată casă în care locuiesc fiinţe umane. Şi vina aceasta ne-o recunoaştem. Suntem acuzaţi că am extins frontierele speciei umane într-o lume potrivită pentru numita specie şi care a fost neglijată de alţii. Da, şi această vină ne-o recunoaştem. Dar nu am fost acuzaţi de nimeni că am fi folosit violenţa în acest proces. Nu am fost acuzaţi că am pornit un război, că am rănit sau omorât pe cineva, în cursul acestei ocupaţii. Nu suntem acuzaţi de nici o infracţiune. Ni se spune că ne-am instalat la doar câteva miliarde de kilometri depărtare de lumea care ocupă într-un mod la fel de paşnic şi care se numeşte Pământ. Nu ştim ca această lume să aibă vreo legătură cu lumea noastră, Saturn. Nu-i oferim Pământului violenţă, iar Pământul nu ne acuză de nici o violenţă. Nu cerem decât privilegiul de a fi lăsaţi în pace, iar în schimb nu putem decât să fim fericiţi să-i lăsăm şi noi pe ei în pace. Ei spun că Saturn este al lor. De ce? Oare i-au ocupat vreodată sateliţii? Nu. Oare au arătat vreodată cele mai mic interes pentru Saturn? Nu. Mii de ani nu au avut altceva de făcut decât să-l culeagă, dar au vrut ei oare acest lucru? Nu. Abia după ce noi am pus piciorul acolo, ei şi-au descoperit brusc interesul. Ei spun că Saturn se roteşte în jurul aceluiaşi soare ca şi Pământul. Recunoaştem acest lucru, dar în acelaşi timp subliniem că este un fapt irelevant. O lume pustie este o lume pustie, indiferent de traiectoria pe care o are în spaţiu. Noi am colonizat-o primii şi deci este a noastră.

Îşi drese glasul şi continuă:

— După cum am spus, Sirius a ocupat sistemul saturnian fără a recurge la nici un fel de forţă sau la ameninţarea cu forţa; Sirius face tot ceea ce face din pura dorinţă de pace. Noi nu vorbim atât de mult despre pace, cum face Pământul, noi practicăm pacea. Când Pământul a cerut o conferinţă, am acceptat pe loc, de dragul păcii, deşi nu

există nici un dubiu asupra îndreptăţirii noastre de a ocupa sistemul saturnian. Dar Pământul? Cum îşi susţine punctul lui de vedere? Ei vorbesc foarte mult despre pace, dar acţiunile li se potrivesc foarte puţin cu cuvintele. Ei au cerut o conferinţă de pace, dar în acelaşi timp au trimis o expediţie militară. Pe scurt, în vreme ce Sirius îşi riscă propriile interese de dragul păcii, Pământul, la rândul lui, a pornit împotriva noastră un război neprovocat. Pot să dovedesc acest lucru chiar din gura unuia din membrii Consiliului terestru al Ştiinţelor.

După ce rosti ultima frază, ridică mâna, primul gest pe care-l făcea de la începerea discursului, arătând dramatic spre uşa în care cădea bine regizat un spot luminos. În cadru se afla Lucky, înalt, sfidător, drept. De fiecare parte era flancat de câte un robot.

Adus pe Vesta, Lucky a putut să-l vadă, în sfârşit, pe Bigman. Micul marţian a alergat spre el, în vreme ce Yonge se uita la ei amuzat, de la distanţă.

— Lucky, începu să-l roage Bigman, pe nisipurile de pe Marte, Lucky, nu face chestia asta. Nu pot să te facă să scoţi un cuvânt, dacă tu nu vrei. Nu are importanţă ce se întâmplă cu mine.

Lucky clătină încetişor din cap.

— Aşteaptă, Bigman, te rog să aştepţi o zi.

Yonge veni să-l ia pe Bigman de cot.

— Îmi pare rău, Starr, dar avem nevoie de el până când termini tu ce ai de făcut. Devoure îl are la inimă pe acest ostatec, ca să zic aşa, iar eu cred că are dreptate. Va trebui să dai ochi cu ai tăi, iar dezonoarea este dificil de suportat.

Lucky se pregăti sufleteşte exact pentru cele invocate de Yonge. Acum stătea în cadrul uşii şi simţea toate privirile aţintite asupra lui, liniştea şi respiraţia ţinută de întreaga adunare. Aflat în lumină, Lucky nu-i vedea pe delegaţi decât sub forma unei mase umane uriaşe, negre. Abia după ce roboţii l-au condus la boxa martorilor, feţele participanţilor

au început să se distingă. În primul rând se afla Hector Conway.

Conway îi zâmbi scurt, cu o afecţiune ascunsă, dar Lucky nu îndrăzni să-i răspundă la zâmbet. Era o criză gravă şi nu trebuia să facă nimic care să-i avertizeze pe siriusieni, mai ales acum, în ultima clipă.

Devoure se uita la pământean cu lăcomie, savurându-şi triumful apropiat. Spuse:

— Domnilor, aş dori să transform temporar prezenta conferinţă în ceva ce ar semăna cu o sală de tribunal. Am aici un martor pe care aş dori să-l asculte toţi delegaţii. Argumentaţia mea se bazează pe ceea ce are de spus acest pământean, care este un membru important al Consiliului Ştiinţelor.

Brusc, începu să-l interogheze pe Lucky, cu asprime:

— Numele, cetăţenia şi rangul, vă rog.

— Mă numesc David Starr, de origine terestră, membru al Consiliului Ştiinţelor.

— Ai fost supus drogurilor, sondării psihice sau vreunei violenţe mentale de orice fel, pentru a fi determinat să depui mărturie aici?

— Nu, domnule.

— Vorbeşti voluntar, deci? Ceea ce spui este adevărul?

— Vorbesc voluntar, iar ceea ce spun este adevărul.

Devoure se întoarse spre delegaţi.

— Poate că unii dintre dumneavoastră se gândesc că domnul consilier a fost supus totuşi unei manipulări mentale fără ştirea lui, că neagă acţiunile asupra minţii lui exact ca urmare a unei acţiuni asupra minţii lui. Dacă este aşa, el poate fi examinat de orice membru al conferinţei cu calificare medicală – ştiu că există un număr de asemenea delegaţi – dacă cineva doreşte o asemenea examinare.

Nimeni nu a pretins respectiva examinare, aşa că Devoure a continuat, adresându-se lui Lucky.

— Când ai devenit prima oară conştient de existenţa unei baze siriusiene în sistemul saturnian?

Fără emoţii, concis, privind doar în faţă, Lucky vorbi conferinţei despre prima lui intrare în sistemul saturnian şi despre invitaţia-avertisment de a pleca.

Conway înclină aprobativ capul: Lucky trecuse complet cu vederea capsula, ca şi activităţile de spionaj ale Agentului X. La urma urmei, Agentul X putea fi un infractor terestru. Era evident că Sirius nu voia pe moment nici o menţionare a activităţii proprii de spionaj şi la fel de evident că nici Lucky nu vrea să continue pe această cale.

— Ai plecat după ce ai primit avertismentul?

— Da, domnule, am plecat.

— Permanent?

— Nu, domnule.

— Ce ai făcut după aceea?

Lucky a descris vicleşugul cu umbra lui Hidalgo, apropierea de Saturn pe la Polul Sud, zborul prin spaţiul dintre inele, ca să scape de urmărire şi să ajungă la Mimas.

Aici fu întrerupt de Devoure:

— Am exercitat în tot acest timp violenţe asupra navei tale?

— Nu, domnule.

Devoure se întoarse din nou spre delegaţi.

— Nu este nevoie să ne bazăm doar pe depoziţia consilierului. Am aici telefotografiile urmăririi navei consilierului în drumul ei spre Mimas.

Lucky rămânea în lumina reflectoarelor, în vreme ce restul încăperii era întunecat, iar delegaţii putură vedea în trei dimensiuni scenele în care Shooting Starr accelera printre inele şi dispărea într-o poziţie în care nu mai putea fi văzută, datorită unghiului.

Imaginea următoare o surprindea în drumul spre Mimas, dispărând într-o strălufgerare de lumină şi vapori de apă.

În acel moment, Devoure auzi probabil murmurele admirative tot mai insistente din partea audienţei, căci se grăbi să continue, cu o nuanţă de îngrijorare.

— Incapacitatea noastră de a-l urmări şi a-l captura pe consilier s-a datorat echipării navei sale cu motoare Agrav. Manevrele în vecinătatea lui Saturn au fost mult mai dificile pentru noi decât pentru el. Pentru acest motiv, noi nici nu ne-am apropiat anterior de Mimas şi nici nu eram psihologic pregătiţi pentru această apropiere.

Dacă Conway ar fi îndrăznit, ar fi strigat tare de încântare. Prostul! Devoure avea să plătească scump acest moment de gelozie. Era evident că menţionarea dispozitivului Agrav urmărise să răscolească temerile celorlalte lumi faţă de progresul ştiinţific al Pământului, iar asta ar fi putut fi în sine o greşeală. Temerile puteau deveni prea mari…

Devoure îi vorbi iarăşi lui Lucky.

— Bun… Şi ce s-a întâmplat după ce ai ieşit din Mimas?

Lucky relată cum a fost capturat, iar Devoure, subliniind că siriusienii au detectoare de masă foarte avansate, continuă:

— Iar apoi, odată ajuns pe Titan, ne-ai furnizat informaţii despre activitatea ta de pe Mimas?

— Da, domnule. Am spus că alt consilier se afla încă pe Mimas şi v-am însoţit înapoi, pe Mimas.

Acest lucru se pare că le era necunoscut delegaţilor. Urmară murmure, pe care Devoure le curmă, strigând:

— Am o telefotografie cu scoaterea consilierului de pe Mimas, unde a fost trimis să înfiinţeze o bază militară secretă, îndreptată împotriva noastră, exact în momentele în care Pământul convoca prezenta conferinţă, chipurile, de pace.

Din nou sala s-a scufundat în întuneric, urmând imaginile tridimensionale. Conferinţa a putut vedea în detalii complete coborârea pe Mimas, topirea gheţii, apoi pe Lucky dispărând sub suprafaţa satelitului şi pe consilierul Ben Wessilewsky luat la bordul navei. Ultimele scene erau filmate la sediul temporar al lui Wess de sub suprafaţa lui Mimas.

— După cum vedeţi, o bază complet echipată, spuse Devoure. Apoi, întorcându-se spre Lucky: Oare acţiunile tale din tot acest timp au avut aprobarea oficială a Pământului?

Era întrebarea esenţială a conferinţei. Era clar că există un singur răspuns dorit şi aşteptat, dar Lucky ezită, în vreme ce audienţa abia îşi ţinea respiraţia, iar fruntea lui Devoure căpătase nişte cute.

În cele din urmă, Lucky spuse:

— Vă voi spune adevărul exact. Nu am primit o permisiune directă să reintru în sistemul lui Saturn, dar ştiu că în tot ce am făcut aş fi avut deplina aprobare a Consiliului Ştiinţelor.

Recunoaşterea a iscat în rândul reporterilor o agitaţie necontrolată şi vociferări nestăpânite în rândul delegaţilor. Mulţi se ridicaseră din scaune, iar în sală se auzeau strigăte de: „La vot! La vot!”

După toate aparenţele, conferinţa se încheiase, iar Pământul pierduse.

Riposta.

Agas Doremo se ridicase şi bătea în zadar cu tradiţionalul ciocănel de lemn, în speranţa de a restabili liniştea. Conway plonjă printr-o ploaie de gesturi de ameninţare şi fluierături şi trase întrerupătorul circuitului, sunând vechiul avertisment de apropiere a piraţilor. Un sunet strident îi îngheţă pe delegaţi şi impuse o tăcere surprinsă.

Conway închise întrerupătorul, iar în liniştea subită Doremo anunţă rapid:

— Am fost de acord să-i dau cuvântul consilierului-şef Hector Conway, din Federaţia Terestră, pentru a-i pune întrebări consilierului Starr.

Urmară strigăte de dezaprobare, dar Doremo continuă neclintit:

— Cer conferinţei o dovadă de fair-play în privinţa luărilor de cuvânt. Consilierul-şef m-a asigurat că examinarea nu va dura mult.

Conway se apropie de Lucky într-o mare de şuşoteli şi foşnete.

Zâmbi, dar i se adresă formal:

— Domnule consilier Starr, domnul Devoure nu te-a întrebat nimic privitor la intenţiile tale în aceste întâmplări. Spune-mi, de ce ai intrat în sistemul lui Saturn?

— Pentru a-l coloniza pe Mimas, domnule consilier-şef.

— Ai avut cumva senzaţia că ai dreptul să faci acest lucru?

— Dar, domnule consilier-şef, era o lume nelocuită.

Conway se întoarse spre o asistenţă brusc uluită şi tăcută.

— Vreţi să repetaţi ce aţi spus, domnule consilier Starr?

— Doream să stabilesc o colonie de fiinţe umane pe Mimas, o lume pustie, care acum aparţine Federaţiei Terestre, domnule Consilier Şef.

Devoure se ridicase deja în picioare, iar acum striga furios:

— Mimas face parte din sistemul saturnian!

— Exact, spuse Lucky, aşa cum şi Saturn face parte din Sistemul Solar. Dar în interpretarea voastră, Mimas e o lume pustie. Cu un timp în urmă, ai recunoscut că navele siriusiene nu s-au apropiat niciodată de Mimas înainte ca nava mea să se oprească acolo.

Conway zâmbi. Lucky prinsese şi el din zbor eroarea lui Devoure.

Conway reîncepu:

— Consilierul Starr nu a fost aici, domnule Devoure, când ţi-ai ţinut discursul introductiv. Permite-mi să citez un pasaj din acesta, cuvânt cu cuvânt: „O lume pustie este o lume pustie, indiferent de traiectoria pe care o are în spaţiu. Noi am colonizat-o primii şi deci este a noastră.”

Consilierul-şef se întoarse spre delegaţi şi le vorbi cu un aer sfătos:

— Dacă punctul de vedere al Federaţiei Terestre este corect, atunci Mimas este al Pământului, pentru că orbitează în jurul unei planete care se învârte în jurul Soarelui. Dacă punctul de vedere al lui Sirius este corect,

atunci Mimas este tot al Pământului, pentru că este o lume pustie, iar noi am colonizat-o primii. Conform însuşi raţionamentului siriusian, faptul că un alt satelit al lui Saturn a fost colonizat de Sirius nu are nici o legătură cu cazul în discuţie. În ambele situaţii, prin invadarea unei lumi care aparţine Federaţiei Terestre şi scoaterea de acolo a colonistului nostru, Sirius a comis un act de război şi şi-a arătat adevărata faţă ipocrită, pentru că a refuzat să permită altora drepturile pe care le pretinde pentru sine.

Din nou urmară murmure confuze, iar Doremo luă cuvântul:

— Domnilor, am ceva de spus. Faptele, aşa cum au fost prezentate de consilierii Starr şi Conway sunt de netăgăduit. Ele demonstrează anarhia totală în care va fi aruncată Galaxia dacă va prevala punctul de vedere siriusian. Orice stâncă nelocuită va deveni sursă de contencios, orice asteroid – o ameninţare la adresa păcii. Prin propriile lor acţiuni, siriusienii s-au arătat nesinceri…

Situaţia se schimbase brusc şi complet.

Dacă timpul ar fi permis, Sirius şi-ar fi raliat forţele, dar Doremo, parlamentar experimentat şi îndemânatic, a manevrat conferinţa spre vot, în vreme ce forţele pro-Sirius erau prea demoralizate şi înainte ca acestea să se gândească să nege faptele atât de brusc relevate.

Trei lumi au votat de partea lui Sirius. Acestea erau Penthesileia, Duvarn şi Mullen, toate nişte lumi mici şi cunoscute ca fiind vasale lui Sirius. Restul conferinţei, mai mult de cincizeci de voturi, s-a situat de partea Pământului. Sirius a primit ordinul să elibereze pământenii luaţi prizonieri. De asemenea, i s-a ordonat să dezasambleze baza şi să părăsească Sistemul Solar în intervalul de o lună.

Executarea ordinelor nu putea fi impusă decât prin război, evident, dar Pământul era gata de război, iar Sirius nu i-ar fi putut face faţă fără ajutorul celorlalte lumi exterioare. Niciunul dintre cei aflaţi pe Vesta la ora aceea nu se aştepta ca în aceste condiţii Sirius să pornească lupta.

Devoure, gâfâind, cu faţa contorsionată, se mai întâlni o dată cu Lucky.

— Ai trişat! Spuse el. A fost o înscenare, ca să ne forţezi să…

— Tu m-ai forţat pe mine, spuse Lucky calm, ameninţându-mă cu viaţa lui Bigman. Nu-ţi aminteşti? Sau vrei să facem publice toate detaliile?

— Nu uita că încă îl deţinem pe maimuţoiul care-ţi este prieten. Cu sau fără votul conferinţei…

Prezent şi el la întâlnire, consilierul-şef Conway zâmbi cunoscător:

— Dacă te referi la Bigman, domnule Devoure, să ştii că nu-l mai „deţii”. Este în mâinile noastre, împreună cu un om al Serviciului numit Yonge, care mi-a spus că David Starr i-a garantat siguranţa în caz de necesitate. Se pare că el a considerat că în actualele tale toane chiar se află în pericol şi că nu ar face bine să te însoţească înapoi pe Titan. Pot să-mi permit să-ţi sugerez că ar fi şi pentru tine periculos să te întorci pe Sirius? Dacă doreşti să depui o cerere de azil politic…

Dar Devoure, rămas fără grai, îi întoarse spatele şi plecă.

Doremo, tot numai un zâmbet, veni să-şi ia rămas-bun de la Conway şi Lucky.

— Tinere, îndrăznesc să cred că te bucuri mult să te întorci pe Pământ.

Lucky înclină aprobativ din cap.

— Da, domnule. Peste o oră plec spre Pământ cu nava de pasageri, iar bietul Shooting Starr o să fie remorcat. Sincer, nu cred că ar putea ceva să-mi producă o mai mare bucurie în clipa asta.

— Foarte bine! Felicitări pentru excelenta comportare. Când Conway a venit la mine la începutul sesiunii ca să-mi ceară să-ţi pună şi el întrebări, am crezut că a înnebunit. Iar când tu ai vorbit şi a semnalat că într-adevăr vrea cuvântul, n-am mai avut nici o îndoială că e nebun de-a binelea. Evident, totul a fost plănuit dinainte.

— Lucky mi-a trimis un mesaj în care îşi schiţa intenţiile. Evident, abia cu o oră sau două înainte de terminare am ştiut că a funcţionat.

— Cred că ai avut mare încredere în consilierul tău, spuse Doremo. M-ai întrebat, la prima noastră întrevedere, dacă mă voi situa de partea ta în cazul în care probele lui Lucky nu vor avea efectul scontat. Atunci nu am înţeles ce vrei să spui, dar la timpul potrivit am înţeles.

— Îţi mulţumesc că ţi-ai aruncat toată ponderea în favoarea noastră.

— M-am aruncat de partea care mi s-a părut că are în mod evident dreptate… Tinere domn, eşti un adversar redutabil, îi spuse el lui Lucky.

Lucky zâmbi.

— M-am bazat pur şi simplu pe lipsa de sinceritate a celor de pe Sirius. Dacă ar fi crezut în principiile susţinute de ei, colegul meu consilier ar fi fost lăsat pe Mimas, iar noi toţi am fi avut necazuri cu un mic satelit de gheaţă şi cu un război foarte dificil.

— Corect. Fără îndoială, mulţi se vor răzgândi, odată ajunşi acasă, iar unii se vor înfuria pe Pământ, pe mine şi chiar pe ei înşişi, cred eu, pentru că s-au lăsat manipulaţi în asemenea hal. Dar cred că dacă vor judeca la rece vor înţelege că ei au stabilit aici un principiu, anume indivizibilitatea sistemelor stelare. Şi mai cred că vor înţelege şi că beneficiile acestui principiu sunt mult mai importante decât mândria sau prejudecăţile lor. Cred sincer că această conferinţă va fi privită de istoricii viitorului drept un punct de cotitură şi ca ceva care a contribuit foarte mult la pacea şi prosperitatea Galaxiei. Sunt foarte mulţumit de rezultate.

Şi le strânse cu putere mâinile amândurora.

Lucky şi Bigman erau din nou împreună. Deşi nava era mare, iar în jurul lor se aflau mulţi oameni, au stat mai tot timpul împreună. Marte era deja în urma lor (Bigman şi-a petrecut mai bine de o oră observându-şi, cu mare

satisfacţie, planeta natală), iar Pământul nu era prea departe nici el.

Bigman reuşi, în sfârşit, să dea glas stânjenelii care-l încerca:

— Pe spaţiu, Lucky, spuse el, nu m-am prins nici măcar o clipă de ce-ţi trece prin minte, nici măcar una. Am crezut… Nici măcar nu vreau să mă gândesc la ce am crezut eu atunci. Dar, pe nisipurile de pe Marte, ar fi trebuit să mă avertizezi şi pe mine cumva.

— Bigman, n-am putut. Asta n-am putut-o face. Nu înţelegi? Trebuia să-i manipulez pe siriusieni să-l răpească pe Wess de pe Mimas, fără să-i las să înţeleagă implicaţiile. Nu le puteam arăta că am vrut să facă asta, pentru că ar fi sesizat imediat capcana. A trebuit să lucrez la asta, să mă port de parcă aş fi fost obligat, împotriva voinţei mele, s-o fac. La început, te asigur, n-am ştiut cum am s-o fac, dar un lucru ştiam: că dacă ai fi ştiut de plan, sigur te trădai.

Bigman se indignă.

— Cum adică, să mă trădez? Ascultă, vierme de Pământ, nici măcar un blaster nu mă făcea să mă trădez.

— Ştiu. Nici un fel de tortură nu te-ar fi putut convinge. Dar te-ai fi trădat pur şi simplu, pe gratis. Eşti un actor prost şi ştii asta. Dacă te superi rău, dai pe gură tot ce te supără, într-un fel sau altul. De asta pe jumătate mi-aş fi dorit să rămâi pe Mimas, îţi aminteşti? Ştiam că nu-ţi pot spune nimic despre acţiunile plănuite şi ştiam şi că o să înţelegi greşit ceea ce voi face şi nu mi-a picat deloc bine. Dar, aşa cum au evoluat lucrurile, ai fost un adevărat dar ceresc.

— Am fost? Cum aşa? Că l-am bătut pe nemernicul ăla?

— Indirect, da. Mi-ai dat ocazia să arăt că fac târgul: viaţa ta în schimbul libertăţii lui Wess. A fost un efort actoricesc mult mai mic decât oricare altă variantă de predare a lui Wess, în lipsa ta. De fapt, dacă stau să mă gândesc, n-a trebuit să mă prefac deloc. Era un schimb foarte natural.

— Of, Lucky.

— Of, Bigman. În plus, erai atât de zdrobit de chestia asta, încât nu ai bănuit nici o clipă că e un truc la mijloc. Oricine s-ar fi uitat la tine s-ar fi convins că chiar am trădat Pământul.

— Lucky, pe nisipurile de pe Marte, spuse Bigman, lovit, ar fi trebuit să ştiu că tu nu eşti în stare de aşa ceva. Am fost un tâmpit.

— Să ştii că am fost bucuros că ai fost, spuse Lucky emoţionat şi-i strânse micului său prieten umărul cu afecţiune.

La cină li s-au alăturat Conway şi Wess. Wess spuse:

— Se pare că amicul Devoure nu va avea parte acasă de o primire tocmai plăcută. Radioul subeteric e plin de toate chestiile care s-au scris pe Pământ despre noi; mai ales despre tine, Lucky.

Lucky se încruntă.

— Nu mă încântă deloc. Asta ne face munca şi mai grea pe viitor. Publicitate! Asta ne mai lipsea. Gândeşte-te mai bine ce ar fi scris dacă siriusienii erau cu cinci minute mai deştepţi şi nu muşcau momeala, sau dacă în ultima clipă decideau că nu mai sunt necesar la conferinţă.

Conway avu un frison vizibil.

— Prefer să nu mă gândesc la asta. Dar oricare ar fi situaţia, soarta lui Devoure a fost asta.

— Cred că o să supravieţuiască, spuse Lucky. Unchiul lui o să-l protejeze.

— Oricum, zise Bigman, am terminat-o cu el.

— Oare, spuse Lucky sumbru. Mă întreb dacă chiar aşa e…

Şi pentru câteva clipe se aşternu tăcerea.

Într-o tentativă evidentă de a destrăma atmosfera brusc întunecată, Conway spuse:

— E evident că siriusienii nu-şi puteau permite să-l lase pe Wess pe Mimas, aşa că nu se poate spune că le-am oferit o şansă onestă. La urma urmei, ei căutau capsula în inele, iar Wess se afla doar la cincizeci de mii de kilometri în afara inelelor şi ar fi putut…

Bigman scăpă furculiţa din mână, iar ochii i se făcură cât cepele:

— Mii de rachete!

— Care e problema, Bigman? Întrebă Wess cu o candoare studiată. Oare accidental ai comis gândire şi ţi-a tresărit creierul?

— Tacă-ţi gura, cap-de-piele, spuse Bigman. Ascultă, Lucky, în toată afacerea asta am uitat de capsula Agentului X. Dacă n-au găsit-o deja siriusienii, probabil că încă se află în inele. Iar dacă n-au găsit-o, oricum mai au câteva săptămâni ca s-o facă.

Conway spuse pe loc:

— M-am gândit la asta, Bigman. Sincer să fiu, o consider pierdută pentru totdeauna. Nu poţi găsi nimic în inele.

— Dar, şefule, nu ţi-a vorbit Lucky de detectoarele lor de masă cu raze X, nu…

Dar deja toate privirile erau îndreptate spre Lucky. Acesta avea o figură ciudată, de parcă nu se decisese dacă să râdă sau să înjure.

— Galaxie mare, strigă el. Aproape că am uitat şi eu.

— Capsula? Întrebă Bigman. Ai uitat-o?

— Da. Am uitat că o am. Iat-o.

Şi Lucky scoase din buzunar ceva metalic, cu un diametru de circa trei centimetri. Puse obiectul pe masă.

Bigman se repezi s-o ia şi s-o întoarcă pe toate părţile, apoi şi ceilalţi făcură la fel.

— Asta e capsula? Întrebă Bigman. Eşti sigur?

— Cu mare probabilitate, da. Normal, o s-o deschidem şi o să aflăm sigur.

— Dar când… Cum… Unde?

Toţi se uitau întrebători la el.

Lucky se fâstâci.

— Vă rog să mă iertaţi. Ştiţi… Vă amintiţi ultimele cuvinte ale Agentului X, pe care le-am prins înainte să explodeze? Vă amintiţi de„…Ită normală”? Am decis cu toţii că e vorba de o orbită normală. Siriusienii au emis în mod firesc

presupunerea că e vorba de punerea capsulei pe o orbită „naturală”, adică pe cea obişnuită a particulelor inelului. De aceea au şi început să caute capsula în inele. Dar „normal” înseamnă şi „perpendicular”. Inelele lui Saturn se deplasează direct de la vest la est, iar asta înseamnă că o capsulă pe o orbită normală la inele se deplasează pe o orbită de la nord la sud, sau de la sud la nord. Avea o noimă, pentru că astfel capsula nu se mai pierdea în inele. Orice orbită care trece de la nord la sud şi invers trebuie să treacă şi pe deasupra polilor, oricare ar fi ceilalţi parametri ai orbitei. Ne-am apropiat de Saturn pe la Polul Sud şi m-am uitat pe detectorul de masă după orice părea să se afle pe o orbită adecvată. În spaţiul de deasupra polilor nu prea ai particule, de aceea credeam că voi fi în stare să o găsesc, dacă se afla acolo. Nu am vrut să vorbesc despre asta, pentru că şansele erau mici şi nu voiam să dau speranţe iluzorii nimănui. Dar detectorul de masă chiar a înregistrat ceva, aşa că mi-am asumat riscul. Am egalat vitezele şi apoi am ieşit din navă. După cum ai ghicit mai târziu, Bigman, am ieşit ca să sabotez dispozitivul Agrav, pentru că mă pregăteam de predare, dar în acelaşi timp am cules şi capsula.

— Dar de ce nu ne-ai spus? Strigă Bigman.

Lucky părea încurcat.

— Am vrut, pe bune. Dar după ce am cules capsula şi m-am întors pe navă, eram deja descoperiţi de siriusieni, aminteşte-ţi, şi se punea problema să fugim. Iar după asta, dacă stai să te gândeşti, mereu s-a ivit câte ceva. N-am apucat să-mi amintesc, ca să vă spun.

— Ce minte! Spuse Bigman, dispreţuitor. Nu e de mirare că nu te lasă să mergi nicăieri fără mine.

Conway râse şi îl bătu pe spate pe micul marţian.

— Aşa e, Bigman, ai grijă de barosanul ăsta şi ai grijă să ştie întotdeauna care e stânga şi care e dreapta.

— Cândva, spuse Wess, o să se găsească cineva care să-ţi arate şi ţie care e stânga şi care dreapta.

Nava pătrunsese deja în atmosfera terestră, îndreptându-se spre astroport.

SFÂRŞIT